CARLA NEGGERS

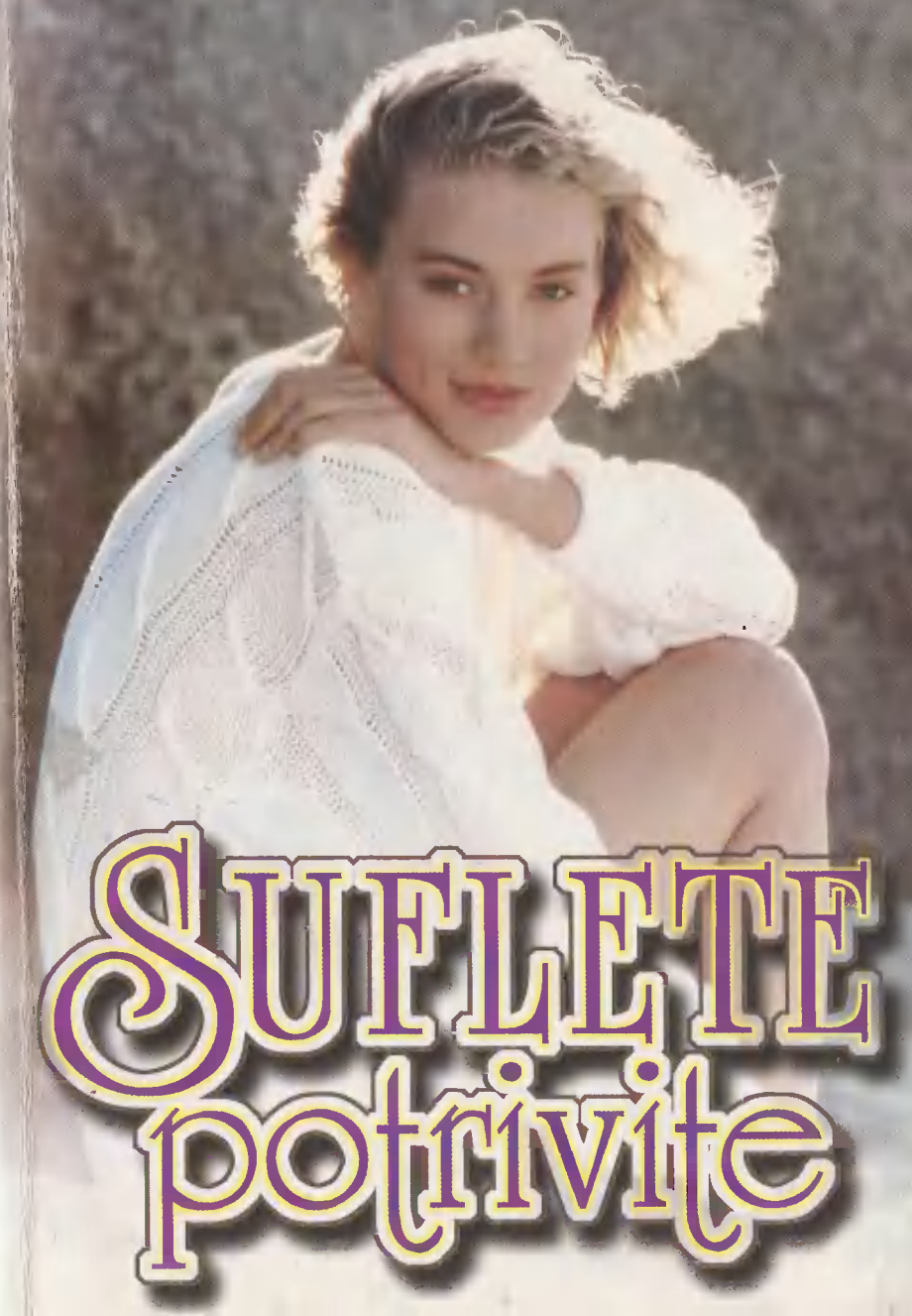

SUFLETE potrivite

SUFLETE potrivite

De cum s-au întîlnit, bătălia a și început, pentru că Ryan Davis a încercat să o întreacă pe Abigail Lawrence. De la începutul începutului, Abigail a știut că și-a găsit perechea în istețul, manieratul și devastator de frumosul om de afaceri din Back Bay. Iar Ryan a recunoscut că faimoasa și frumoasa avocată din Boston este mai femeie decît toate femeile pe care le-a întîlnit vreodată. Și-au pus la încercare unul altuia mintea, spiritele, viclenia... și un sex sălbatic. Dar încleștarea lor titanică ascunde un pericol mortal, nici unul dintre ei neputînd învinge și nici unul nevrînd să se retragă. Pentru că iubirea merge întotdeauna pînă la capăt.

Lei: 11950

Loveswept

Carla Neggers

Suflete potrivite

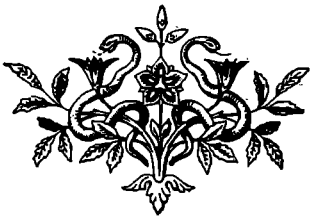

MATCHING WITS

By Carla Neggers

© copyright for romanian language
by MIRON

Toate drepturile asupra acestui titlu
aparţin Editurii MIRON.

© copyright grafică Editura MIRON.

LOVESWEPT© and the wave design are
registered trademarks of Bantam Books,
a Division of
Bantam Doubleday Dell
Publishing Group Inc.

Registered in U.S.
Patent and Trademark Office and elsewhere.
All rights reserved

Romanian language published
in cooperation with
Permissions & Rights Int. Ltd.

Loveswept

Carla Neggers

Suflete potrivite

Traducere de Anca Nistor

Editura MIRON
București

Capitolul 1

Abigail Lawrence urcă pe podium şi le zîmbi oamenilor strînşi în sala de bal de la *Tillson Hotel*. Luminile reflectoarelor erau puternice şi ea îşi dorea ca despre prezenţa ei la întrunirea intitulată „Salvaţi hotelul *Tillson*" să nu se vorbească la buletinele de ştiri din seara aceea. Cu puţin noroc, discursul ei avea să fie tăiat.

Îşi plimbă privirea peste toţi cei aflaţi în sală. Candelabrele de cristal străluceau prin stratul de praf, ferestrele lungi şi elegante erau murdare, pereţii frumos ornamentaţi erau crăpaţi şi neglijaţi. Pe vremuri, aceea fusese una din cele mai superbe săli de bal din Back Bay, Boston, îşi spuse Abigail. Acum era doar o simplă încăpere dintr-un

hotel destinat să cadă pradă buldozerelor şi macaralelor.

Lumea făcuse linişte şi Abigail se simţi deodată puternică şi hotărîtă.

– Doamnelor şi domnilor, începu cu vocea ei de avocată, *Davis Enterprises* nu va reuşi să dărîme acest hotel. Aceia dintre noi care iubim Boston-ul, ceea ce este şi ceea ce va fi acesta, vom reuşi să-l salvăm. Recunoaştem că sarcina noastră nu va fi uşoară. *Davis Enterprises* au lucrat pe ascuns. Au spus că vor construi un hotel de lux în Boston, dar n-au spus unde sau cînd. Acum două săptămîni am aflat unde. Aici! Acum, Ryan Davis, preşedintele lui *Davis Enterprises,* se află în oraş. Ne aşteptăm să aflăm cînd foarte curînd. Şi o să-i spunem că această întrunire este numai primul nostru pas. Vom examina fiecare aspect legal, politic şi moral de a salva acest hotel şi de a trimite *Davis Enterprises* înapoi la Phoenix, unde le e locul!

Zîmbi cînd lumea începu să aplaude şi să aclame. Toată învăţătura dobîndită la *Harvard Law School* îi prinsese bine. Howard Fuller îi făcu semnul victoriei cînd ea se retrase. Era proprietarul unei florării, în vîrstă de cincizeci de ani, şi preşedintele lui *Boston Preservationist Society.*

Abigail era avocata acestei societăți.

Spre surprinderea ei, camerele video și reporterii o urmară cînd ea se strecură prin mulțime. Nu le spuse că, în ciuda discursului ei, nu era deloc convinsă că *Tillson Hotel* putea fi salvat. Strategia lui Ryan Davis fusese vicleană și ascunsă, dar dăduse rezultate. Era mult mai aproape de a-și atinge țelul decît conservatorii. Acel gînd o înfurie și speră că avea să fie filmată bine cu pumnii încleștați.

Nu că ar fi vrut să ajungă la știrile de la ora șase!

Cînd ieși în fugă pe hol, se ciocni de un bărbat, care o apucă de coate, iar ea se dădu la o parte, zîmbindu-i și cerîndu-și scuze. Dar ochii lui negri o priviră cu răceală și ură.

Abigail se cutremură, bucurîndu-se deodată de compania ziariștilor. Observă constituția puternică a bărbatului și părul lui aproape negru și rebel. Continuă să o privească pătrunzător, dar ea îi ocoli privirea și îi remarcă repede nasul patrician, maxilarul pătrat și proeminent și costumul *Brooks Brothers*. Al ei era de la raionul pentru femei al aceluiași magazin, de o croială la fel de conservatoare ca al lui și ales, fără îndoială, pentru aceeași ocazie.

El îi întinse mîna şi făcu un semn din cap, dar nu zîmbi. Cîteva microfoane fură strecurate între ei şi el zise:

– A fost un discurs interesant, domnişoară Lawrence.

Mîna ei era moale într-a lui şi îi trăda nedumerirea, ca şi expresia de pe chipul ei. Vocea lui era joasă şi controlată, dar Abigail simţi o furie abia reţinută.

– Am auzit că ai fost prezentată ca fiind avocată la *Lawrence, Lawrence and McGee,* continuă el, numai că ochii plini de răceală şi tonul înverşunat îi contraziceau vocea liniştită. Firma dumitale e de acord cu poziţia pe care o ai împotriva înlocuirii lui *Tillson* cu un hotel modern?

Abigail deveni ridigă şi îşi dori ca reporterii şi camerele video să se fi aflat în sala de bal. Cine era individul acela arogant? Şi de ce să-i explice lui – de ce i-ar fi păsat? – că îl rugase pe Howard Fuller, din nou, să nu-i divulge legăturile profesionale şi, din nou, Howard îi nesocotise rugămintea? Munca ei cu conservatorii era strict personală, dar nu vedea nici un motiv să-i explice acest lucru bărbatului din faţa ei.

Se dădu într-o parte şi îi atinse cotul uşor.

– Scuză-mă, te rog...

– Presupun că nu mă cunoşti, spuse el cu răceală, făcînd-o să se întoarcă şi să-l privească în ochii plini de duşmănie, după care făcu iarăşi un semn din cap.

Ziariştii erau ciudat de tăcuţi.

– Numele meu este Ryan Davis.

Abigail rămase cu gura căscată, dar îşi reveni repede, îndreptîndu-se şi privindu-l la fel de rece cu ochii ei albaştri.

– Într-adevăr, spuse ea cu dispreţ şi, nevrînd să înceapă un atac verbal inutil, trecu pe lîngă el, microfoane, camere şi reporteri.

După aceea, el adăugă foarte calm:

– Ryan *Tillson* Davis, domnişoară Lawrence.

Ea încremeni. Tillson! Întoarse capul şi îl văzu încrucişîndu-şi braţele, avînd întipărit pe buze un zîmbet rece şi înfumurat.

– Clientul dumitale, spuse el încîntat.

– La naiba.

Fu tot ce obţinură reporterii de la ea înainte să iasă în fugă şi să urce într-un taxi care aştepta.

A doua zi de dimineaţă, Abigail era la birou la ora opt. Avea o oră la dispoziţie pentru a găsi o modalitate de a ieşi din încurcătură. La nouă trebuia să se vadă cu bunicul ei, Robert Timothy

Lawrence, regele lui *Lawrence, Lawrence and McGee.* Acesta o sunase cu o seară în urmă, după ştirile de la ora şase.

Dar nu putea ca, într-o oră, să-şi construiască apărarea. Nu găsea dosarele familiei Tillson sau ale lui *Davis Enterprises* şi nimeni – absolut nimeni – nu putea să-i explice cum de ajunsese un Tillson preşedintele firmei care voia să dărîme elegantul hotel pe care Frederick Tillson îl ridicase în anul 1912. Abigail nu înţelegea, pur şi simplu.

Şi ea nu putea acum decît să-şi pudreze nasul, să se pieptene şi să se roage ca Robert Lawrence să fie înţelegător cu singura lui nepoată şi primul membru al familiei Lawrence care arătase un interes faţă de drept după o jumătate de secol.

Tresări speriată, aproape căzînd de pe scaun, cînd cineva sună din holul de la intrare. Firma *Lawrence, Lawrence and McGee* se afla într-o clădire de pe Beacon Street în apropierea Parlamentului. Biroul lui Abigail, pe care îl împărţea cu încă un asociat, era lîngă cel al secretarelor.

Oamenii sunau toată ziua, dar rareori înainte de nouă fără un sfert. Poate că una din secretare uitase cheia de la intrare.

Abigail se duse la interfon şi apăsă pe buton pentru a descuia uşa de la intrare, fără să întrebe cine era. Întorcîndu-se în biroul ei, se trînti pe scaun şi îşi dori să fi avut o fereastră pentru a privi afară. Acum nu mai avea decît afacerea ei neterminată în faţă şi era prea tulburată şi prea absentă pentru a se ocupa de ea – cu atît mai puţin să rezolve ceva.

Uşa se deschise încet şi Abigail, sperînd că era una din secretarele mai prietenoase, ieşi în întîmpinarea ei. Îl recunoscu imediat pe bărbatul înalt şi zvelt şi se întoarse repede în birou. Dacă ar fi avut uşă, ar fi trîntit-o şi ar fi încuiat-o.

Ryan Davis se afla în prag, dar Abigail se făcu că nu îl vede. Luă repede o foaie de hîrtie şi o puse în maşina de scris. Era un formular de testament.

– Cît de potrivit, spuse Ryan peste umărul ei.

Ea îi aruncă o privire plină de răceală şi îi observă cămaşa albă şi scrobită, costumul de un gri deschis, abdomenul plat, umerii laţi şi, în cele din urmă, privirea ostilă. Ea se întrebă dacă tot acel chin i-ar fi fost mai uşor dacă el n-ar fi fost atît de atrăgător. După ce îi mai aruncă o privire ucigătoare, îşi îndreptă din nou atenţia asupra testamentului.

– E ceva personal, spuse ea şi puse maşina în funcţiune.

El se duse pe partea cealaltă şi se aşeză pe colţul biroului de lîngă măsuţa pe care se afla maşina de scris.

– Bănuiesc că te bucuri de ultimele momente pe care le petreci ca avocată la această firmă, domnişoară Lawrence, spuse el calm.

Ea îl privi arcuindu-şi o sprînceană.

– Aşa e, zise ea. Mă bucur nespus.

Lui nu-i plăcu acest lucru. Aceea fusese şi intenţia ei. Dar el trase aer în piept, păstrîndu-şi controlul cu greu. Abigail bănui că avea ulcer. Îl privi cum alunecă de pe birou, dar fu total nepregătită cînd el îi luă o şuviţă din părul ei negru şi drept şi i-o vîrî la loc lîngă celelalte prinse în creştetul capului. Trăsăturile lui părură să se înmoaie. Îşi lăsă degetul arătător să lunece uşor pe obrazul ei şi zise:

– N-ai de gînd să mă implori să te las să-ţi păstrezi slujba?

Abigail îi aruncă cea mai rece şi mai superioară privire şi se feri de mîna lui.

– Nu.

El îi zîmbi atunci, dezvelind două şiruri de dinţi

perfecți şi o gropiță care nu avea ce căuta în obrazul lui drept. Dacă ar fi existat ceva căldură în zîmbetul lui, îşi spuse Abigail, ar fi fost de-a dreptul irezistibil. Dar aşa, i se păru îngrozitor de arogant.

– Eşti la mîna mea, domnişoară Lawrence.

Asta era ceva ce lui îi plăcea, îşi spuse Abigail. Se rezemă de spătarul scaunului şi îi aruncă ceea ce credea că era o privire de avocat. Era un ticălos care arăta atît de bine!

– Ți-a făcut plăcere să faci scena aceea de ieri.

– Nu cred că „plăcere" este cuvîntul potrivit, spuse el calm, încîntat acum. Mai bine zis, am savurat-o. M-am întrebat dacă nu cumva am exagerat puțin, dar nu inspiri milă, Abigail Lawrence. E din cauza maxilarului tău. Mă îndoiesc că te-a compătimit cineva din cei care s-au uitat aseară la ştiri.

Cu siguranță, nu bunicul ei. Membrii familiei Lawrence nu trebuiau să apară la ştirile de la ora şase, dar fiecare post de televiziune din Boston acoperise întrunirea „Salvați hotelul *Tillson*" Şi fiecare post de televiziune îl arătase pe Howard prezentînd-o pe Abigail ca avocată în cadrul fir-

mei *Lawrence, Lawrence and McGee,* discursul ei, confruntarea ei cu Ryan Tillson Davis în hol, fuga ei.

Oftă adînc.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama.

– Ar fi trebuit, spuse Ryan Davis. Tu şi prietenii tăi conservatori m-aţi subestimat.

– Ţi-am calculat greşit strategia, îl corectă ea cu răceală. Nu te-am subestimat. Cum n-ai încercat să împiedici întrunirea, m-am gîndit că vrei să ne laşi să spunem ce aveam de spus şi, astfel, să-ţi dovedeşti toleranţa, după care să faci praf hotelul pe la spatele nostru cu prima ocazie, zise ea dînd scaunul în spate într-un gest de furie reţinută şi se ridică. Niciodată n-am avut încredere în dumneata, domnule Davis, dar recunosc că nici nu mi-a trecut prin cap că ai fi atît de josnic încît să încerci să mă discreditezi împreună cu una din cele mai respectate firme din acest oraş.

– Întrunirea aceea a fost o publicitate ieftină.

Ea îşi ridică bărbia furioasă.

– Întrunirea aceea a fost menită să aducă la cunoştinţă publicului din Boston situaţia unuia din cele mai măreţe hoteluri ale oraşului prin intermediul mijloacelor mass-media, spuse ea igno-

rîndu-i privirea amuzată.

Nu încerca să-l amuze.

– Ar fi trebuit să fiu suspicioasă cînd ai lăsat ca întrunirea să aibă loc.

Ryan zîmbi victorios şi se lăsă să alunece de pe birou. O studie o clipă, după care ocoli biroul şi se opri în faţa ei. Văzîndu-l atît de aproape, lui Abigail i se păru foarte uman – şi foarte masculin.

Îşi propti degetul sub bărbia ei.

– Scumpo, ai făcut-o lată.

– Şi dumneata mi-ai dat o mînă de ajutor.

El zîmbi înfumurat.

Abigail îl privi furioasă, făcînd ochii mici. Ar fi vrut să nu o atingă. Ar fi vrut să nu-i spună „scumpo" Ar fi vrut să fie bătrîn, însurat şi urît. Trase adînc aer în piept, păstrîndu-şi simţul mîndriei.

– Ce ai de gînd să faci acum?

– Să am grijă să fii concediată, zise el simplu, după care se îndreptă ţanţoş spre uşă.

Abigail se aşteptase la acest lucru. Se strîmbă cît se putea de neprofesional, dar satisfăcător, în spatele lui.

– Ştii, sînt singura membră a familiei Lawrence de părere că firma trebuie să rămînă a familiei, nu a unor străini.

El se opri şi se întoarse puţin.

– Implori, domnişoară Lawrence?

– Te previn, domnule Davis.

El deschise gura uşor de uimire, dar se încruntă ameninţător.

– Ziua de azi o să fie una din cele mai bune zile ale mele, spuse el. Îţi sugerez să te apuci să-ţi strîngi lucrurile, domnişoară Lawrence.

– Dintre toţi aroganţii şi înfumuraţii...

Abigail tăcu brusc, puse mîna pe o cutie de Kleenex de pe birou şi o azvîrli în el. Zîmbi cînd îl lovi în umăr. Şervetelele zburară peste tot. El se întoarse surprins.

– Cît de neprofesional, ştiu, zise ea zîmbind sarcastic. Dar nu vreau să mă îmbolnăvesc de ulcer.

– Categoric e una din zilele mele cele mai bune, murmură el.

Dar, cînd se întoarse, lui Abigail i se păru că vede o umbră de zîmbet.

Fu chemată în biroul lui Robert Timothy Lawrence de la etajul cincizeci abia la ora zece. Picioarele îi tremurau cînd urca scara. Ar fi vrut ca unchiul ei, al treilea partener al firmei, să se fi

aflat acolo. Dar el era în Massachusetts, la spital, refăcîndu-se după o operație de inimă și avea de gînd să se retragă.

Deoarece Felix Lawrence nu mai practica, aveau să rămînă doar doi Lawrence la firmă: Robert Timothy, în vîrstă de șaptezeci și patru de ani, și Abigail, în vîrstă de douăzeci și nouă de ani. Toată lumea era sigură că, desigur, cei doi frați aveau să o facă parteneră pe Abigail înainte ca Felix să se retragă la 1 septembrie.

Dacă avea să mai reziste pînă atunci, își spuse ea cu amărăciune.

Dar bănuia că toți cei patru frați Lawrence, care preluaseră firma de la tații și unchii lor cu cincizeci de ani în urmă, se hotărîseră să lase puterea, într-o bună zi, pe mîinile unui străin. Unul din frați nu se căsătorise niciodată, unul din ei nu avea copii, unul avea trei fiice care nu fuseseră crescute cu gîndul că ar fi putut fi avocate și unul, doar unul, avea un fiu, care abandonase studiul dreptului și se dedicase istoriei. Acum numai Abigail îi putea înlocui. Întotdeauna considerase că acel lucru era un privilegiu, dar, îndreptîndu-se spre biroul bunicului ei, își dădu seama că era și o responsabilitate extraordinară.

Se întîlni cu Thomas McGee, care ieşea din biroul partenerului său. Thomas era de aceeaşi înălţime cu ea, bine clădit, cu părul cărunt şi ochi albaştri. De obicei, Abigail considera că era posomorît, dar în ziua aceea era bine dispus, aproape la fel de bine dispus ca în ziua în care Felix îşi anunţase planurile de retragere.

Fiul său era avocat, la fel şi fratele lui, iar Abigail ştia că doreşte ca, pe antet, să scrie *McGee, McGee and Lawrence*.

Îi aruncă un zîmbet superior.

– Mult noroc, Abigail, spuse el nesincer.

Ea zîmbi politicoasă şi intră în birou.

Robert Timothy Lawrence se uită la ea fără nici un pic din înţelegerea caracteristică unui bunic iubitor. Prin fereastra din spatele lui, Abigail vedea vegetaţia luxuriantă de la Boston Common de pe partea cealaltă a lui Beacon Street. Biroul lui era spaţios şi elegant, foarte puţin schimbat faţă de vremea cînd fusese ocupat de bunicul lui. Vîrfurile degetelor abia se atingeau sub bărbia lui. Ridică unul făcîndu-i semn să se aşeze.

Abigail se aşeză.

Abia după aceea îi văzu pe Ryan Davis stînd pe un fotoliu de piele puţin mai încolo. Refuză să

se uite la el.

– Ryan Davis îți vrea capul, zise bunicul ei ca şi cum respectivul nu s-ar fi aflat în încăpere, şi, poate, un deget, două.

Abigail înghiți în sec şi încuviință.

– Le merită.

Ea îşi coborî privirea cînd auzi cuvintele bunicului ei.

– M-am întrebat dacă vreunul din copiii fiului meu ar putea să ajungă un avocat respectabil, dar eram dispus să-ți acord o şansă, continuă el făcînd o pauză pentru a-şi împleti mîinile pe birou. N-am avut nici o plîngere împotriva ta în cei cinci ani de cînd lucrezi aici, Abigail. I-am spus acest lucru domnului Davis. Ai multe de învățat, dar eşti o avocată excelentă.

– Mulțumesc.

El făcu un gest ca şi cum n-ar fi avut nevoie de mulțumirile ei. Era un bărbat înalt şi slab, cu părul alb ca zăpada, pielea albă şi încrețită, dar ochii îi erau la fel de ageri şi de albaştri ca ai lui Abigail.

– Tom e de părere că ai adus daune foarte grave acestei firme şi că ar trebui să fii concediată.

Abigail oftă. Îi aruncă o privire lui Ryan Davis

cu coada ochiului. Acesta stătea picior peste picior, cu privirea ațintită asupra portretului lui Robert Lawrence, care înființase firma aceea.

Ea simți că nu-i făcea nici o plăcere să asiste la concedierea ei și se întrebă dacă bunicul ei insistase ca el să fie de față. Așteptă ca el să înceapă să vorbească și nu îndrăzni să menționeze că numai cei doi frați Lawrence aveau puterea de a concedia un membru angajat al firmei. Avuseseră grijă să nu-i confere o asemenea autoritate lui Thomas McGee atunci cînd îl făcuseră partener.

– Nu aveai nici un drept să amesteci firma în afacerile tale personale indiferent dacă ai vrut sau nu, Abigail, adăugă bunicul ei calm.

– Știu, recunoscu ea. Sînt gata să-i cer scuze domnului Davis.

– Am făcut-o eu deja în numele tău și în numele firmei. Nu îl interesează scuzele.

Ea avu impresia că simte miros de foc la picioarele ei. Firma căreia îi fusese devotată timp de cinci ani – opt, dacă punea la socoteală și anii de facultate – avea de gînd să o ardă pe rug, să o sacrifice pentru a-i face plăcere lui Ryan Tillson Davis. Îi aruncă o privire acestuia, dar el se uită

în altă parte.

– Domnule Davis, n-am ştiut că eşti un Tillson, spuse ea, nu pe ton rugător, ci doar explicativ. Dacă aş fi ştiut, n-aş fi acceptat să vorbesc la întrunire. Bineînţeles că ştiam că bunica dumitale este clienta noastră şi că a vîndut hotelul acum cîţiva ani. Credeam că ar vrea să ştie că e salvat.

El o privi acum, cu aceeaşi răceală caracteristică.

– Domnişoară Lawrence, i-am spus deja bunicului dumitale că nu mă interesează scuzele. Nu pot să permit ca interesele să-mi fie reprezentate de o firmă care are ca asociată o femeie ce a încercat să mă împiedice să-mi văd de treburi aici.

Abigail deveni rigidă şi se uită la Ryan Davis. Dispăruse orice urmă de regret real sau imaginar. În faţa ei era bărbatul care dorea să dărîme măreaţa clădire care purta numele propriei lui familii. Se simţi şi mai hotărîtă. Bunicul ei dădu să vorbească, dar ea îl ignoră.

– Domnule Davis, ţi-a trecut prin minte că dorinţa dumitale de a face să fiu concediată este prostească? întrebă ea cu dispreţ.

Îl privi cu atenţie pentru a-i vedea reacţia, dar

el strînse puţin din buze doar. Bunicul ei nu scoase nici un cuvînt.

– M-am tot gîndit, domnule Davis, continuă ea. Înţeleg de ce i-ai lăsat pe conservatori să intre în hotel. A fost nu numai o bună publicitate, dar i-ai şi făcut să creadă că pot să-şi atingă scopul şi că dumneata nu eşti un ticălos chiar atît de arogant şi de indiferent.

Ryan se abţinu să dea un răspuns tăios şi ea îl auzi pe bătrîn lovind cu pumnul în mapa de piele de pe birou.

Îi ignoră pe amîndoi şi continuă:

– Înţeleg şi de ce ai înscenat povestea aceea dramatică din hol. Ştiai că ziariştilor o să le placă la nebunie – şi chiar le-a plăcut, atît de mult încît, la buletinele de ştiri şi în articole, s-a omis adevărata problemă a hotelului. Inteligent. Acum eşti încîntat de victorie. O să faci tot ce-ţi va sta în putinţă să dărîmi hotelul înainte să apuce cineva să reacţioneze.

– E hotelul meu.

Ea făcu un semn cum că acest lucru nu era interesant.

– E vorba de cine ce hîrtii are în sertar.

– Abigail!

Asprimea glasului bunicului ei o făcu să se strîmbe uşor, dar nu să se oprească.

– În orice caz, strategia dumitale e rezultatul unui bun-simţ al afacerilor, continuă ea calm. Apoi, ai văzut o şansă de a-ţi satisface orgoliul, de a-ţi vindeca vanitatea rănită, de a căuta să te răzbuni pe un grup de bătrîni care vor să salveze un hotel nenorocit. Aşa că vii şi ceri ca eu, avocata lor, să fiu concediată de la firma familiei mele.

Davis se ridică şi îşi încheie haina.

– Domnişoară Lawrence, cred c-am auzit destul. Domnule Lawrence, vă rog să mă scuzaţi.

– Ah, da, dar ceea ce e mai interesant abia acum urmează...

– Abigail, domnul a auzit destul, mormăi Robert Lawrence.

– Cred că e în interesul domnului Davis să mă asculte pînă la capăt, spuse ea calmă. Dorinţa dumitale ca eu să fiu concediată nu-ţi satisface decît orgoliul, domnule Davis. E o dorinţă emoţională. De asemenea, o să te obsedeze.

El se depărtă de fotoliu, vizibil rigid.

– Domnişoară Lawrence, singura care mă obsedează eşti *dumneata!*

Furia lui începea să iasă la suprafaţă, îşi zise

Abigail, neputînd să-şi reţină un zîmbet victorios. Îşi drese glasul şi continuă:

–Sînt una din cele două femei dintr-o firmă cu optsprezece avocaţi, domnule Davis. O mulţime de grupări n-ar fi de acord cu faptul că vrei să mă laşi fără slujbă.

– Asta nu mă interesează cîtuşi de puţin, zise el printre dinţi.

Abigail îl ignoră.

– Ca să nu mai vorbim de ce-or să spună grupările care luptă pentru drepturile omului cînd or să afle că am fost concediată pentru că mi-am exercitat dreptul liberului cuvînt.

Ryan Davis pufni ironic şi făcu un pas înapoi furios.

– Şi, bineînţeles, dacă n-o să mai am slujbă, o să pot să-mi dedic tot timpul conservatorilor şi, astfel, să mă răzbun.

El făcu ochii mici şi o studie cu un calm subit. Abigail zîmbi şi îşi frecă mîinile, oftînd mulţumită. Evita să se uite la bunicul ei.

– Asta înseamnă că ai terminat?

– Mai e ceva, spuse ea şi i se păru că el era pe punctul de a zîmbi. Vreau să subliniez faptul că acţiunea de miercuri a fost cea a unui simplu

cetățean, nu a unui avocat de la *Lawrence, Lawrence and McGee.* Dacă aş fi ştiut că eşti un Tillson şi că *Davis Enterprises* e un client nou, n-aş fi ținut acel discurs. Aş fi susținut că există un conflict de interese şi aş fi stat la locul meu.

El îşi încrucişă brațele.

– Este cumva o scuză, domnişoară Lawrence?

– Profesional, da, personal, nu. Personal, rămîn fermă pe poziție împotriva demolării hotelului *Tillson*. Profesional, sînt neutră.

– Şi, aşa cum am mai spus, nu mă interesează scuzele. Acum ai terminat?

Ea dădu din cap afirmativ.

El îşi desfăcu brațele şi se întoarse spre Robert Lawrence.

– Aşa cum vedeți şi dumneavoastră, un weekend nu va fi suficient.

Ce lucru misterios, îşi spuse ea şi îl privi cum ieşi din birou, după care se uită îngrozită şi nedumerită la bunicul ei.

– Aşa cum voiam să-ți spun înainte să-ți începi tirada, Ryan Davis a fost de acord să nu i se îndeplinească rugămintea pînă după weekend.

Ea se strîmbă.

– Oh-oh.

– Exact.

– Iarăşi am făcut o gafă, murmură ea şi oftă. Crezi că am o şansă?

El se ridică de la birou şi se aşeză pe un fotoliu *Windsor* lîngă Abigail. O bătu uşor pe umăr, primul gest de bunic în biroul acela în decurs de cinci ani.

– Un Lawrence are întotdeauna o şansă, spuse el şi continuă aproape absent. Eu însumi m-am întrebat ce părere are despre nepotul ei ultimul dintre Tillsoni şi despre planurile lui de a demola hotelul pe care l-a construit chiar soţul ei.

– Vrei să spui...

El o reduse la tăcere ridicînd o mînă şi întorcîndu-se la birou .

– Plec spre Berkshires diseară, zise el apoi.

Cînd îşi îndreptă atenţia asupra hîrtiilor de pe birou, Abigail se ridică.

– Cît o să stai?

– Lui Davis i-am spus că pe perioada weekend-ului, dar sînt bătrîn, Abigail, spuse el fără să o privească. Weekend-urile mele tind să se prelungească şi în cursul săptămînii.

Ea ar fi vrut să-i sară de gît şi să-l sărute, dar ştia că ar fi concediat-o imediat. Aşa că zîmbi

bucuroasă că i se oferea acel răgaz şi se minună din nou de pricepèrea lui Robert Timothy Lawrence. Nici un om de afaceri nu avea să-l învingă pe bătrînul avocat!

Făcuse o înțelegere, cînd Ryan Davis repetase insistent că nu îl interesa să facă aşa ceva.

Dar euforia ei fu de scurtă durată. Bunicul ei nu putea să stea o veşnicie în Berkshires, dar Abigail avea senzația că de atîta timp avea să aibă nevoie pentru a începe să-şi rezolve problema cu Ryan Tillson Davis.

O veşnicie, îşi spuse ea... sau chiar mai mult.

Capitolul 2

Howard Fuller sună chiar înainte de prînz.

– Ştii ceva, Abigail? Davis închide hotelul începînd cu ora cinci, astăzi.

– Se mişcă mai repede decît ne-am aşteptat, spuse ea îndreptîndu-se în scaun. Va avea nevoie de vreo două zile ca să-l golească înainte să aducă macaralele. Are permisiunea de demolare?

– Nu.

Dar în tonul lui Howard se simţea puţin optimism. Încă de la început ştiuseră că avea să fie o luptă aprigă pentru salvarea hotelului.

Davis Enterprises din Phoenix nu-şi făcuse publice intenţiile, iar politicienii din Boston, care ar fi trebuit să ştie ce aveau de gînd proprietarii lui

Tillson Hotel, fuseseră îngrozitor de reticenți. Conservatorii aveau nevoie de timp pentru a acționa și li se acordase foarte puțin.

– Bătălia nu s-a încheiat încă, zise Abigail. Nu pot să mă implic direct, Howard, dar ținem legătura.

Atunci, Howard o întrebă în legătură cu slujba ei.

– Atîrnă de un fir de păr, Howard, spuse ea, dar în vocea ei se simți hotărîre și fermitate.

Sări peste masa de prînz și lucră cu înverșunare toată după-amiaza. Apoi, împotriva voinței lui Thomas McGee, Robert Lawrence îi dădu nepoatei lui liber luni și marți.

Abigail cină cu unchiul ei, Felix, în rezerva de spital și îi povesti tot. Și el o văzuse la știrile de la ora șase. Apoi își petrecu seara singură în casa din South End pe care o cumpărase la un preț mic, dar pentru renovarea căreia trebuia să cheltuiască o avere. Acolo își clarifică țelurile și își puse la punct strategia.

Cum putea să salveze *Tillson Hotel* fără să pară o trădătoare pentru cei de la firmă?

Cum putea să-și salveze slujba, indiferent dacă salva hotelul sau nu?

Ryan Tillson Davis. Ea era marioneta lui din

lemn acum. Îşi aminti vocea lui satisfăcută şi şicanatoare: „Te am la mînă, domnişoară Lawrence".

Îh!

Dar apoi îşi aminti umbra de zîmbet şi licărul din ochii lui negri cînd era amuzat. Tipul era extraordinar... şi se întrebă ce ar fi putut să iasă dintr-o întîlnire socială cu Ryan Tillson Davis dacă acel hotel nu s-ar fi strecurat între ei chiar înainte să se cunoască.

Sună telefonul.

– Am vrut să văd dacă bunicul dumitale ţi-a rupt gîtul, zise Ryan cu vocea lui joasă.

Lui Abigail îi trebuiră doar cîteva secunde ca să-şi revină din starea de şoc.

– Ce drăguţ din partea dumitale.

– Aşa m-am gîndit şi eu. Nu sînt chiar atît de diabolic cum îţi închipui.

– Numai diabolic de superb, mormăi ea.

– Poftim?

– Nimic.

– Diavolii nu sînt superbi, să ştii, zise el calm. Sînt roşii, au cozi lungi şi limbi despicate.

Oh, Doamne, o auzise! Simţi că roşeşte şi se gîndi să-şi pecetluiască buzele imediat cum închidea telefonul.

– Abigail?

– Căutam un covor sub care să mă ascund.

Se întrebă dacă zîmbea.

– Bunicul tău te-a păsuit pentru weekend sau te-a dat afară pe loc?

– Pentru că am spus ceea ce-am spus? întrebă ea disprețuitoare, după care adăugă simplu: Am primit weekend-ul.

– Nu e prea mult timp, Abigail.

Ea înghiți în sec. Îi spusese pe numele mic. De două ori.

– Știu, spuse ea cu o voce încordată, dar nu pe un ton de superioritate.

– Vrei să mă împiedici să demolez hotelul și să-ți păstrezi slujba, nu?

– Ar fi bine, zise ea încercînd să rîdă, dar nereușind.

– Nu-mi place să-mi fac dușmani, continuă el.

– Savurezi asta, îl întrerupse ea.

Îl auzi înăbușindu-și o înjurătură. Oare încerca doar să obțină informații de la ea? Își aminti că Ryan Davis era renumit pentru viclenia lui. Acel telefon ar fi putut face parte din strategia lui. O tactică.

– Abigail, știu că o să-ncerci să mă împiedici.

– Dar nu știi cum și de aceea m-ai sunat, nu? întrebă ea cu răceală. Domnule Davis...

– Nu, nu pentru asta te-am sunat! Vreau să înțelegi motivele pentru care doresc să demolez hotelul...

– Înțeleg: banii.

– Abigail, la naiba! spuse el pierzîndu-şi răbdarea, dar reținîndu-şi furia. Vrei să iei prînzul cu mine mîine? Vreau să stăm de vorbă.

Deşi el nu putea să o vadă, Abigail ridică din umeri.

– Desigur, de ce nu? Dar n-o să-ți spun ce planuri au conservatorii.

El o ignoră.

– Ne vedem la *Ritz* la unu, zise el. Ó să fiu cel cu coadă roşie şi ochi ca focul.

Înainte ca ea să găsească o replică pe măsură, el închise.

Abigail se trezi din cauza unui vînt rece şi a unor picături de ploaie care pătrundeau pe fereastra deschisă a dormitorului. Aruncă indispusă o privire pe cerul înnorat, dar era prea obişnuită cu vremea capricioasă din acea zonă pentru a se gîndi prea mult la trecerea bruscă de la căldură şi soare la frig şi ploaie. Făcu o baie, îşi strînse părul în creştet, îşi puse unul din costumele ei *Brooks Brothers* pentru serviciu, o pereche de

pantofi cu tocul jos, impermeabilul şi îşi luă umbrela. Nu era costumaţia ei normală pentru o sîmbătă dimineaţa, dar nici nu obişnuia să viziteze văduve din familii vechi, bostoniene, sîmbăta dimineaţă.

Margaret Tillson, în vîrstă de nouăzeci de ani, locuia într-o casă de pe Marlborough Street, aceeaşi în care se născuse. Abigail obţinuse adresa ei şi cîteva informaţii legate de familia Tillson în cursul vizitei pe care i-o făcuse lui Felix Lawrence la spital. Felix se ocupase de problemele juridice ale lui Margaret Tillson timp de patruzeci şi cinci de ani. Nu avea altceva de făcut decît să vorbească şi să privească soluţia intravenoasă cum îi picura în braţ; iar Abigail era mai mult decît dornică să asculte.

Era încă devreme, aşa că se opri la cafeneaua ei preferată de pe Newbury Street, unde bău o cafea şi mîncă nişte ouă. Înainte să pornească din nou la drum, se rujă, după care ieşi din cafenea, traversă Commonwealth Avenue şi intră pe Marlborough, o stradă pe care o considerase întotdeauna ca fiind una din cele mai liniştite şi mai frumoase din oraş. Găsi casa cu patru nivele a lui Margaret Tillson şi apăsă pe sonerie. Privi cum picăturile de ploaie udau petuniile roşii din

micuța grădină din față.

Abigail nu fu surprinsă cînd în uşă apăru o femeie plinuță cu părul cărunt. Maura Ahearn, îşi aminti Abigail din însemnările ei. Felix îi spusese că avea să fie îmbrăcată cu o rochie de culoare închisă – aceea era bleumarin – şi un şorț înflorat. Îi mai spusese că era inteligentă, cumsecade, devotată lui Margaret – şi suspicioasă.

– Doamna Ahearn? întrebă Abigail. Sînt Abigail Lawrence, nepoata avocatului doamnei Tillson, Felix Lawrence. El e în spital acum şi m-a rugat să-i transmit un mesaj doamnei Tillson din partea lui. Aş putea să stau de vorbă cu dumneaei?

Maura Ahearn îşi aținti privirea asupra lui Abigail, dar pe chipul ei nu se văzu ce părere avea despre tînăra aceea.

– O să văd dacă doamna Tillson primeşte oaspeți, zise ea închizînd uşa.

Abigail aşteptă pe treptele din fața casei în ploaie. Maura Ahearn trebuia să ştie dacă stăpîna ei primea oaspeți sau nu: întrebarea era dacă voia să o primească pe Abigail Lawrence. Se întrebă dacă îi văzuse pe ea şi pe nepotul ei la ştirile de la ora şase.

Uşa se deschise şi Ryan Tillson Davis i se

alătură lui Abigail în ploaie. Ea nu se putu abține să nu scoată o înjurătură uşoară înainte să coboare cele două trepte.

Ryan o apucă de braț la jumătatea drumului spre trotuarul de cărămidă. Ea ridică instinctiv umbrela, pentru ca spițele acesteia să nu îl lovească în ochi, dar regretă acea precauție cînd el îi răsuci cotul.

– Ce cauți aici? o întrebă el lăsînd ploaia să-i ude părul. Ce treabă ai cu bunica mea?

– Nu sînt obligată să-ți spun absolut nimic, domnule Davis, zise ea cu răceală.

– Asta crezi tu, Abigail Lawrence! spuse el dîndu-i drumul şi apostrofînd-o cu degetul. Aşteaptă aici.

Se afla aproape de intrare cînd auzi rîsul uimit al lui Abigail, care porni repede pe stradă, alergînd în momentul cînd ajunse la Fairfield. Intră într-un magazin de pe Newbury Street şi, timp de un sfert de oră, se prefăcu interesată să cumpere o pereche de pantofi. Apoi, ieşi din magazin, deschise umbrela şi se pierdu în mulțimea de oameni de pe Copley Street. Să-l aştepte! Oare credea că era chiar atît de proastă?

Tocmai traversa Boylston Street, cînd un băr-

bat înalt şi ud leoarcă apăru lîngă ea şi o luă de mînă. Ea nici măcar nu tresări. Doar se uită la cămaşa lui udă şi la pantalonii de un bleumarin închis care se aflau în aceeaşi stare, făcu o încercare de a-şi desprinde mîna din mîna lui şi continuă să traverseze strada.

– Credeam c-o să vii pe Gloucester, spuse el calm. A trebuit să fug ca să te prind. Unde te-ai ascuns?

– Într-un magazin de încălţăminte de pe Newbury, zise ea. E limpede că ar fi trebuit să stau acolo mai mult.

– Tot te-aş fi aşteptat sau aş fi venit acasă la tine. Union Park, nu?

– Credeam că avem o întîlnire la prînz, zise ea scurt şi porni spre Biblioteca Publică din Boston.

Ryan o trase de cot.

– Trebuie să stăm de vorbă chiar acum, Abigail.

Îşi slăbi strînsoarea şi, cînd se uită în ochii lui, ea văzu că şi aceştia se înmuiaseră. Oare era o schimbare de tactică sau chiar voia să stea de vorbă cu ea?

– În legătură cu ce? întrebă ea suspicioasă, dar genunchii i se înmuiaseră periculos de mult.

El zîmbi şi ea avu impresia că s-ar fi apropiat mai mult dacă n-ar fi fost spiţele umbrelei.

– În legătură cu faptul că mă obsedezi, spuse el.

Ea nu ştia prea bine ce voia să spună şi nici nu voia să întrebe. În schimb, oftă.

– Bine, du-te şi pune-ţi nişte haine uscate şi ne întîlnim la cafe...

– În nici un caz, scumpo.

Ea strînse din dinţi.

– N-or să-ţi dea voie să intri aşa ud.

– De aceea o să stăm de vorbă la tine acasă, spuse el. Un prosop şi un ceai or să-mi prindă foarte bine.

Dădu s-o pornească ţinînd-o de mînă, dar ea rămase pe loc. El se opri brusc înainte să o tîrască. Privirile li se întîlniră şi ea speră ca a ei să fie la fel de hotărîtă ca a lui.

– Nu te duc la mine acasă, îl informă ea atunci.

El făcu ochii mici de furie, dar spuse calm:

– Atunci o să te duc eu. Ştii bine că sînt în stare s-o fac.

Abigail pufni ironică.

– Ziariştilor le-ar plăcea tare mult povestea:

preşedintele lui *Davis Enterprises* răpeşte o conservatoare...

– Abigail, te rog! o întrerupse el. Vreau numai să stăm de vorbă.

Ochii lui erau tot neprietenoşi, degetele îi strîngeau încheietura mîinii, dar Abigail oftă şi scutură din cap, nu ca răspuns la rugămintea lui, ci de nedumerire. Ştia ce avea să spună şi ştia, de asemeni, că era o nebunie. Încercă să-l privească la fel de neprietenos cum o privea el şi spuse:

– Bine.

Nu avea nici un rost să-i ofere un loc sub umbrelă, aşa că nu o făcu. El îi dădu drumul mîinii fără să spună nimic şi merseră împreună pe Dartmount Street, depărtîndu-se de Back Bay şi Charles River. Abigail observă lipsa lui de entuziasm cînd traversară gălăgioasa arteră Massachusetts Turnpike Extension.

– Toată lumea ar trebui să aibă o barieră în cartier, zise ea, dar el o ignoră.

Îşi continuară drumul şi traversară Columbus Avenue.

– Nu e una din cele mai prestigioase străzi ale noastre, dar are farmecul ei.

– Abigail...

Ea îl întrerupse brusc, negînd senzaţia ciudată

pe care o simțea în stomac de fiecare dată cînd el îi spunea pe nume.

– Zona asta e una din primele părți populate din Boston. Toată partea asta a fost acoperită de apă.

– Am crescut în Boston, Abigail, spuse el cu blîndețe.

– Bineînțeles, zise ea fără să-şi mascheze sarcasmul. Cu devotamentul tău față de orașul natal, cum am putut să uit? Majoritatea acestor clădiri au fost ridicate între 1850 şi 1870. Erau la modă la vremea lor, dar, după aceea, Back Bay a fost în vogă. Majoritatea acestor case au fost propuse pentru demolare acum cîțiva ani, numai că a început moda renovărilor. Oamenii căutau locuințe şi clădirile acestea minunate şi vechi nu aşteptau decît să vină cineva şi să le aranjeze.

Ryan Davis se încruntă şi ea zîmbi. Poate că, la urma urmei, a-l duce la ea acasă nu era o idee chiar atît de rea.

– Nu e cea mai sigură zonă din oraş, dar n-aş vrea să se schimbe.

Traversară apoi Tremont Street şi Abigail ştia că însoțitorul ei studia clădirile vechi, bețivii care erau întinşi pe jos în ploaie, piețele mici şi murdare. Intrară pe Union Park şi fu ca şi cum ar fi

nimerit deodată într-un cartier cu totul diferit.

Un părculeț frumos împrejmuit de un gard de fier forjat despărțea două șiruri de case elegante din cărămidă cu trepte la intrare și mansarde clasice caracteristice zonei. La ferestre se vedeau ghivece cu hortensii, iar casele acelea imaculate și verdeața parcului păreau deosebit de vesele după imaginile deprimante de pe strada alăturată.

Abigail iuți pasul și merse pînă în capătul lui Union Park. De afară, casa părea la fel ca toate celelalte, pentru că primul lucru pe care îl făcuse ca proprietară fusese de a-i refinisa ușa. Știa că înăuntru era cu totul altă poveste, dar nu se osteni să-i explice acest lucru lui Ryan Davis.

Lăsă umbrela în jos, scoase cheile și îi zîmbi însoțitorului ei care era ud pînă la piele.

– Casă, dulce casă, zise ea degajată și deschise ușa.

Ryan nu spuse absolut nimic cînd Abigail îl conduse pe scara în spirală și îngustă, pe lîngă pereții cojiți, palierele cu podele murdare și uși deformate. Abigail simți mirosul de praf, murdărie și proastă folosință și știa că și Ryan Davis de la *Davis Enterprises* îl simțea. Descuie trei încuietori ale micului ei apartament aflat sub acoperișul fisurat și îi aruncă lui Ryan un zîmbet peste umăr.

– Casa are potențial, explică ea și deschise ușa.

El se uită la pereții cojiți și la becul care atîrna din tavan în holul de la intrare, după care o privi pe Abigail mijindu-și ochii. Expresia neprietenoasă din privirea lui dispăruse, dar ea nu putea să-și dea seama ce apăruse acum.

– Abigail Lawrence, poate că ești prea curajoasă pentru binele tău, spuse el cu o voce joasă și puțin furioasă.

Ea dădu să răspundă, dar, din doi pași, el fu în fața ei și, apucînd-o de coate, o trase la pieptul ud, slăbindu-și strînsoarea imediat cum îi înconjură mijlocul cu brațele. Ea îi simțea forța brațelor chiar și prin impermeabil și costum. Umbrela căzu pe jos.

– Nu e... zise ea dregîndu-și glasul. Domnule Davis, este foarte neprofesional. Ce-ar spune bunicul meu acum?

Ryan zîmbi larg și gropița îi apăru iarăși în obrazul drept.

– Ți-ar aminti calm că ai un weekend la dispoziție pentru a rezolva problemele pe care le ai cu mine.

– Bine, dar...

Gura ei era încă deschisă, cînd brațele lui o

strînseră şi mai tare şi el îşi lăsă capul în jos. Cînd îşi dădu seama ce avea de gînd să facă, abia avu timp să apropie buzele înainte ca el să-i acopere gura cu a lui.

Buzele lui erau reci din cauza ploii, dar cînd el îşi lăsă mîinile să lunece uşor pe spatele ei spre umeri, ea îi simţi căldura pasiunii pe care ştia că şi-o controla cu aceeaşi dificultate cu care îşi construia furia.

Negă furnicăturile care puseră stăpînire subit pe trupul ei şi-şi încleştă pumnii pe lîngă trup ca să nu îl ia de gît şi să se lase pradă prezenţei lui fizice copleşitoare. El o strînse şi mai tare la piept, plimbîndu-şi limba pe buza ei de jos, căutînd să pătrundă printr-un colţ.

Abigail se forţă să nu-i răspundă. Îşi simţea unghiile înfipte în palme şi rămase neclintită.

Ryan îşi desprinse gura de a ei şi zîmbi, deşi era încă întunecat la faţă.

– Curajoasă.

Ea îşi descleştă pumnii, îşi drese glasul şi scuturâ din cap pentru a alunga fierbinţeala sărutului.

– Sper că te amuzi.

El zîmbi şi mai larg.

– Tu nu?

– Apropo, zise ea cu un aer de superioritate,

limba ta nu e despicată.

După aceea se întoarse şi intră în camera din faţă. Nu avea încredere în Ryan Tillson Davis. Se întrebă dacă îşi plănuise acea schimbare de tactică sau se gîndise deodată că ar fi putut să încerce să manipuleze o avocată din Boston cu tensiunea sexuală care izbucnise brusc între ei, chiar cînd se întîlniseră în faţa camerelor de televizune.

O urmă şi aruncă noului ei cămin o privire plină de dezgust. Podeaua şi pereţii erau într-o stare deplorabilă, iar mobilierul nu era cu mult mai bun. Cea mai mare parte a mobilierului ei bun, atît cît era, se afla depozitat. Din locuinţa din Beacon Hill îşi adusese televizorul, plantele, casetofonul şi patul.

– E un prosop în baie, zise ea. Pe hol.

– Tu şi cauzele tale pierdute, bombăni Ryan pornind să străbată îngrozitorul hol îngust.

Abigail oftă şi se prăbuşi pe singurul fotoliu, mare şi uzat. Nici măcar nu apucă să se gîndească la noua ei strategie, că Ryan şi apăru cu pieptul gol şi cu prosopul în jurul gîtului.

– Am pus să se demoleze băi care erau într-o stare mai bună decît a ta, spuse el furios.

– Bineînţeles, zise ea sec.

– Abigail, pentru Dumnezeu! Pînă şi beţivii locuiesc în condiţii mai bune. Părinţii tăi au văzut apartamentul ăsta?

– Da.

– Şi au fost de acord?

– Bineînţeles.

Tatăl ei era profesor de istorie la Universitatea Harvard, iar mama ei era profesoară de antropologie la Universitatea din Boston. Aveau o încredere extraordinară în singurul lor copil.

– Dar bunicul tău şi Felix? N-au spus nimic în legătură cu faptul că te-ai mutat în mizeria asta? După părerea mea, îţi afectează munca.

Abigail zîmbi cu tristeţe.

– Au zis că mi-am pierdut mintile.

Ryan se aşeză pe braţul fotoliului şi oftă.

– Sînt perfect de acord.

– Nu ne aflăm aici ca să discutăm despre mintile mele, nu? spuse ea şi se ridică repede de pe fotoliu, tulburată de apropierea lui.

Încă îi mai simţea braţele în jurul mijlocului. Făcu trei paşi şi intră în spaţiul destinat bucătăriei, care consta într-un aragaz micuţ, un frigider antic şi o chiuvetă oribilă. Fusese încîntată cînd două ochiuri ale aragazului dovediseră că funcţionau

perfect. Aprinse unul sub ceainicul de un galben aprins.

– Tot mai încerci să mă împiedici să dărîm hotelul, nu? întrebă el încet.

Abigail luă un plic de ceai dintr-un borcan.

– Nu în mod oficial.

– Aş putea să te distrug.

Ea desfăcu plicul şi îl puse într-o cană.

– Ca avocată a dumitale, domnule Davis, îţi sugerez să-ţi ţii ameninţările pentru dumneata. Ai putea fi dat în judecată.

El ajunse lîngă ea într-o clipă, însă nu o atinse.

– Abigail, nu vreau să-ţi fac rău, spuse el sincer. N-aş fi cerut să fii concediată dacă mi-ai fi dat de ales.

Ea îi aruncă o privire cu coada ochiului.

– Ai avut şi ai în continuare de ales, domnule Davis: să fii de acord cu mine. Nu demola *Tillson Hotel*.

În ochii lui negri apăru iarăşi expresia aceea neprietenoasă şi rece şi Abigail ştiu că sărutul şi regretele fuseseră false. Ryan Tillson Davis voia să o reducă la tăcere. Voia să o înlăture din calea lui. Gîtlejul i se strînse, dar îşi spuse să rămînă în

gardă. Niciodată nu trebuia să se încreadă în bărbatul acela. Îi privi pieptul lat, umerii musculoşi, după care se uită la ochii lui negri şi îi întoarse spatele.

El se aşeză din nou fără să mai scoată un cuvînt. Abigail făcu două căni de ceai cu acelaşi plic şi i-o dădu pe a lui înainte să se aşeze pe fotoliu.

– O să-l pui la uscat ca să-l foloseşti şi mîine dimineaţă? o întrebă el sarcastic.

Ei îi trebuiră cîteva secunde ca să-şi dea seama că se referise la plicul de ceai. Îl privi încruntată.

– Nu irosi, nu dori.

– Abigail, de ce ai vrut s-o vezi pe bunica mea?

Ea nu putu să nu zîmbească. Bineînţeles ca acela era adevăratul motiv al acelui tête-a-tête. Ridică din umeri şi sorbi din ceai.

– Ei bine?

– Aşa cum i-am spus şi doamnei Ahearn, aveam un mesaj din partea unchiului meu.

– Felix e în spital, zise Ryan.

– Aşa i-am spus şi eu doamnei Ahearn. De aceea aduceam mesajul.

– Într-o sîmbătă dimineaţă?

– Da.

– Domnişoară Lawrence...

Ea zîmbi ironic şi spuse cu dulceaţă în glas:

– Ai uitat să-mi spui Abigail.

– Naiba să te ia, Abigail Lawrence, nici măcar nu ştiu de ce-mi pierd timpul cu tine, spuse el ridicîndu-se şi vărsîndu-şi ceaiul în chiuvetă. Eşti arogantă, încăpăţînată, limitată în gîndire şi nu vrei deloc să asculţi.

– Eu? Tu eşti cel care nu vrea să asculte pe nimeni, Ryan Davis! spuse ea uluită. Eşti atît de decis să dărîmi hotelul ăla, încît nici nu vrei să iei în considerare şi alte alternative.

– Nu există alte alternative, Abigail.

– Vezi?

– Hotelul ăla e o monstruozitate şi puţin îmi pasă că l-a construit bunicul meu. Nu există nici măcar un motiv pentru care să nu fie dărîmat. Absolut nici unul! zise el cu faţa întunecată de furie. Nici un preşedinte n-a murit acolo, nici un tratat n-a fost semnat acolo, nici o revoluţie n-a fost pusă la cale acolo. E doar un hotel vechi şi dărăpănat care a făcut parte pe vremuri din societatea bostoniană – nimic altceva. Nu-ţi dai seama

că am verificat toate astea înainte să mă hotărăsc să-l demolez şi să vă înfrunt.

Abigail îşi încrucişă braţele sub sîni şi îşi ţuguie buzele. Ryan Tillson Davis avea ceva minunat de vulnerabil aşa cum stătea acolo şi striga la ea fiind pe jumătate dezbrăcat. Pieptul lui era bronzat şi musculos. Ea îşi desprinse privirea din zona din jurul buricului, chiar deasupra pantalonilor uzi, şi clătină din cap plină de sine.

– Cred că sînt bună pentru ulcerul tău, spuse ea cu blîndeţe. Întotdeauna e bine să-ţi descarci nervii.

El scoase un gemăt, nevenindu-i să creadă.

– N-am ulcer, dar o să mă ajuţi să-l fac!

– Măcar atîta lucru pot să fac şi eu, domnule Davis.

El se întoarse şi se îndepărtă pe hol. Abigail nu îl urmă, dar se trînti pe fotoliu zîmbind. Nu era chiar atît de formidabil! Bineînţeles, ea crescuse printre bărbaţii din familia Lawrence...

El apăru din nou cu cămaşa pusă pe jumătate.

– Dacă n-ai fi fost atît de a naibii de frumoasă şi de încăpăţînată, nu mi-aş fi pierdut timpul cu tine!

Abigail se uită la el uluită.

– Nu te mai apropia de bunica mea.

Ea nu scoase nici un cuvînt.

El expiră printre dinții încleștați.

– La naiba, dar eşti frumoasă.

Toată clădirea se zgudui cînd trînti uşa de la intrare. Abigail rămase nemişcată pînă cînd o auzi şi pe cea de jos închizîndu-se. Apoi dădu fuga şi se uită pe fereastră printre nişte fire de ferigă agățătoare. Cu patru nivele mai jos, Ryan Tillson Davis dădu cu piciorul într-o piatră şi, cu mişcările caracteristice unui om nervos, îşi încheie cămaşa pînă la capăt.

Abigail se întoarse la fotoliul ei şi se strîmbă concentrîndu-se. Bănuia că asta însemna că întîlnirea lor de la prînz nu avea să mai aibă loc. Indiferent ce altceva din ultimele cîteva minute fusese fals, furia lui Ryan nu era.

Îşi sorbi ceaiul şi spuse simplu:

– Îh-îh.

Capitolul 3

Duminica după-amiază, Abigail îşi puse o rochie de mătase de un albastru închis şi pantofi cu toc, îşi strînse părul frumos în creştet şi plecă spre vechiul şi elegantul *Copley Square Hotel*. Îşi încrucişă degetele şi se duse direct în salonul de ceai.

Margaret Tillson îşi bea ceaiul de duminică după-amiază singură. Abigail răsuflă uşurată şi se duse la masa bătrînei.

– Doamna Tillson?

Femeia o privi şi Abigail văzu asemănarea cu nepotul ei chiar şi pe acel chip ridat şi îmbătrînit. Era slabă şi cocoşată puţin, iar vénele de pe mîini şi de pe faţă îi erau ieşite în relief, însă ochii ei

migdalați erau limpezi și ageri. Abigail se gîndi o clipă la toate lucrurile pe care trebuiau să le fi văzut.

– Sînt Abigail Lawrence, spuse ea repede. Aș dori să stau de vorbă cu dumneavoastră cîteva minute.

Expresia lui Margaret Tillson nu se schimbă. În ochii ei nu se putea citi nici curiozitate, nici iritare, nici nerăbdare – absolut nimic.

– la loc, te rog, zise ea fără să arate spre scaunul din fața ei.

Abigail se așeză și remarcă ceainicul, ceașca și farfurioara de porțelan din fața doamnei Tillson. Încă mai avea un deget osos pe după toarta ceștii. Era îmbrăcată cu un costum negru din brocart și o bluză de un roz pal, ambele venindu-i perfect. Abigail habar nu avea de unde să înceapă.

– Ai venit acasă la mine ieri dimineață, spuse Margaret Tillson cu o voce puternică și clară. Doamna Ahearn a zis că aveai să-mi transmiți un mesaj din partea unchiului dumitale Felix, dar că nepotul meu s-a oferit să te primească. Susține că încercai să-l vezi pe el și că povestea cu mesajul era o minciună. Deci, care din voi minte?

Abigail își drese glasul.

– Amîndoi, doamnă Tillson.

O chelneriță aduse un ceainic și o ceașcă pentru Abigail. Margaret Tillson așteptă pînă cînd invitata ei își puse o ceașcă de ceai și îi aruncă o privire întrebătoare.

– Nu știu de ce v-a mințit nepotul dumneavoastră, dar eu am mințit pentru că voiam să fiu sigură că o să mă primiți. Doamnă Tillson, eu sînt avocata lui *Boston Preservationist Society.* Încercăm să împiedicăm *Davis Enterprises* să demoleze *Tillson Hotel.*

Margaret Tillson puse ceașca pe farfurioară.

– Da, știu.

– Doamnă Tillson, continuă ea punînd la rîndul ei ceașca pe farfurioară, știți că nepotul dumneavoastră a cerut să fiu concediată de la firma *Lawrence, Lawrence and McGee?*

Femeia făcu ochii mici, amintindu-i lui Abigail de Ryan, dar nu spuse absolut nimic.

– Dacă voi fi concediată, el va angaja altă firmă de avocatură pentru a-l reprezenta, atît pentru *Davis Enterprises* cît și pentru familia Tillson.

Cu cincizeci de ani în urmă, Margaret Tillson s-ar fi îndreptat în scaun, acum, însă, își îndreptă umerii doar și puse ceașca pe farfurioară cu fermitate.

– Nu există nici o familie Tillson, spuse ea cu răceală. Nu mai sîntem decît eu şi nepotul meu, iar dacă dumneata numeşti asta familie... încheie ea pe un ton de dezgust.

– Doamnă Tillson, nepotul dumneavoastră e autorizat să renunțe la *Lawrence, Lawrence and McGee* în numele dumneavoastră?

– Ar fi putut, dacă nu l-aş fi împiedicat eu, spuse bătrîna mijindu-şi ochii din nou şi studiindu-şi invitata.

– Recunosc că am fost nesăbuită, zise Abigail. N-ar fi trebuit să particip la întrunirea aceea ştiind că un client fusese pe vremuri proprietarul lui – deci n-am ştiut că, acum, e al altui client. Sînt gata să-mi cer scuze şi să învăț din greşelile mele.

– Dar nepotul meu se răzbună cerînd să fii concediată, spuse Margaret Tilsson rîzînd. Cred că l-ai înfuriat foarte tare. Bănuiesc că, acum, vrei să-i interzic să renunțe la firma dumitale.

Abigail îşi drese glasul.

– Cred că nepotul dumneavoastră a fost nedrept, doamnă Tillson, şi dacă l-ați putea influența...

– Domnişoară Lawrence, eu nu pot să-l influențez pe Ryan. Face numai ce-i place. Totuşi, în ceea ce priveşte chestiunile mele juridice, pot

să-i spun clar ce poate şi ce nu poate să facă.

Îşi sorbi ceaiul şi Abigail se miră că mîna aceea fragilă nu tremura.

– Asta am de gînd să fac.

Abigail nu se putu abţine să nu zîmbească.

Margaret Tillson o privi cu atenţie, dar zîmbi şi ea.

– Abigail, dacă nu te superi că-ţi spun aşa, cred că eşti egala nepotului meu din toate punctele de vedere, zise ea rezemîndu-se de spătarul scaunului, relaxîndu-se şi închizînd ochii pentru o clipă.

Cînd îi redeschise, se uită la şervet.

– N-o să-i placă ce-o să-i spun, bineînţeles, dar bănuiesc c-o să-şi păstreze furia pentru tine.

Abigail nu putu să o contrazică în acea privinţă şi se ridică repede.

– Fără îndoială, zise ea degajată, dar vă asigur că mă descurc.

Doamna Tillson zîmbi şi îi aruncă o privire.

– Ştiu.

Luni dimineaţă, Abigail se trezi nerăbdătoare să facă progrese în ceea ce privea problemele ei cu Ryan Davis. Ştia că nu avea să-i convină deloc faptul că o abordase pe bunica lui în ciuda

interdicțiilor puse de el, dar Margaret Tillson nu se supărase și bunicul lui Abigail chiar o încurajase în acel sens. Așa că Ryan putea să zică tot ce voia, își spuse ea.

Totuși, chiar dacă Margaret Tillson o asigurase că familia Tillson avea să rămînă clientul firmei *Lawrence, Lawrence and MgGee,* acest lucru nu însemna că *Tillson Hotel* și slujba ei aveau să fie salvate. Și, cu siguranță, că nu avea să afle de ce nu își putea scoate din mintea ei ageră gîndurile legate de atingerea lui Ryan.

Se încruntă, înghiți repede o ceașcă de cafea și își puse o rochie albă din bumbac, o pereche de sandale albe și colierul Navajo. Își perie părul pînă cînd îl făcu să lucească și să se onduleze puțin la vîrfuri. Nu îl mai purtase de ani de zile liber într-o luni dimineață.

– Cu excepția vacanțelor, murmură ea sarcastic, zîmbi în oglindă și ieși.

În zece minute se afla în fața lui *Tillson Hotel,* care era situat la granița dintre Back Bay și South End. Era un hotel micuț, dar tot impunător și elegant. Niște scări late din marmură duceau la intrarea boltită și ușile duble din lemn de nuc decorate cu alamă. În fiecare cameră exista cîte un șemineu.

În față era oprit deja un camion pentru transportat mobila și oamenii o cărau afară. Abigail se cutremură și, purtîndu-se ca și cum ar fi avut tot dreptul să se afle acolo, intră cu îndrăzneală în hol. Un paznic o întrebă dacă avea nevoie de ajutor.

– Domnul Davis e aici? întrebă ea.

– În sala de bal...

– Știu unde este.

Trecu pe lîngă paznic și pe lîngă scara mare din marmură din mijloc, îndreptîndu-se spre ușile duble și deschise alte săli de bal, dar nu intră. Se opri cînd îl văzu pe Ryan.

El se afla la cîțiva yarzi în dreapta ei și stătea cu brațele încrucișate urmărind cîțiva oameni care demontau candelabrele uriașe de cristal, punîndu-le în cutii căptușite cu fetru. Nu văzu nimic pe chipul lui care ar fi semănat cu sentimentul de vinovăție, dar nici ceva care să arate că i-ar fi făcut plăcere tot ce se întîmpla.

Își aminti sărutul lui, senzația pe care i-o dăduseră brațele lui în jurul trupului, și hotărî că nu voia să stea de vorbă cu el. Se furișă înapoi în hol.

– L-ați găsit? o întrebă paznicul.

Ea încuviință și ieși repede, dar, exact cînd

ocolea rampa camionului şi se relaxa, se ciocni de Stuart Malcolm, scund, chel şi gras, în vîrstă de şaptezeci şi nouă de ani, arhitectul monstruozităţii care avea să înlocuiască hotelul *Tillson,* fiul celui care crease originalul. „Trădătorul", îşi spuse ea.

El dădu scurt din cap.

– Domnişoară Lawrence.

– Bună ziua, domnule Malcolm, zise ea fîstîcită. Tocmai mă aflam în trecere.

El roşi uşor.

– Mă mir că n-aţi aruncat o grenadă pe fereastra domnului Davis.

– Nu eu am plăcerea de a distruge, aţi uitat? zise Abigail aruncîndu-i un zîmbet rece. O să aştept şi o să-i vin de hac domnului Davis în felul meu, atunci cînd o să cred eu de cuviinţă. Acum vă rog să mă scuzaţi...

– Stuart! Ai venit mai devreme. Intră şi...

Ryan tăcu brusc şi Abigail ştiu că o recunoscuse pe femeja în alb cu părul negru. Stătea cu spatele la el, dar nu avea deloc de gînd să se întoarcă. Nu mai pierdu timpul cu saluturi de despărţire şi se îndepărtă repede.

– Abigail! îl auzi ea pe Ryan strigînd.

– La naiba.

Îl auzi pe trotuar în spatele ei şi ridică repede coatele într-un gest de autoapărare, dar el întinsese mîna deja să o oprească şi îi înconjură mijlocul. Zîmbi şi îşi fixă mîinile pe spatele ei.

– Aşa îţi place mai mult? o întrebă el zîmbind sarcastic.

– Nu, se răsti ea. Mă dor coatele. N-am vrut să... spuse ea oftînd exasperată. Dă-mi drumul.

Privirile li se întîlniră pentru o clipă, dar Abigail şi-o feri pe a ei şi el îi dădu drumul.

– Eşti o pacoste, Abigail, spuse el nonşalant. Aş vrea să am suficientă influenţă ca să te fac să dispari de aici, nu numai să fii concediată. Ce doreşti?

Ea îl privi cu răceală.

– Nimic.

– Mă spionezi pentru prietenii tăi conservatori?

– Eram în trecere.

– Bineînţeles.

Abigail mai făcu doi paşi şi se opri. El va sta de vorbă cu paznicul şi acesta avea să-i spună că fusese în hotel. Şi atunci? Nu putea să-i spună că venise să-i vorbească, dar că o părăsise curajul, numai că, dacă îl lăsa să tragă singur concluzii, ar fi hotărît cu siguranţă că ea avea alte intenţii.

– Bine, spuse ea fără tragere de inimă. Voiam

să văd ce „progrese" ai mai făcut, aşa că m-am furişat înăuntru cîteva minute. Asta-i tot. Aşa că n-ar trebui să-ţi pierzi din timpul preţios interogîndu-mă.

Dădu să se depărteze, dar el o apucă de braţ.

– Nu aşa de repede.

– Domnule Davis, dacă nu-ţi iei mîinile de pe mine, o să pun în practică unele din lucrurile pe care le-am învăţat primăvara trecută la un curs de autoapărare. Dă-mi drumul, te rog.

El o ignoră, dar slăbi puţin strînsoarea.

– Te-am aşteptat sîmbătă la masă. Aveam o întîlnire, ai uitat?

– Bine, dar am crezut... zise ea, după care îşi alungă uimirea şi continuă mai stăpînă pe sine. Doar nu te-ai aşteptat să vin la masă, nu?

– Credeam că o să putem sta de vorbă, zise el scurt, după care schimbă subiectul. De ce nu eşti îmbrăcată de serviciu?

– Sînt liberă astăzi.

El făcu ochii mici suspicios, dar îi dădu drumul braţului.

– Ţine-te departe de mine, Abigail.

– Altfel?

– Cum adică „altfel"?

Ea zîmbi rece. Întotdeauna se simţea mai stă-

pînă pe sine cînd furia lui ieşea la suprafaţă.

– Dacă nu mă ţin departe de dumneata, ce vei face? Pentru că, domnule Davis, dacă insişti cu ameninţările astea şi o să continui să-mi ceri concedierea, am de gînd să te dau în judecată. Vreau să pot spune cu precizie care e natura ameninţărilor dumitale.

El zîmbi deodată şi, apoi, începu să rîdă. Abigail strînse din dinţi, propria ei furie fiind gata să iasă la suprafaţă. Ryan întinse mîna şi, cu un deget, îi trasă conturul buzelor.

– Dacă nu te ţii departe de mine, Abigail Lawrence, spuse el încet şi amuzat, îţi voi spune iar şi iar cît de frumoasă eşti şi cît de mult aş vrea să fac dragoste cu tine.

Zîmbi larg, după care porni ţanţoş înapoi spre hotel, lăsînd-o fără replică. Ea tot nu-şi revenise cînd el se întoarse şi îi strigă:

– Asta să-i spui judecătorului, Abigail!

– Să te ia naiba, Ryan Davis!

El urcă treptele de marmură alergînd uşor şi îi trimise un sărut.

La ora zece în seara aceea, Abigail se resemnă la ideea că nu avea să primească nici un semn de la Ryan Davis şi îşi umplu cada cu apă

fierbinte, uleiuri de baie şi potpourri. Se întinse apoi în cadă şi închise ochii ca să nu mai vadă petele pe care nimic nu le putea îndepărta, pereţii cojiţi, linoleumul putrezit.

Arhitectul ei îi recomandase o renovare din temelie, ceea ce însemna că Abigail trebuia să-şi găsească o altă locuinţă în timp ce casa ei era renovată, schimbîndu-se instalaţiile de apă şi cele electrice, schimbîndu-se totul în afară de exterior, şemineele şi, cu puţin noroc, podelele. Unele podele, oricum, îşi spuse ea refuzînd să deschidă ochii şi să vadă dezgustătoarea pardoseala din baie. Aproape că înţelegea de ce voia Ryan să dărîme hotelul şi să pună în locul lui ceva nou, modern şi frumos.

Clădirea se zgudui şi Abigail avu impresia că aude o uşă trîntindu-se.

Se ridică în capul oaselor şi ciuli urechile. Închisese uşa de la intrare şi avusese grijă să o încuie. Întotdeauna avea grijă. Locuia singură într-o clădire veche într-un cartier nu prea strălucit. Bineînţeles că trebuia să fie prudentă.

Nu auzi nimic.

Se întinse la loc în cadă, dar tot nu era liniştită. Nu se putea să fi fost imaginaţia ei – sau asta fusese? Acel război cu Ryan îi întinsese nervii la

maximum. Se concentră asupra apei fierbinți şi parfumului şi se forță să nu se mai gîndească la el.

– Abigail!

Vocea era puternică, limpede şi încrezătoare. Ryan Davis. Ea gemu şi ascultă cum fiecare din cele trei încuietori fu descuiată.

– Oh, Doamne!

Înşfăcă prosopul de baie de pe scaunul toaletei, dar îl auzi deja închizînd uşa de la intrare. Uşa băii era deschisă – era prea deformată pentru a se putea închide – şi lumina era aprinsă. Halatul ei se afla în dormitor.

– Abigail, ştiu că eşti aici.

Îl auzi străbătînd holul. Nu mai era timp! Îşi acoperi sînii cu prosopul şi încercă să-şi acopere şi restul trupului.

Ryan se rezemă de tocul uşii şi îşi încrucişă brațele, de parcă prezența lui în baia lui Abigail ar fi fost binevenită şi aşteptată. Se uită la ea în cadă.

Ea îl privi furioasă şi, pentru prima oară, nu îşi găsea cuvintele. Privirea lui şi zîmbetul uşor o făcură să strîngă şi mai tare prosopul şi să încerce să prindă capătul celălalt cu degetele de la picioare. Avea senzația că fusese cufundată în

cărbuni încinşi, nu într-o cadă cu apă fierbinte şi înmiresmată.

Ryan îndoi un genunchi, părînd şi mai relaxat.

– Ţi s-a udat prosopul.

Acest lucru o făcu pe Abigail să-şi recapete graiul.

– Ieşi imediat de-aici!

– Nu vrei să ştii cum am intrat?

– Nu! Vreau să-mi dai cheia înapoi şi să pleci. Acum, pînă nu chem poliţia.

– E nevoie să-ţi amintesc că telefonul se află în bucătăria ta sordidă? întrebă el calm, zîmbind şi mai mult, şi mai amuzat. Ar trebui să treci pe lîngă mine cu prosopul tău ud leoarcă. Ar fi o imagine foarte drăguţă...

– Afară!

El desfăcu braţele şi îi arătă cheia.

– Am şterpelit-o cînd am fost aici sîmbătă. M-am gîndit că o să-mi fie de folos în cazul în care tu şi prietenii tăi conservatori îmi pregătiţi o surpriză. Puteam să mă furişez aici şi să văd ce planuri făceai cît tu erai plecată. Mă rog.

Abigail nu făcu nici o mişcare. Se simţea expusă în toate privinţele: fizic, emoţional, chiar şi intelectual. Nimic nu se putea ascunde acelor ochi negri. Aceea era casa ei! Baia ei!

– Domnule Davis, începu ea cît putu de rece în situaţia aceea, fără un costum *Brooks Brothers* care să-i ascundă formele feminine sau să o facă să se simtă ca o avocată care studiase la *Harvard*. Domnule Davis, cred că asta se numeşte pătrundere prin efracţie.

El lăsă braţele în jos şi intră în baie.

– Ei, Abigail, spuse cu blîndeţe apoi, deocamdată n-am pătruns nicăieri.

Ea era sigură că temperatura îi creştea vertiginos. Avea să scape de el, să se frece cu alcool şi să ia două aspirine.

El se lăsă în genunchi pe podea lîngă ea şi, chiar cînd se cufunda mai mult în apă, ea îi observă cămaşa galbenă cu mînecile suflecate care lăsau să i se vadă braţele bronzate şi musculoase, descheiată la gît, cravata scumpă fiind deja scoasă.

– Fără spumă? întrebă el tachinînd-o din privire. Ar fi trebuit să ştiu că Abigail Lawrence preferă o baie cu ierburi şi flori uscate.

– Potpourri, spuse ea cu o voce care se frînse.

– Orice ar fi, te face să miroşi superb.

– Ryan...

El zîmbi uşor şi îi atinse buzele cu degetul.

– E mai bine decît „domnule Davis".

Ea închise ochii sub atingerea lui cînd el îşi lăsă două degete să lunece de pe buze pe bărbie, apoi pe gîtul ei, încet, pînă la mîinile care ţineau prosopul pe sîni. Ca şi cum întunericul ar fi putut să şteargă faptul că îi accepta atingerea. Blîndeţea şi tachinarea lui îi alungaseră toată indignarea. În locul acesteia rămăsese fierbinţeala unei dorinţe extraordinare pentru un bărbat în care nu îndrăznea să aibă încredere.

– Te rog, spuse ea deschizînd ochii şi apelînd la ultimele rămăşiţe din rezerva ei naturală. Dacă mă laşi puţin, o să putem... o să putem să stăm de vorbă în camera din faţă.

– Nu vreau să stăm de vorbă!

Atunci îşi cufundă mîna în apă şi apucă prosopul care îi acoperea mijlocul, trăgînd atît cît să-i dea de înţeles că ar fi putut să i-l smulgă, dacă ar fi vrut.

– Vreau să te ating, Abigail, spuse el cu o voce îngroşată. Vreau să aflu dacă imaginea care mă obsedează e reală.

Fără să se gîndească, ea desprinse o mînă de pe prosop şi îi atinse faţa cu degetele înroşite de apa fierbinte. El luă vîrful unuia în gură şi, apoi, îi sărută palma.

Ea se lăsă să alunece spre el şi prosopul greu

îi căzu, dezvelindu-i conturul unui sîn, trandafiriu în apa care era fierbinte încă. Înainte ca ea să apuce să tragă prosopul la loc, el îi acoperi repede sînul cu palma şi amîndoi îşi ţinură răsuflarea în acelaşi timp.

– Ryan, n-ar trebui să te las să faci asta, şopti ea. N-am încredere în tine.

El rîse uşor.

– Scumpo, nici eu n-am încredere în mine însumi, murmură el. Sau în tine.

Nu era momentul să vorbească, să-i spună să se oprească sau să continue. El îşi cufundă braţul liber în apă şi o trase la piept. Căzu şi restul prosopului în jurul genunchilor.

Abigail se lăsă pradă fierbinţelii din trupul ei şi îi înconjură gîtul cu braţele. Gurile li se contopiră într-un sărut lacom pe care amîndoi îl doreau. Ea îl gustă, ardea de dorinţă şi, în căldura umedă a gurii lui şi în încordarea umerilor îi simţi aceeaşi dorinţă.

El îşi trecu limba îndrăzneţ peste dinţii ei, o gustă, o tachină, o tortură. Ea gemu cuprinsă de o agonie minunată cînd gurile lor se desprinseră una de cealaltă şi el o ridică în aşa fel încît trupul ei pînă la brîu era expus aerului rece şi privirii lui. Abigail îşi lăsă braţele să alunece mai mult pe

spatele lui, apropiindu-şi şînii mai mult de gura lui.

– Mă tem că-ţi ud cămaşa...

Dar nu termină fraza şi el nu răspunse, pentru ca prinse între dinţi un sfîrc deja întărit. Mîinile lui o ţineau cu fermitate şi atingerea îi era mai fierbinte decît apa înmiresmată. Gura lui se deschise, primindu-i rotunjimea, şi limba îi trecu peste sfîrc pînă cînd ea ajunse să geamă şi să-şi înfigă degetele în părul lui rebel. El se întoarse la gura ei sărutînd fiecare centimetru de piele pe unde trecu, gustînd-o în joacă.

– Ierburile tale au un gust îngrozitor, şopti el zîmbind cu gura lipită de gura ei şi sărutînd-o din nou, dar tu, Abigail...

Gemu şi o lipi de cămaşa lui aproape udă leoarcă.

– Te doresc atît de mult!

– Cămaşa...

– Dă-o naibii de camaşă!

Ţîşni brusc în picioare şi şi-o scoase dintr-o singură mişcare. Doi nasturi zburară în cadă şi Abigail se cufundă din nou în apă. Îl privi cum azvîrli cămaşa, fără să observe măcar că nimerise în colţul cu mucegai de lîngă toaletă.

Dar focul acela nebun îi îngheţă privirea cînd se uită la ea. Abigail nu se clinti. Îi văzu pieptul

înălțîndu-se şi coborîndu-se din cauza respirației agitate.

– Crezi că această cadă nu ne va ține pe amîndoi?

Ea zîmbi.

– Probabil.

Zîmbi şi el, dar expresia îi deveni serioasă deodată. Responsabilă, îşi spuse ea. Puse mîna pe prosop înainte ca el să vorbească. Observă că apa era mai rece acum decît amintirea atingerii lui.

– Abigail, scumpa mea, am venit încoace ca să te umilesc şi... spuse el oftînd adînc şi întorcîndu-se să-şi ia cămaşa. Putem să stăm de vorbă în camera din față.

Ieşi fără să-i mai arunce nici o privire.

Imediat după aceea, Abigail ieşi din cadă, luă un prosop uscat cu care se înfăşură şi fugi în dormitor. Acolo îşi puse halatul şi, apoi, îl urmă pe Ryan în sufragerie.

Stătea pe singurul fotoliu existent, cu cămaşa pe el, şifonată, udă şi cu cîțiva nasturi lipsă, dar vîrîtă cu grijă în pantaloni. Ei nu i se părea drept că el o văzuse în întregime şi ea nu văzuse aproape nimic din el. Zîmbi acelui gînd, dar ştia că nu i l-ar fi împărtăşit preşedintelui lui *Davis*

Enterprises în clipa aceea.

El o privi confuz şi cu regret.

– Ce o să facem, Abigail?

Ea se aşeză pe braţul fotoliului, atingîndu-i umărul uşor cu cotul.

– Tu o să dărîmi hotelul...

– Şi tu o să încerci să mă împiedici.

– Să încerc? întrebă ea cu neastîmpăr în glas şi înălţîndu-şi o sprînceană.

– Abigail, nu vreau să-ţi pierzi slujba, spuse el încet şi foarte serios.

Ea înghiţi în sec de trei ori în liniştea care urmă şi se întrebă dacă şi el se gîndea la cît de aproape fuseseră de a lăsa acea atracţie inexplicabilă, pe care o stăpîniseră cu prudenţă, să erupă într-o contopire fizică ce n-ar fi putut să existe între doi duşmani declaraţi.

– Putem să fim de acord cu ideea că nu sîntem de acord şi să continuăm de aici, zise ea simplu.

El o privi cu atenţie.

– Putem?

– Ryan, n-am cunoscut nici un bărbat care să-mi accepte şi interesele profesionale şi pe cele personale. Pînă acum s-au bătut cap în cap. Ştiu... că nu eşti un om crud, Ryan, iar hotelul...

– Chiar ştii, Abigail? întrebă el privind-o în ochi. Ştii atît de puţin despre mine – cu excepţia faptului că vreau să-ţi dărîm hotelul preferat şi urît.

Îi aruncă un zîmbet trist, după care se ridică şi se duse la fereastră.

– Tu şi prietenii tăi conservatori aţi putea să mă costaţi o avere, zise el rămînînd cu spatele la ea. Însă cum e cu tactica, Abigail?

– Tactica?

El se întoarse şi chipul îi era întunecat acum şi grav.

– Te-am rugat să n-o amesteci pe bunica mea.

Deci, bătrîna Margaret discutase cu nepotul ei. Dar ceva îi rodea stomacul. Groază? Regret? O presimţire? Se uită la Ryan.

– Abigail, nu trebuia decît să-mi arăţi că te-ai retras din compania „Salvaţi hotelul *Tillson*" şi i-aş fi spus bunicului tău că poţi să-ţi păstrezi slujba, zise el. Numai Dumnezeu ştie cît de mult m-ai obsedat din clipa în care ai vorbit pe acel podium. Dar să amesteci o femeie de nouăzeci de ani în povestea asta? Să încerci s-o întorci pe propria-mi bunică împotriva mea? Abigail, ce fel de tactică e asta?

Ea îşi feri privirea, amintindu-şi conversaţia pe

care o purtase cu Margaret Tillson. Sentimentul ei de vinovăție fu de scurtă durată, însă. Cînd îl privi din nou în ochi pe Ryan, era furioasă.

– Am avut doar o simplă discuție cu ea. Voiam să aflu cît de mult știe despre planurile tale și ce părere are despre ele. Nu-i nimic greșit în asta. Și n-am încercat s-o întorc împotriva ta. Indiferent ce-a spus sau a făcut de cînd am discutat cu ea e numai din vina ta, nu a mea.

– N-ar fi spus și n-ar fi zis nimic dacă n-ar fi vorbit cu tine! zise el furios.

Abigail pufni ironică.

– E împotriva demolării hotelului?

– Ai vrea tu. Ceea ce nu-i convine, scumpa mea, e faptul că vreau să te las fără slujbă.

– Foarte bine, bravo ei!

El o privi cu răceală.

– Abigail, este o femeie de nouăzeci de ani. N-aveai nici un drept s-o amesteci în treaba asta.

Ea își scoase bărbia în afară, dorindu-și să se simtă la fel de încrezătoare cum încerca să pară, și trase adînc aer în piept.

– Nici tactica ta nu e ireproșabilă, Ryan.

– Meriți tot ce-ți fac, Abigail Lawrence, spuse el calm.

Ea îl privi și senzația din stomac se transformă

în durere. Se lăsă să alunece în fotoliu şi închise ochii pentru a-şi reţine lacrimile de stînjeneală şi furie. În cele din urmă, îşi trase nasul şi se uită la el. Nu se clintise din loc.

– Ai zis că ai venit ca să mă umileşti, zise ea încet.

El nu răspunse.

Ea îşi lăsă capul pe spătarul fotoliului şi gemu.

– Te-ai ţinut de cuvînt. Ai zis că, dacă nu te las în pace...

– O să-ţi spun iar şi iar cît eşti de frumoasă şi cît de mult...

– Încetează!

– Şi cît de mult aş vrea să fac dragoste cu tine. Abigail, nici eu n-am ştiut cît de mult, mult de tot, aş vrea să fac dragoste cu tine pînă cînd nu te-am văzut în seara asta.

Ea închise ochii strîns, încercînd să nu dea frîu liber lacrimilor.

– Pleacă! Te rog, pleacă...

– Abigail, spuse el încet, dar ea nu auzi nici o umbră de scuză sau regret, doar o rugăminte de a fi înţelegătoare.

Nu deschise ochii. Nu putea.

Ryan nu încercă încă o dată.

Ea auzi cheia căzînd la picioarele ei, uşa apar-

tamentului închizîndu-se, paşi, uşa de jos trîntindu-se. Totuşi, nu putea să facă nici o mişcare. Îl chemase pe numele mic. Coborîse scutul rezistenței. Îi arătase exact ce putea să-i facă.

Şi totul făcea parte din strategia lui vicleană şi murdară. Venise doar ca să o scuipe în față.

Suspină şi se lăsă pe spate. Lacrimile îi şiroiră pe obraji. Măcar dacă nu s-ar fi simțit atît de minunat în brațele lui!

Atît de încîntată. Şi, totuşi, atît de în siguranță.

Se ridică brusc de pe fotoliu. El avea dreptate. Nu aveau să fie de acord niciodată cu tactica. A lui era josnică. A ei era onorabilă. Îşi şterse lacrimile şi se duse să dea drumul apei din cadă. Se întrebă o clipă ce s-ar fi întîmplat dacă aceasta ar fi fost suficient de rezistentă pentru a-i ține pe amîndoi. Pentru prima oară nu văzu petele urîte.

Capitolul 4

Abigail îşi petrecu prima parte a dimineţii următoare în fotoliu cu un creion şi un carneţel. Trase o linie verticală pe mijlocul unei foi şi puse pe hîrtie tot ce dispreţuia la Ryan Tillson Davis. Era cu două feţe, nedrept, crud cu bunica lui, îndrăzneţ, arogant. Intenţionase să o umilească. Voia să demoleze *Tillson Hotel*. Îi plăceau clădirile înalte.

Apoi trecu fiecare motiv pentru care nu putea să şi-l scoată din minte şi pentru care se simţea atît de neobişnuit de atrasă de el. Era extrem de atrăgător, inteligent, ager la minte. O sărutase aşa cum nu mai făcuse nici un bărbat, indiferent dacă voise sau nu. Era credincios principiilor sale,

indiferent care erau acestea. Nu îi plăcea să piardă. Nu renunța niciodată. Era atît de plin de viață din punct de vedere sexual, atît de dezirabil, încît aproape că o făcea să privească în cruciș de dorință.

Zîmbi și trecu încă un cuvînt: „curajos".

Sună la birou și află că Robert Timothy Lawrence nu se întorsese din weekend-ul petrecut în Berkshires. Se întrebă ce fel de rapoarte îi aducea Tom McGee – și ce fel de rapoarte îi făcea Ryan Davis lui Tom: „Ei, Tom, aseară am surprins-o pe domnișoara Lawrence în baie și am învățat-o cîte ceva despre tactică".

Aproape că rîse tare. Tare i-ar fi plăcut să-i vadă fața lui Tom McGee dacă acesta ar fi fost un gîndac pe podeaua băii cu o seară în urmă.

Sună telefonul. Maura Ahearn o invită politicoasă să ia ceaiul în după-amiaza aceea cu Margaret Tillson în casa acesteia de pe Marlborough Street. Uluită și amuzată, Abigail acceptă. Nici o clipă nu se gîndi la ce ar fi spus Ryan. În ceea ce o privea, îi făcea pe plac unei femei în vîrstă.

Își puse o rochie din mătase de un roz închis, îl sună pe Howard Fuller și îl ascultă vorbind furios despre *Davis Enterprises*, după care își puse în funcție robotul telefonic și porni spre Back Bay.

Ceaiul se servea în grădină. Trandafiri roşii se vedeau peste tot şi, în mijlocul lor, Margaret Tillson stătea pe un fotoliu din răchită. Abigail o salută şi se aşeză în faţa ei, în timp ce Maura turna ceaiul.

– Ai făcut ceva progrese cu nepotul meu? o întrebă femeia direct.

Abigail se gîndi la cîteva replici pe care le-ar fi dat Ryan, dar, în cele din urmă, spuse:

– Nu cred.

– Domnişoară Lawrence...

– Spuneţi-mi Abigail, vă rog.

Margaret Tillson zîmbi.

– Abigail, eu nu mă amestec în afacerile nepotului meu.

Abigail se îndoia de acest lucru – în definitiv, şi ea trăise printre femei din familii vechi bostoniene –, dar nu spuse nimic.

– Cu toate acestea, înţeleg că cercetătorii societăţii tale de conservare au prea multe lucruri de cercetat în prea multe locuri şi nu au suficient timp la dispoziţie.

Totul era foarte adevărat, îşi spuse Abigail şi încuviinţă. Dacă ar fi fost mai ageri – şi *Davis Enterprises* mai puţin vicleană – ar fi putut să-l împiedice pe Ryan înainte să înceapă totul.

– Drept pentru care te-am invitat la ceai.

Abigail îşi înălţă sprîncenele şi o privi mirată. Bătrîna purta o rochie din bumbac albastru modernă, care îi venea ca turnată.

– Doamnă Tillson, nu pot lucra activ împotriva nepotului dumneavoastră.

– Nu poţi lucra pe faţă contra lui. Abigail, rareori mă amestec în treburile lui Ryan – şi niciodată pe faţă. Vreau să te ajut, dar nu trebuie să-i spui lui Ryan că sînt în vreun fel implicată în încercarea de a-l împiedica să demoleze hotelul.

– Doamnă Tillson, i-aţi spus lui Ryan că nu sînteţi de acord cu dărîmarea hotelului?

Femeia pufni ironică şi se aplecă în faţă.

– Nu, şi nici n-am de gînd s-o fac. Nu m-ar asculta. Şi, dacă-i spui ce-am zis, o să mă alătur lui şi o să-ţi cer concedierea personal.

– Sînteţi o familie foarte veselă, murmură Abigail.

Bătrîna zîmbi.

– Deci eşti de acord cu condiţia mea?

Condiţie pentru ce? se întrebă Abigail.

– Bineînţeles.

Margaret Tillson se lăsă din nou pe spate şi îşi contemplă trandafirii o clipă înainte să vorbească.

– Îţi sugerez să verifici proprietarul unei parcări

de pe Boylston Street.

– Poftim?

– Doreşti lapte la ceai?

Discutară despre trandafiri, vreme, transformări de case şi ceaiuri de plante, dar nici măcar o dată nu i se mai pomeni despre parcările de pe Boylston Street sau despre ultimul descendent al familiei Tillson.

După ce plecă, Abigail îi verifică pe toţi proprietarii parcărilor de pe Boylston Street.

Numai una era a lui Ryan Tillson Davis.

Rîse tot drumul înapoi spre casă şi ascultă mesajele primite. Arhitectul ei voia să-l sune. Secretara lui Thomas McGee o rugă să-l contacteze pe acesta cît mai curînd posibil.

Şi Ryan Davis sunase de trei ori. Prima dată, cuvintele lui erau alese cu grijă, politicoase, poate chiar apologetice: „Abigail, sună-mă, te rog. Trebuie să vorbim". Nu se prezentă, remarcă ea, dar nici nu era nevoie. Senzaţia din stomacul ei îi spunea a cui era vocea aceea joasă. Al doilea apel era mai puţin politicos: „Abigail, unde naiba eşti?" Iar cel de-al treilea era direct la obiect: „Nu vreau un aparat nenorocit, pe tine te vreau!"

Abigail închise robotul.

Ryan avea să o strîngă de gît. Bunicul ei avea

să o spînzure. Pînă şi părinţii ei aveau să înceapă să se întrebe dacă fiica lor era atît de zdravănă şi de responsabilă cum o consideraseră întotdeauna.

Dar nu putea să facă nimic în această privinţă acum. *Boston Preservationist Society* convocase deja o conferinţă de presă pentru a doua zi dimineaţa şi ea fusese de acord să se ducă.

În definitiv, cum să dezamăgească o femeie de nouăzeci de ani?

A doua zi dimineaţă, îşi puse unul din costumele de serviciu, îşi strînse părul şi crezu că arăta ca o adevărată avocată voluntară. Puse accent pe aspectul voluntar cînd ajunse la parcare şi se prezentă reporterilor. Le răspunse la întrebări cu vocea ei de avocat, lipsită de emoţie. Nu pomeni nimic despre Margaret Tillson. Nici măcar Howard Fuller nu ştia de unde venise pontul.

Cînd reporterii dădură să o întrebe dacă firma ei de avocatură se gîndea la conflictul de interese, ea se dădu repede înapoi pentru ca Howard să poată vorbi.

Abigail strînse din dinţi în timp ce îl asculta pe Howard ridicînd-o în slăvi şi subliniind riscurile pe care şi le asuma pentru păstrarea acelei părţi a moştenirii bostoniene. Cînd el jură să trimită firma

Davis Enterprises înapoi la Phoenix cu coada între picioare, Abigail se dădu înapoi din fața camerelor şi microfoanelor şi plecă. Era limpede că ziariştilor le plăcea nespus acea întorsătură a evenimentelor. Abigail bănui că avea să se vadă iarăşi la ştirile de la ora şase. Margaret Tillson avea să fie încîntată, dar ce părere va avea nepotul acum? Bineînțeles că Abigail ştia că tactica ei părea destul de onorabilă, dar Ryan nu ştia – şi nici ea nu avea să-i spună.

Fu cît pe ce să se înece cînd îl văzu pe ultima treaptă din fața uşii ei de la intrare.

– Bună, Abigail, spuse el zîmbind uşor.

– Ryan! reuşi ea să îngaime.

– Eşti îmbrăcată pentru afaceri. Ai fost ocupată cu încercările de distrugere a mea?

– Păi...

El se ridică şi coborî treptele. Avea o pereche de pantaloni de un albastru închis şi o cămaşă de bumbac: nu erau hainele lui de serviciu, îşi spuse Abigail, simțind că roşeşte cînd el se opri lîngă ea. Ryan observă acest lucru şi rîse.

Ea nu avu inima să-i strice buna dispoziție spunîndu-i despre conferința de presă.

– Nu m-ai sunat, zise el cu reproş în glas.

Chiar şi în umbra făcută de Union Park, Abi-

gail simțea căldura soarelui de dimineață tîrzie.

– Nu mi-ai lăsat numărul.

El zîmbi şi gropița îi apăru în obraz.

– Cît de caracteristic de arogant din partea mea.

Abigail nu rîse.

El îi atinse bărbia.

– Tu rîzi vreodată, Abigail?

Un zîmbet trist apăru pe chipul ei.

– Rareori.

– Te-a căutat bunicul tău, continuă el calm. N-a putut să-şi prelungească weekend-ul mai mult. Bineînțeles că eu m-am dus la el de dimineață ca să-i vorbesc despre concedierea ta, dar tu nu erai acolo. Tom McGee e de părere că te temi de mine.

Abigail pufni disprețuitoare, dar zîmbetul îi dispăru de pe buze cînd îşi aminti că jurase în sinea ei să nu aibă încredere în omul acela.

Ryan zîmbi larg.

– Din moment ce tu nu erai acolo, n-am putut să fac ceea ce îmi propusesem. Bănuiesc că aş putea să te duc în Beacon Street acum... zise el, după care făcu o pauză şi ochii îi licăriră plini de neastîmpăr. Sau aş putea să-ți dau liber restul zilei ca să-ți rezolvi problemele cu mine.

– *Tu* ai putea să-mi dai liber? întrebă ea ironică. Îmi pare rău că trebuie să-ți spun, Ryan, dar n-ai nici o putere asupra lucrurilor pe care le fac eu sau a locurilor unde mă duc...

– Numai asupra locului unde lucrezi, încheie el extrem de amuzat.

Abigail îi aruncă o privire furioasă şi trecu repede pe lîngă el, însă el rîse şi se întoarse luîndu-se după ea.

– Întotdeauna eşti atît de îmbufnată?

Ea închise ochii o clipă, încercînd să nu se mai gîndească la ecoul microfoanelor din parcarea goală. Oare auzise de conferința de presă? Oare asta făcea acum, se răzbuna? Dacă ar fi coborît garda şi l-ar fi lăsat să vadă că era încă vulnerabilă în fața manifestărilor lui amoroase, avea să rîdă şi să plece?

– Ce doreşti, Ryan? întrebă ea, încercînd să nu pară prea suspicioasă.

El zîmbi.

– Cel puțin, încă îmi mai spui „Ryan" Credeam că, după seara trecută, o să începi să-mi spui iarăşi „domnule Davis", zise el atingîndu-i gîtul uşor cu încheieturile degetelor.

După aceea coborî glasul, lăsînd la o parte orice ton de glumă.

– Scumpa mea, am venit doar să te rog să-ţi petreci după-amiaza cu mine, înainte să mergem să-l vedem pe bunicul tău. Mă gîndeam să găsim o plajă liniştită undeva şi să punem lucrurile la punct – şi, prin „lucruri" nu vreau să spun afurisitul de hotel.

Ea îl privi şi văzu razele soarelui în părul lui şi căldura din ochii lui negri. Era sigură că nu putea să se prefacă atît de bine. Îşi muşcă buzele.

– Am... am treabă.

– N-ai încredere în mine, Abigail. Ce-aş putea să spun ca să mă crezi?

Ea închise ochii şi încercă să-şi potolească bătăile inimii. Dacă era o glumă, ar fi fost o prostie să-i dea crezare, dar nu mai putea să ignore cît de mult voia să ajungă să-l cunoască pe acel om – şi cît de mult dorea ca el, duşmanul ei declarat, să ţină la ea.

– Nu ştiu, şopti ea şi urcă treptele în fugă.

– Mai gîndeşte-te, zise el fără să se mişte din loc. O să aştept aici un sfert de oră.

Ea vîrî cheia în broască cu degete tremurătoare.

– N-am la ce să mă gîndesc, spuse ea mai mult pentru sine decît pentru el, după care urcă în fugă cele trei etaje şi, cînd ajunse sus, era asu-

dată şi respira greu.

Un sfert de oră. Îşi aruncă pantofii din picioare, îşi umezi buzele uscate şi îşi trase sufletul.

Apoi văzu carnetelul de pe fotoliu. Cuvîntul „curajos" era scris în josul paginii într-un colţ, iar în celălalt colţ, scria „bestie".

Zîmbi. El îi spusese că era curajoasă. Îi plăcuse. O făcea să se simtă stăpînă pe viaţa ei, cutezătoare. Să-şi petreacă o zi cu duşmanul ei pe plajă era o dovadă de curaj, îşi spuse ea.

– Şi de nebunie, murmură ducîndu-se repede în dormitor.

Ryan stătea pe una din trepte cu picioarele întinse pe celelalte trei cînd Abigail îşi puse geanta de plajă pe umăr şi coborî pe trotuar.

Îi zîmbi.

– *Saab*-ul meu sau...

– *Audi Quattro*.

– Ciudat, spuse ea sec. L-ai adus tocmai din Arizona? De ce n-ai închiriat o maşină, pur şi simplu?

El i se alătură, bucuros că ea cedase.

– Pentru că o să fac mai multe drumuri în afara Boston-ului o vreme, spuse el fără să se concentreze prea mult la ceea ce vorbea, pentru că îi studia chipul. Şi în Phoenix am alte maşini.

– Dar asta e preferata ta, zise ea degajată ca şi cum n-ar fi băgat de seamă privirea lui cercetătoare. *Saab*-ul meu probabil că ar merge mai repede, dar pun pariu că ai aer condiţionat. Vrei să conduc eu?

El se îndreptă, luîndu-şi ochii de la faţa ei – aproape ca şi cum nu-şi dăduse seama că se uita fix – şi zîmbi.

– Eşti şofer de Boston?

– Absolut, zise ea. Fac rondurile cu ochii închişi.

– Atunci conduc eu.

Abigail rîse cînd el coborî pe trotuar, dar deodată îl văzu întorcîndu-se brusc. Pentru o secundă, crezu că făcuse ceva rău, însă Ryan zîmbi şi zise încet:

– Ar trebui să rîzi mai des.

Ea zîmbi şi nu se împotrivi cînd el îşi strecură mîna într-a ei.

Capitolul 5

Porniră spre nord şi Abigail fu surprinsă cînd Ryan opri în spatele unei căsuţe de pe plaja din apropiere de Rockport. Ea se aşteptase să-şi petreacă ziua pe o plajă publică.

Ryan sări din maşină şi, fluierînd vesel, se duse în partea din faţă a căsuţei. Abigail oftă, se resemnă şi îl urmă.

Ţiglele de pe acoperişul căsuţei deveniseră gri din cauza atîtor ani în care fuseseră expuse vîntului şi aerului sărat şi de-a lungul ferestrelor din spate înfloreau trandafiri. În faţă, fusese adăugată o verandă, dar peluza era mică, lăsînd locul nisipului şi stîncilor de pe o plajă cît se poate de particulară. Ryan stătea deja pe o stîncă. Abigail i

se alătură şi priviră amîndoi apele Oceanului Atlantic care li se rostogoleau la picioare.

Abigail îşi petrecu braţul pe după mijlocul lui Ryan, iar el îi zîmbi şi o luă pe după umeri.

– Ţi-e dor de ocean cînd te afli în Phoenix? îl întrebă ea.

– Da.

– Eu nu pot să respir alt aer decît dacă e sărat, zise ea degajată, contrastînd cu tonul lui abătut. Apa pare caldă, dar pun pariu că e rece.

El zîmbi deodată şi îşi desprinse privirea de la chipul ei.

– Ai vrea să afli?

Văzută de aproape, gropiţa din obrazul lui drept o făcu să-i vină să rîdă. Era, într-adevăr, un tip extrem de atrăgător! Îi era teamă de el? Nu, nu şi iar nu. Zîmbi larg.

– Sigur.

Se ridică şi se duse la maşină, de unde îşi luă geanta. Renunţase la costumul de serviciu pentru o rochie de plajă şi, pentru orice eventualitate, pusese în geantă un costum de baie, un prosop şi haine de schimb. Ryan stătea tot pe stîncă în clipa în care ea intră în căsuţă. Aceasta era alcătuită dintr-un dormitor, o baie micuţă şi o combinaţie de living-room şi bucătărie. Toate piesele de

mobilier erau îmbrăcate în stambă imprimată cu culori vii. Abigail se schimbă în baie.

Îl întîlni pe Ryan pe verandă şi îşi feri privirea cînd văzu şocul şi dorinţa de pe chipul lui. Costumul ei de baie era simplu, dar decolteul era adînc. Avea aceeaşi culoare albastră ca ochii ei. Nu avusese prea multe ocazii să-l îmbrace cu o vară în urmă, aşa că, acum, părea aproape nou.

Se gîndi o clipă la bărbaţii cu care îşi petrecuse cîteva ore pe plajele din Massachusetts. Nici unul nu se potrivise cu ea la minte, încăpăţînare simţul umorului. Şi, întotdeauna, apăruse conflictul între viaţa ei profesională şi cea personală. Bărbaţii din trecutul ei o plăcuseră ori pentru că era avocată la o firmă prestigioasă, ori pentru că erau devotaţi uneia din numeroasele ei cauze. Nici unul nu o plăcuse din ambele motive şi nici nu înţelese cum de reuşea să-şi combine munca profesională cu cea voluntară.

Se uită la Ryan şi îşi aminti că el nu se deosebea de acei bărbaţi în privinţa asta. Şi aceasta, îşi spuse ea cu fermitate, nu era o întîlnire.

– Eşti frumoasă, Abigail.

– Mulţumesc, zise ea cu stîngăcie. Vii?

El îi aruncă un zîmbet şiret şi intră în casă.

Ea alergă spre plajă şi intră direct în apă.

Şocul provocat de apa rece nu fu mai rău decît cel de a fi văzut acea pasiune şi dorinţa pe chipul lui Ryan Davis.

Se aruncă într-un val şi, în timp ce apa rece şi sărată îi învăluia trupul, îşi dădu seama că Ryan nu era ca restul bărbaţilor pe care îi cunoscuse în viaţa ei profesională. Era impulsiv şi curajos. Îi păsa. Era convinsă că, dacă ar fi fost nevoie, şi-ar fi pus în aplicare ameninţarea de a o lăsa fără serviciu, dar era sigură, de asemenea, că n-ar fi făcut-o cu dragă inimă. Şi, în lumea ei, acest lucru însemna ceva.

Ieşi la suprafaţă să ia aer, după care se aruncă în alt val şi se lăsă să plutească spre mal. Ar fi vrut să-l ţină pe Ryan Davis în braţe. Ar fi vrut să-i vadă gropiţa din obraz mişcîndu- se cînd rîdeau împreună. Ieşi pe plajă, privind cum i se lipea nisipul de picioarele ude.

– Ai buzele vinete, îi spuse Ryan şi, ridicîndu-şi privirea, ea îl văzu apropiindu-se.

Avea un slip alb care contrasta puternic cu pielea lui bronzată. Zîmbi.

– Cred c-o să aştept puţin.

Abigail rîse.

– Fricosule.

– Bănuiesc c-o să-mi spui că o scufundare în

apa aia rece ca gheața e nemaipomenită, nu?

– Nemaipomenită e puțin spus.

El se opri în fața ei şi o înconjură cu brațele. Acestea erau calde şi uscate, dar ea tot se cutremură.

– Oare o să mă facă să uit cît de mult vreau să fac dragoste cu tine?

– S-ar putea.

El zîmbi şi lăsă capul în jos, apropiindu-şi gura de a ei.

– Atunci nici n-o să mă apropii de apă, spuse el şi o sărută.

Ea îi cuprinse umerii şi se lipi de el.

– Fricos, dar înțelept, zise ea apoi.

El rîse uşor din fundul gîtlejului exact cînd buzele li se contopiră din nou. Vîntul suflă uşor, dar ea nu simți nici un pic de frig acum, cînd sărutul se aprofunda. Ea gemu şi se lipi şi mai mult de trupul lui musculos, dîndu-şi voie să simtă doar senzațiile provocate de limba lui care se duela cu a ei.

Apoi, cu o mişcare care n-ar fi putut fi mai perfectă, se lăsară amîndoi pe nisip, continuînd să se sărute. Ryan îşi desprinse gura de a ei şi îi sărută obrajii, pleoapele, fruntea.

Ea îşi plimbă palmele desfăcute pe pieptul lui

tare şi, cînd privirile li se întîlniră, ea zîmbi.

– Mă obsedezi zi şi noapte, Abigail, şopti el răguşit.

În zîmbetul ei apăru o umbră de neastîmpăr cînd îşi lipi degetele de buzele lui.

– N-am intenţia asta.

El scoase un mîrîit şi îi prinse un deget între buze.

– Sînt reală, Ryan? întrebă ea în şoaptă.

– Scumpa mea, eşti mai reală decît orice vis pe care am sperat vreodată să-l am, spuse el scoţîndu-i acele din păr şi aruncîndu-le pe nisip. Mai reală şi mai minunată.

El trase de bretelele costumului ei de baie, lăsîndu-i sînii pradă brizei şi căldurii privirii lui.

– Ryan...

Numai expresia din ochii lui fu de ajuns pentru a o face să simtă o durere în străfundul trupului. Închise ochii datorită pasiunii care părea să i se transmită chiar înainte ca el să-i atingă părţile cele mai intime ale trupului, dar el păru să-i ghicească gîndurile.

Cu vîrfurile degetelor îi atinse sînii pe rînd. Abigail ştia că nu numai ei i se transmitea pasiunea lui, dar că durerea aceea minunată din trupul ei îl excita enorm.

Se întoarse pe spate, ajutîndu-l să vină deasupra ei, şi depărtă picioarele, aşa încît el să se poată instala între ele. Gura lui îi captură un sîn, şicanîndu-i şi torturîndu-i sfîrcul cu limba.

Abigail îşi strecură degetele prin părul lui des şi aproape negru.

– Oh, Doamne, Ryan, te rog! Nu-i o glumă, nu? Doar nu... zise ea şi gemu ametită cînd el trecu la celălalt sîn. Nu ai intenţia să mă umileşti, nu?

Nu credea că o auzise. Îi devasta cu pasiune fiecare sîn, după care, cu o încetineală chinuitoare, se întoarse la gura ei, lăsînd în urmă un şir de sărutări, şi îşi strecură limba printre buzele ei. Ea îi simţi trupul tare lipit de al ei.

– Scumpo, te fac să te simţi ca şi cum ar fi o glumă? întrebă el cu un glas îngroşat. Crezi că aş putea să mă prefac?

Ea îşi împreună mîinile pe ceafa lui şi îi susţinu privirea.

– Te vreau, Ryan Davis. Ştii asta, nu?

El zîmbi cu tandreţe.

– Ştiu.

El îi trase apoi costumul şi mai jos, sărutîndu-i abdomenul plat pînă la buric. Ea gemea de dorinţă cînd el îi sărută gura din nou, făcînd-o să

guste sarea de pe propriul ei trup.

– Ai acelaşi gust ca oceanul, şopti el cu gura lipită de a ei.

Ea îi înconjură gîtul cu braţele şi zîmbi.

– E mai bun decît potpourri-ul?

– Infinit mai bun, zise el rîzînd şi sărutînd-o pe nas. Dar, într-o bună zi, scumpa mea, o să ştiu şi ce gust ai cînd eşti uscată.

– Dar tu ce gust ai?

El se întinse pe spate în nisip şi desfăcu braţele.

– Descoperă singură.

Abigail rîse şi, proptindu-şi capul în mînă, îşi lăsă vîrfurile degetelor să lunece pe trupul lui bronzat. Începu de la gît şi continuă să coboare, zăbovind în părul des şi negru de la piept, atingîndu-i sfîrcurile foarte uşor.

– Tu guşti prin intermediul degetelor? mormăi el.

– Nu fi atît de nerăbdător, îl mustră ea zîmbind.

Îşi lăsă degetele apoi să coboare pe abdomenul lui şi îl văzu cutremurîndu-se.

– Ştii, zise ea cînd ajunse cu mîinile la marginea slipului, nu te-am văzut niciodată în întregime.

– Abigail...

Dar ea îşi şi strecură mîna în interiorul slipului elastic, atingîndu-i pielea albă şi sensibilă. Apoi se ridică în capul oaselor şi, cu ambele mîini, îi trase slipul în jos, eliberîndu-l. Încet, cu răbdare, conştientă de efortul imens pe care trebuia să-l facă el pentru a sta acolo nemişcat, Abigail îi trase slipul pe picioarele lungi şi puternice, aruncîndu-l apoi în nisip.

– Oferi o privelişte superbă, zise ea, stînd în genunchi la picioarele lui acum şi privindu-i trupul gol cu dragoste şi aprobator. Vrei să te gust acum?

– Dacă nu începi odată...

Ea zîmbi.

– Ah, ba încep.

Şi Abigail începu să-l guste amănunţit de la glezne. Cînd ajunse la maxilar, el o apucă pe după mijloc şi o trase în jos.

– Ce gust am, deci? întrebă el răguşit, punînd stăpînire pe gura ei lacom.

Ameţită de sărut, aproape prea conştientă de tăria lui lipită de trupul ei, Abigail reuşi să răspundă:

– Al unui bărbat pe care doresc foarte mult să-l iubesc.

– Ah, Abigail, Abigail! Doamne, cît de mult te vreau!

Ea se rostogoli pe spate şi întinse braţele.

– Te rog, vino la mine, Ryan, şopti ea.

El îşi aşeză genunchii de fiecare parte a şoldurilor ei şi îi acoperi sînii uşor cu palmele, frămîntîndu-i senzual. Ea îl privi şi îşi ţinu respiraţia cînd îl simţi apucîndu-i costumul de baie.

– Ryan, nu mai suport! Te rog...!

– Nu fi atît de nerăbdătoare, spuse el zîmbind şi îşi strecură degetele încet în interiorul costumului, atingîndu-i umezeala dintre pulpe.

Abigail se arcui sub el, alungînd şi ultima barieră în calea pasiunii lor, nebăgînd de seamă nisipul care i se lipea de trupul umed.

Dar Ryan nu voia să o lase să preia conducerea. Se aplecă şi îi atinse gura uşor cu buzele, după care se apucă să-i facă exact ce îi făcuse ea mai înainte. Ea nu îşi dădu seama cînd costumul îi dispăru complet, aşa încît, între ei, nu mai exista nici un obstacol. Era conştientă doar de cît de mult îl dorea şi de cît de minunat de diferit era de oricine altcineva.

– Scumpo, vrei?

Respiraţia lui era sacadată şi fierbinţeala trupului său, tăria care o împungea îi dădeau răs-

punsul la aceeaşi întrebare. Ea încercă să schiţeze un zîmbet, dar era atît de chinuită de dorinţă, încît muşchii feţei nu o mai ascultau şi abia putea să vorbească.

– Chiar trebuie să întrebi? murmură ea răguşită printre gîfîituri.

În loc de răspuns, el se ridică puţin de pe ea şi, fără nici o ezitare, deveni unul cu ea, contopindu-se amîndoi într-o uniune cum Abigail nu mai cunoscuse niciodată.

Ea tremura, ştiind în clipa aceea că acel moment al lor împreună fusese inevitabil încă de la început. Se agăţă de el şi îl simţi mişcînd înăuntrul ei. Îşi încleştă mîinile pe fesele lui tari şi, imediat, îi dădu de înţeles la ce nivel superb de agonie ajunsese deja.

– Ah, ah, Ryan, strigă ea, mă faci să înnebunesc.

El rîse uşor, încîntat şi victorios.

Apoi, înălţimile pe care le atinseră o făcură pe Abigail să nu mai respire. Închise ochii din cauza ameţelii subite şi simţi doar împingerile delicioase ale lui Ryan şi cele cu care îi răspundea ea. Respiră din nou, văzu din nou, abia cînd se prăbuşiră împreună şi el îi atinse faţa cu tandreţe. Absolut niciodată nu mai cunoscuse un asemenea extaz.

Era fascinată de ceea ce se petrecuse între ei şi, deodată, fu timidă şi puţin speriată că Ryan ar fi putut să nu simtă acelaşi lucru.

– Scumpa mea, zise el uşor surprins, n-am făcut doar sex. Ştii asta, nu? Am senzaţia că tocmai am făcut dragoste, dragoste adevărată, pentru prima oară în viaţa mea.

Ea oftă adînc, ochii fiindu-i plini de lacrimi de uimire... şi uşurare.

– Şi eu la fel, şopti ea.

Nu mai vorbiră nimic mult timp.

– Bănuiesc că e un mod foarte bun de a face insolaţie, spuse el după o vreme. Vrei să te răcoreşti înotînd puţin?

Abigail zîmbi şi se ridică în capul oaselor.

– Cred că o să renunţ. Apa e rece.

El se ridică repede în picioare, scuturîndu-şi nisipul de pe picioare.

– Mai bine, fără îndoială, zise apoi zîmbind.

Abigail rîse şi, luîndu-şi costumul de baie, fugi spre căsuţă.

În frigider erau destule legume proaspete pentru două salate mari, o bucată de brînză şi o sticlă de vin. Pe frigider se afla o pîine franţuzească. Cînd Ryan intră în casă, Abigail îl întrebă cine

erau proprietarii.

– A fost a părinților mei.

– Ah, zise ea şi muşcă dintr-o frunză de țelină.

Amîndoi se schimabseră în hainele cu care veniseră.

– Mă mir că n-ai dărîmat-o ca să faci un hotel în locul ei, zise ea zîmbind.

– Abigail...

Ea rîse cînd îi auzi tonul prevenitor şi cînd îi văzu ochii mijiți. Se simțea din nou stăpînă pe sine, dar mai era cuprinsă de un sentiment cu totul nou. Era transportată, înălțată pe un platou mai ridicat de conştiență şi, cînd pe chipul lui apăru un zîmbet, inima i se umplu de încîntare.

Puseră două scaune şi pliante pe verandă şi aduseră mîncarea. Ryan turnă vinul.

– Aici veneau părinții mei cînd voiau să fe complet singuri, spuse el. Aveau o casă mai mare pe Cape, dar nu le oferea genul de linişte pe care o găseau aici, adăugă el zîmbind. Am vîndut casa aceea şi a fost transformată în apartamente.

Abigail sorbi din vin.

– Mercenarule.

El rîse şi se aşeză. În fața lor, marea se spărgea de stînci. Abigail savură acel moment. Noua lor intimitate spirituală şi fizică era extraordinară.

– Familia Lawrence a agreat întotdeauna zona Berkshires, nu? întrebă el.

– Unde se duce Orchestra Simfonică din Boston acolo se duc şi membrii familiei Lawrence, spuse ea rîzînd. Am moştenit dragostea pentru ocean de la mama mea. Astfel, cunosc şi Cape Cod şi Berkshires destul de bine.

– Răsfăţato.

– Uite cine vorbeşte. Ia spune-mi, Ryan, cum a ajuns un bostonian pur ca tine să trăiască în Phoenix?

El îşi coborî privirea şi bău din vin. Abigail începu să mănînce în tăcere. În cele din urmă, el lăsă paharul jos şi spuse:

– Datorită unei femei, soţia mea.

– Ah.

– Fosta mea soţie, mai bine zis. Demult fostă. Ne-am cunoscut cu puţin înainte ca părinţii mei să moară şi ne-am căsătorit la o lună după aceea. Era din Tucson. Eu tocmai moştenisem tot ceea ce însemnaseră familiile Tillson şi Davis şi la o vîrstă înspăimîntător de fragedă, aşa că mi-am făcut bagajele şi m-am mutat în vest. Firma tatălui meu şi proprietăţile mamei au devenit *Davis Enterprises*. Bunica mea mi-a vîndut hotelul, în cele din urmă şi... ei bine, totul s-a legat.

Abigail luă o înghiţitură zdravănă de vin. Şi o anumită parcare de pe Boylston Street se lega, dar nu îndrăzni să spună nimic deocamdată.

– Şi bunica ta?

– N-a fost de acord cu soţia mea, spuse el calm. După ce am divorţat am rugat-o să se mute la Phoenix cu mine, dar a refuzat politicos.

– Phoenix ar fi fost ceva cu totul diferit pentru ea, zise Abigail.

El zîmbi.

– Mi-a spus de nenumărate ori că sud-vestul e o regiune interesantă de vizitat, dar nepotrivită pentru locuit. Nu-i de mirare că vă înţelegeţi atît de bine.

– Dar eu n-am fost niciodată în sud-vest! exclamă Abigail.

– Nici ea n-a fost.

Abigail îl privi surprinsă, după care izbucni într-un hohot de rîs, netulburată de privirea lui pătrunzătoare. Încetul cu încetul, rîsul i se transformă într-un zîmbet larg.

– Cred că ai dreptate, Ryan, ar trebui să rîd mai mult. Mă simt bine cînd o fac. Toată după-amiaza asta e minunată, zise ea mîncînd un castravete. Te înţelegi bine cu bunica ta?

– Uneori, spuse el sincer, dar chipul îi era se-

rios acum. În ultimii ani, n-am prea avut de-a face unul cu celălalt. Am vrut s-o implic în acest nou hotel – scuză-mă că pomenesc de asta –, dar n-a părut interesată. Nu ştiu, Abigail. Uneori am impresia că bătrîna aceea ageră şi stăpînă pe sine pe care o cunoaştem şi am iubit-o cedează în faţa vieţii. E atît de indiferentă!

Abigail clipi surprinsă. Margaret Tillson avea nouăzeci de ani şi, fără îndoială, nu mai era la fel de sprintenă ca pe vremuri, dar indiferentă? Oare se prefăcea în faţa nepotului ei sau Ryan se prefăcea în faţa lui Abigail? Sau, îşi spuse Abigail, era prinsă în mijlocul unei prăpăstii între bunică şi nepot? Indiferent ce ar fi fost, nu putea să aducă vorba acum de parcare. Avea să-i spună, dar mai tîrziu. Acel moment petrecut împreună era prea preţios – prea fragil – pentru a aduce în discuţie lucruri care l-ar fi făcut pe Ryan să se îndepărteze de ea.

– Mi s-a părut destul de sigură de sine cînd am luat ceaiul cu ea, spuse Abigail. Sînt sigură că are şi zile bune şi zile proaste.

– Presupun că aşa e, dar nu pot să nu-mi fac griji în privinţa ei.

Abigail zîmbi şi se întinse peste masă pentru a-i atinge mîna.

– Nu eşti chiar un monstru, nu-i aşa, Ryan Davis?

El rîse.

– Numai cînd îmi convine.

Ea îl privi cum începu să mănînce, dar nu reînnodă nici un subiect al discuţiei lor.

– Şi? îl îmboldi ea.

El o privi nedumerit.

– Ce s-a-ntîmplat cu căsnicia ta?

– A durat mai puţin de un an. Sînt un tip dificil chiar şi în momentele cele mai bune, dar în acel an care a urmat morţii părinţilor mei – ei bine, numai o femeie extrem de puternică ar fi putut să stea cu mine şi să rămînă întreagă, iar Susan era extrem de slabă. O dominam în totalitate. Cu cît devenea mai supusă, cu atît o dominam mai mult. Se hrănea fiecare cu slăbiciunile celuilalt. Am înghiţit-o, Abigail. M-am urît pe mine însumi pentru asta şi am urît-o şi pe ea, pentru că n-a ripostat.

– Nu-i nevoie să-mi explici, spuse ea încet.

El îi aruncă o privire, dar ea văzu cum pe chipul lui apăru o expresie de tristeţe şi nostalgie cînd îşi aminti trecutul.

– Şi ea se ura, continuă el, dar pe mine nu m-a urît niciodată. Mă venera. Nu voia decît să-mi facă pe plac şi eu nu suportam asta. Întotdeauna

încerca să fie ceea ce credea că vreau eu să fie, cînd eu nu voiam să fie decît ea însăşi, o persoană pe picioarele ei, zise el şi făcu o pauză, căutînd privirea lui Abigail. Nu vreau să-i mai fac aşa ceva unei femei şi nici ca o femeie să-mi facă asta.

– Domnule Davis, spuse Abigail ridicînd paharul, să ştii că sînt o femeie curajoasă.

Şi, spunînd acestea, dădu paharul pe gît. El o privi o clipă, după care izbucni în rîs.

– În ultima săptămînă am făcut tot posibilul să te domin, Abigail Lawrence, zise el aplecîndu-se peste masă. Şi am văzut cît de curajoasă eşti. Majoritatea femeilor – şi bărbaţilor – ar fi renunţat pînă acum, dar tu revii mereu pentru mai mult. De ce?

Ea zîmbi.

– Am o slăbiciune pentru bărbaţii înalţi, bruneţi, frumoşi şi tiranici.

El se rezemă de spătarul scaunului şi rîse.

– Iar eu am o slăbiciune pentru femeile înalte, brunete, frumoase şi tiranice. Eşti frumoasă şi cred că mă îndrăgostesc de tine, continuă el zîmbind şi, pe sub masă, îi atinse picioarele cu ale lui desculţe. Dacă ai fi lăsat hotelul ăla în pace, probabil că acum aş fi fost complet neputincios.

– Nici nu m-ai fi observat, dacă n-aş fi fost implicată în problema hotelului, zise Abigail rîzînd. Şi nu mi te închipui neputincios, Ryan Davis. Dacă vrei să vezi neputinţă, uită-te la mine cînd mă ţii în braţe.

Sună telefonul.

– Ha! zise el şi, aruncîndu-i un zîmbet plin de subînţeles, intră în casă.

Abigail mai luă două înghiţituri de salată şi se ridică. Îi auzi vocea prin uşa de plasă, dar cuvintele lui o făcură să încremenească locului.

– Cine vrea să ştie de ce nu construiesc pe terenul de pe Boylston Street? Reporterii. Dar cum...

Apoi se făcu linişte. Abigail închise ochii. Ştia ce avea să urmeze. Ryan vorbi apoi abia păstrîndu-şi controlul.

– Abigail Lawrence. Înţeleg. Spune-le ziariştilor ca voi fi disponibil pentru comentarii într-o oră.

Receptorul fu trîntit.

Abigail dădu fuga înapoi la masă şi îl privi cum deschide uşa cu piciorul. Veni furios la ea şi o ridică apucînd-o de un cot. Ea îi văzu furia rece din ochi şi spuse cu un glas stins:

– Pot să-ţi explic...

– Nu, Abigail, eu o să-ți explic, spuse el cu o voce abia stăpînită. O să-ți explic ce-o să se întîmple cu tine acum. O să-ți pierzi slujba şi hotelul atît de drag. Şi niciodată, absolut niciodată, n-o să te mai joci cu mine. Nici profesional şi, cu siguranță, nici personal.

Îi dădu drumul brațului.

– Ryan, aveam de gînd să-ți spun despre conferința de presă...

– Cînd? După ce făceam dragoste încă o dată? Bănuiesc că asta ar fi făcut ca răzbunarea să fie şi mai dulce.

Coborî furios de pe verandă, dar Abigail sări peste balustradă şi îi ieşi în față.

– Nu gîndeşti limpede, zise ea. Ai tot dreptul să fii furios, dar nu am plănuit asta. Ryan, am fost sinceră cînd am spus ce am spus astăzi şi am făcut ce am făcut.

El o dădu la o parte şi îşi văzu de drum.

– Unde te duci? îl întrebă ea văzînd că deschide portiera maşinii. Ryan! *Trebuie* să stăm de vorbă.

Portiera fu trîntită. Abigail se duse la geam cînd motorul prinse viață.

– Nu poți să mă laşi aici, spuse ea pe un ton rugător. Ryan, vrei să te uiți la mine?

El se uită, dar ura din ochii lui o făcu să simtă un fior rece pe şira spinării.

– Cum o să ajung înapoi la Boston?

El băgă într-a-ntîia.

– Tîrîndu-te.

Abigail avu impresia că ar fi trecut peste ea. dacă ar fi putut. Scuipă în norul de praf aruncat în spate de maşină, îşi propti mîinile în şolduri şi oftă.

– La naiba, la naiba şi iar la naiba.

Capitolul 6

A.M

Abigail cheltui o avere pe un taxi pînă în Boston şi îi ceru şoferului să o lase în faţa casei familiei Tillson de pe Marlborough Street. Îşi ţuguia buzele şi apăsă pe sonerie. Doamna Ahearn deschise uşa într-un minut.

– Îmi pare rău, dar doamna Tillson este la masă, zise ea.

– Nu-i nimic, nu e nevoie să o deranjezi, spuse Abigail repede. Poate mă ajuţi dumneata. Ştii cumva unde stă domnul Davis cînd se află în Boston?

Doamna Ahearn se încruntă mirată.

– Domnişoară Lawrence, domnul Davis a plecat spre Arizona...

– Poftim?

– A zis că are o treabă la Phoenix, îi explică femeia. A plecat de-aici acum vreo jumătate de oră.

– A spus cînd se întoarce?

– A zis că s-ar putea să nu mai fie nevoie să se întoarcă. Domnişoară Lawrence...

– Ce linie?

Doamna Ahearn oftă, dar îi scăpă un zîmbet slab, de simpatie.

– *United*.

Abigail îi mulţumi şi o rupse la fugă pe alee. Opri alt taxi şi îi zise şoferului să o ducă la Aeroportul *Logan* cît putea de repede. Cînd acesta se uită în oglindă şi zise „S-a făcut, surioară", Abigail ştiu că o aştepta un drum al naibii de palpitant.

Dar ajunse la aeroport într-un timp record. Îi dădu un pumn de bani şoferului şi dădu fuga în incinta aeroportului. În timp ce alerga îl zări pe Ryan plimbîndu-se prin faţa unui perete numai din geamuri, dar încetini şi luă un aer încrezător înainte ca el să o vadă. Rămase surprins, dar îi întoarse spatele brusc. Abigail se încruntă şi se duse în spatele lui. Îl salută, dar el nu se întoarse. Atunci, ea se duse lîngă el, însă el rămase cu braţele încrucişate, refuzînd să se uite la ea.

– Tot mai eşti supărat? întrebă ea.

El îi aruncă o privire şi expresia rece şi neprietenoasă din ochii lui negri îi spuse tot ce voia să ştie.

– Tot mai eşti supărat, trase ea concluzia şi oftă. Aşa că ai de gînd s-o ştergi la Phoenix şi să-ţi îneci amarul.

– Crezi ce vrei, domnişoară Lawrence, zise el rigid.

– Nu-mi dai o şansă să-ţi explic, nu? Nici nu vrei să mă asculţi?

El se întoarse brusc, pe neaşteptate, şi ea se dădu puţin înapoi.

– Ai explicat totul destul de frumos azi-dimineaţă la conferinţa de presă, spuse el abia stăpînindu-se. Nu mai avem ce discuta, domnişoară Lawrence.

Abigail scutură din cap în semn că nu era de acord şi îşi încrucişă braţele.

– Avem multe lucruri de discutat, domnule Davis, zise ea aruncîndu-i momeala. Dacă vrei să vorbim în Arizona, foarte bine. Te urmez.

El îşi propti mîinile în şolduri şi o privi nevenindu-i să creadă.

– Am dreptul la o săptămînă de concediu. O să mi-l iau şi o să te caut. Să nu crezi că n-o să te

găsesc. Ştii că sînt foarte tenace.

– Da, spuse el cu o voce care se înmuiase uşor, ştiu.

Ea zîmbi şi, pentru o clipă, crezu că avea să-i învingă furia şi să-l facă să o asculte. Dar, apoi, el zîmbi sarcastic şi îi atinse cîteva şuviţe de păr răzleţe de lîngă ureche.

– Nu te flata închipuindu-ţi că plec din cauza ta, Abigail Lawrence, zise el calm. N-ai vorbit cu nici unul din prietenii tăi conservatori?

– Am fost ocupată cu tîrîtul pînă la Boston.

Un zîmbet slab apăru pe buzele lui, dar nu dură mult.

– Poate ar trebui să urmăreşti ştirile de seară înainte să vii după mine în Arizona – sau să crezi că plec din cauza ta, spuse el lăsînd braţul în jos. Te previn pentru ultima oară, Abigail. Nu te mai apropia de mine.

– Ryan...

– Trebuie să prind avionul.

Se depărtă şi ea rămase confuză, rănită şi furioasă, privind în urma lui. El nu întoarse capul nici măcar o dată. Gîtlejul i se contracta. Ziua aceea nu însemnase nimic pentru el. Tot ce spusese făcuse parte din strategia pe care o folosise pentru a o face să se culce cu el. Ea ştia că, între ei,

exista o tensiune fizică – o simțea și acum, cînd îl privea îndreptîndu-se – și nici o clipă nu se gîndi că simulase toată acea dorință pentru ea. Dar celelalte? Lucruri fără însemnătate. Ryan Davis avea două strategii: una pentru a o ține departe în timp ce el demola *Tillson Hotel,* cealaltă pentru a-și satisface dorința fizică pentru ea. Cele două nu erau întotdeauna obligatoriu legate una de alta.

Se întoarse și plecă, dar, deodată, se opri. Ryan se afla la vreo cincisprezece yarzi distanță.

– Ryan Davis, ți-a spus cineva vreodată ca ai cea mai superbă gropiță în obrazul drept cînd zîmbești? îi strigă ea.

El se întoarse brusc și o privi furios.

Ea rîse cu îndrăzneală.

– Bănuiesc că n-a mai îndrăznit nimeni!

El își încleștă pumnii, continuînd să privească furios în direcția ei.

– Te pun într-o poziție jenantă? întrebă ea și rîse.

Cînd el se încruntă, ea pufni ironică și se întoarse, netezindu-și hainele și încercînd să ia un aer superior.

– Of, foarte bine, du-te la Phoenix și înecă-ți amarul. Laşule!

După aceea plecă, mergînd cu capul sus.

Ryan o prinse din urmă exact cînd voia să ia autobuzul care ducea la stația de metrou. Conflictul ei cu președintele lui *Davis Enterprises* o costase deja mai mulți bani de taxi decît cheltuise într-un an de zile.

– Vrei să te conduc?

Ea îi aruncă o privire. Nu părea deloc supărat.

– Desigur.

Ieşiră din rînd.

– Dacă ne grăbim, s-ar putea să ajungem la timp la tine acasă pentru a vedea ştirile de la ora şase.

Ea încercă să nu zîmbească.

– Promiți să nu mă agăți la uscat în baie?

– Numai dacă promiți că n-o să mă ataci cu cuțitul de carne.

Ea îşi înălță o sprînceană, dar nu îndrăzni să-l întrebe la ce se referise.

Abigail se aşeză pe fotoliu şi Ryan pe o ladă de mere. Băură ceai şi nu vorbiră nimic în timp ce aşteptau să înceapă buletinul de ştiri.

În cele din urmă, Abigail apăru pe ecran.

– Arăt exact ca o avocată din Boston, nu?

Ryan se încruntă.

Ea se ascultă explicînd că Ryan Tillson Davis avea o parcare pe Boylston Street, că, în urmă cu cinci ani, primăria aprobase un plan pentru construirea unei clădiri de cincisprezece etaje pe acel teren şi că, probabil, avea să-i dea voie firmei *Davis Enterprises* să ridice un hotel, ca ea şi *Boston Preservationist Society* credeau că aveau să se facă presiuni asupra lui *Davis Enterprises* pentru a construi pe terenul deja disponibil şi nu de a dărîma unul din cele mai elegante hoteluri ale oraşului Boston clădite la început de secol.

– Nu-i de mirare că-mi vrei capul, murmură ea, dar era mulţumită de prestaţia ei.

– Nu te bucura încă, Abigail, o preveni el.

– Ce...

Apoi văzu. Din reportaj se tăiase tot ce spusese Howard Fuller şi, în locul acestuia, se introdusese un interviu cu Ryan Tillson Davis însuşi. Abigail observă că era îmbrăcat tot cu hainele de stradă. Înghiţi în sec, îşi simţi gîtlejul contractîndu-se şi nu se uită la el.

Abigail se cutremură cînd îşi aminti cum îi simţise trupul cald şi tare lîngă ea, dar bău repede din ceai şi se concentră asupra cuvintelor lui.

„– *Davis Enterprises* s-a gîndit la terenul de pe Boylston Street, este adevărat, explică el în fața camerelor video. Dar acesta are o suprafață limitată, iar înălțimea unei clădiri care ar putea fi construită acolo e de maximum cincisprezece etaje."

Abigail îşi puse cana de ceai pe brațul fotoliului şi se aşeză în genunchi în fața televizorului.

„– Desigur că şi terenul pe care se află situat *Tillson Hotel* este limitat şi ca suprafață şi ca înălțime, dar putem construi hotelul pe care îl dorim atît noi cît şi oraşul Boston."

Reporterul menționă faptul că locul pe care se afla *Tillson Hotel* era mai mic decît terenul de pe Boylston Street şi că poziția sa nu era chiar foarte bună.

„– Dacă se ia în considerare şi Parcul Tillson, suprafața este mai mare. La urbanism se consideră că hotelul şi parcul reprezintă un singur teren, iar *Davis Enterprises* e proprietarul amîndurora."

„– Deci şi parcul va fi distrus?" întrebă reporterul.

„– Absolut."

După aceea, ca şi cum ar fi fluturat un drapel victorios, Ryan Davis arătă autorizația de demo-

lare pe care tocmai o primise de la primărie.

Abigail nu mai respira cînd reporterul spuse că avocata lui *Boston Preservationist Society* nu fusese găsită pentru a comenta, dar că Howard Fuller jurase să lupte pînă la sfîrşit.

– Ăsta e sfîrşitul, Howard, murmură ea şi închise televizorul.

După aceea trase un picior cănii de pe braţul fotoliului.

– Asta-mi place la tine, Abigail, spuse Ryan calm. Întotdeauna atît de profesionistă şi de controlată.

– Cum am putut să fiu atît de proastă?

Ryan se strîmbă.

– Nu proastă, Abigail, ci doar ineficientă. Ai presupus, fără nici o dovadă, că planurile mele pentru *Tillson Hotel* nu includeau şi *Tillson Park*.

Abigail luă cana. Aceasta era dintre cele folosite la restaurante, astfel că era mai rezistentă decît altele şi nici măcar nu se ciobişe cînd ea îi trăsese un picior.

– Credeam... credeam că o să restaurezi parcul, zise ea. Cînd colo, tu o să-l distrugi, nu?

– Cu permisiunea primăriei din Boston, spuse el ridicîndu-se de pe ladă. Acum, te rog să mă

scuzi, dar aş vrea să plec din oraş pînă nu mă găseşte bunicul tău. Am o presimţire că nu va fi încîntat de nici unul din noi.

Abigail se cutremură.

– Ryan, aş vrea să-ţi explic. Eu...

Dar închise gura la loc. Nu, nu-i putea înşela încrederea lui Margaret Tillson. Şi de ce să dea vina pe bătrînă? Chiar dacă ar fi aflat de parcare dintr-o altă sursă, Abigail era sigură că tot ar fi vorbit la conferinţa de presă. Oftă adînc.

– Îmi pare rău, Ryan. Se pare că nu putem să cădem de acord asupra tacticii, nu?

El îi atinse părul pentru o clipă, şi porni spre uşă.

– Regreţi ce s-a-ntîmplat după-amiază? întrebă ea încet.

El se întoarse şi-şi înălţă o sprînceană.

– Tu regreţi?

Ieşi înainte ca ea să răspundă, însă.

La ora nouă a doua zi dimineaţă, Abigail se afla în biroul lui Robert Timothy Lawrence. Se îmbrăcase special pentru ocazia aceea: un costum cenuşiu, o bluză albă din bumbac, pantofi fără toc, părul strîns, puţin fardată. Bunicul ei

purta un costum cu dungi subțiri şi pielea uşor bronzată era singurul lucru care trăda faptul că fusese plecat. Se uită încruntat la nepoata lui.

– N-ai rezolvat problema cu domnul Davis, Abigail.

– Credeam că o să stai plecat mai mult.

El pufni ironic.

– Dacă aş fi stat plecat mai mult, aş fi citit în ziare despre falimentul firmei mele! spuse el întunecîndu-se la față şi aplecîndu-se peste birou. Sau te-aş fi văzut anunțînd asta la televizor!

Abigail se foi stînjenită pe scaun.

– Abigail, cînd ți-am oferit şansa să rezolvi problema cu Ryan Davis, m-am aşteptat să-ți pui mintea la contribuție. Ți-am lăsat timp şi tu l-ai folosit tot în scopul rezolvării problemelor tale personale. Nu l-ai folosit în interesul firmei – sau al tău ca asociată a acestei firme.

Se rezemă de spătarul fotoliului şi adăugă inutil:

– M-ai dezamăgit, Abigail.

– Am încercat...

– Nu ai încercat!

– Am făcut totul în afară de a mă culca cu tipul ăsta! protestă ea, simțind dezaprobarrea buni-

culuí ei şi muşcîndu-şi buzele din cauza acelei jumătăți de adevăr.

El îşi înălță o sprînceană.

– Abigail, spuse apoi încet, aş fi înțeles dacă te-ai fi culcat cu el!

– O să mă concediezi?

– Dacă tu şi domnul Davis n-o să-mi dați de ales... poate.

– Mulțumesc, zise ea sinceră.

După care, fără nici un moment de ezitare, îi spuse de unde aflase despre parcare şi despre cele două Margaret Tillson: cea pe care o vedea ea şi cea pe care o vedea Ryan.

– Într-un fel, am picat la mijloc, concluzionă ea.

– Această firmă nu are nevoie să medieze un conflict de familie, mormăi el. Cu toate acestea, se pare că despre aşa ceva e vorba. Să-l ia naiba pe Felix că s-a îmbolnăvit tocmai acum! Întotdeauna a ştiut cum să trateze cu Margaret Tillson. Ei bine, Abigail, va trebui să-l înlocuieşti. Liniştește-o. Între timp, eu şi Tom o să ne ocupăm de Ryan Davis. Bine că a plecat în Arizona pentru cîteva zile!

– Nu voia să dea ochii cu tine, zise Abigail.

Robert Lawrence se lumină la față.

– Zău? spuse el rîzînd ușor. Întotdeauna îmi face plăcere cînd intimidez un astfel de bărbat. Și întotdeauna am sperat că o să te măriți cu un astfel de bărbat, Abigail.

– Bunicule!

– La treabă, nepoată.

Cînd se întoarse în birou, Abigail o găsi pe Margaret Tillson așteptînd-o.

– Pari înfrîntă, domnișoară Lawrence, zise ea. Ești?

– Nu pot să-l mai opresc pe Ryan acum, doamnă Tillson, și nici dumneavoastră n-o să puteți. Are autorizația...

Bătrîna făcu un semn indiferent din mînă.

– Prostii. Recunosc că anunțul pe care Ryan l-a făcut aseară m-a luat prin surprindere, dar n-are importanță. Grupul tău s-a concentrat asupra valorii posibile a structurii hotelului în sine, nu?

– Da, spuse Abigail așezîndu-se pe fotoliul *Windsor* lîngă doamna Tillson.

– Nici măcar n-ați luat în considerare valoarea parcului.

– Nu, dar numai pentru că nu ne-am așteptat

ca *Davis Enterprises* să-l distrugă...

Margaret Tillson îşi ţuguie buzele şi făcu ochii mici.

– Domnişoară Lawrence, ca să citez o expresie cam vulgară, dar foarte precisă, nepotul meu te-a surprins cu chiloţii în vine.

Abigail simţi cum roşeşte puternic.

Bătrîna zîmbi.

– Oi fi eu bătrînă, draga mea, dar n-am uitat cum e să fii tînăr. Văd că expresia e mai precisă decît mi-am închipuit. Abigail, s-ar putea să fie dificil – chiar imposibil – de dovedit, dar Charles Bulfinch a proiectat parcul Tillson.

– Poftim? întrebă Abigail confuză şi, deodată, stînjenită.

Poate că Margaret Tillson nu mai era în toate minţile, totuşi, îşi spuse ea, Charles Bulfinch fusese unul din cei mai mari arhitecţi din Boston. Proiectase multe case din Beacon Hill şi chiar frumosul tribunal din Massachusetts. Însă murise cu mult înaintea războiului civil chiar, şi hotelul şi parcul Tillson fuseseră construite în 1912.

– Bunicul soţului meu şi cu domnul Bulfinch au fost prieteni buni, explică doamna Tillson. Domnul Bulfinch a proiectat un hotel şi un parc pentru

prietenul său cu puțin înainte să moară amîndoi. Cînd soțul meu s-a apucat să construiască acest hotel, tatăl lui i-a arătat planurile domnului Bulfinch. Hotelul acestuia era prea mic şi nu prea măreț, dar el a folosit planurile pentru parc, pentru a respecta dorința tatălui său, dacă nu din alt motiv. Soțului meu nu-i păsa cine ce proiecta, atîta timp cît funcționa şi îi aducea bani, zise Margaret Tillson înălțîndu-şi o sprînceană. Nepotul meu îi seamănă în privința asta – nu are deloc un simț al istoriei.

Abigail încuviință, dar era prea uluită ca să vorbească.

– Aşa cum am spus, ştiu sigur că Charles Bulfinch a proiectat Parcul Tillson, dar nu sînt convinsă că vorbele mele or să aibă vreo putere asupra autorităților, zise bătrîna şi se rezemă de spătar, încrucişîndu-şi gleznele. Şi Ryan are planurile originale.

– Deci ştie?

– Mă-ndoiesc. Cînd i-am vîndut hotelul, i-am dat un cufăr întreg cu documente, scrisori, jurnale – aiureli, cum ar spune el. Mă îndoiesc că a deschis măcar cufărul.

Abigail îşi muşcă buza de jos.

– Doamnă Tillson, ce sugerați?

– Sugerez să obții un ordin de restricție împotriva nepotului meu pînă cînd se va verifica semnificația istorică, arhitecturală și culturală a parcului Tillson.

– Dar nu pot să fac asta!

Margaret Tillson își țuguie buzele.

– Vrei să salvezi hotelul *Tillson* de la distrugere, Abigail?

– Bineînțeles, dar slujba mea...

– Slujba ta! zise ea dînd din mînă cu indiferență. Nu-ți mai face griji pentru suljba ta, draga mea. Deci, fă rost de un ordin de restricție și eu o să caut cufărul.

– Dar, doamnă Tillson...

– Și, bineînțeles, înțelegi că nu trebuie să pomenești de mine.

– Doamnă Tillson...

– Scuză-mă, te rog, dar doamna Ahearn și cu mine avem programare la coafor, spuse bătrîna și, ca la un semn, Maura Ahearn veni de afară și o ajută să se ridice.

Doamna Tillson dădu din cap ca o regină.

– O zi bună, Abigail. Îți mulțumesc că m-ai primit.

– Bineînțeles, spuse Abigail ametită.

Margaret Tillson plecă zîmbind. Abigail îşi dădu seama că fusese o femeie frumoasă şi, chiar şi la vîrsta pe care o avea, era uluitoare. Dar, oare, mai era întreagă la minte?

Abigail zîmbi deodată. Dacă bătrîna era decisă să salveze hotelul *Tillson*, însemna că era, cu siguranţă!

Abigail dădu fuga la etajul cinci şi îi povesti bunicului ei totul, cerîndu-i sfatul apoi. El spuse calm şi netulburat:

– E clienta ta, Abigail. Fă ce ţi-a spus.

Capitolul 7

Ryan Tillson Davis se întoarse la Boston luni dimineaţă. Thomas McGee îl aştepta la aeroport. Înainte să plece, îi aruncase o privire furioasă lui Abigail prin uşa deschisă. Aceasta îi zîmbi, întrebîndu-se ce nu îi spusese bunicul ei partenerului său. McGee tocmai aflase că ea obţinuse un ordin de restricţie împotriva unuia din clienţii lor, dar ea nu credea că ştia că acest lucru fusese făcut la rugămintea altui client.

În orice caz, *Davis Enterprises* nu putea să dărîme hotelul *Tillson* şi parcul alăturat pînă cînd *Boston Preservationist Society* nu cerceta importanţa culturală, istorică şi arhitecturală a parcului.

Abigail nu pomenise nimic despre convingerea lui Margaret Tillson în legătură cu faptul că Charles Bulfinch fusese cel care proiectase parcul.

Ryan avea mîinile legate exact o săptămînă, îşi spuse Abigail. Ştia că, imediat cum va coborî din avion, va dori să facă vărsare de sînge.

Şi mai ştia şi al cui sînge ar fi vrut să-l verse. Încercă să lucreze, dar era zadarnic. Se rezemă de spătarul fotoliului şi, neputincioasă, rupse un creion în jumătate, azvîrlind cele două bucăţi în partea cealaltă a biroului.

– Nervi, nervi.

Ryan Davis apăru în pragul uşii şi îşi încrucişă braţele. Purta unul din costumele lui de la *Brooks Brothers*, părînd la fel de superb ca întotdeauna. Abigail îşi împinse fotoliul în spate şi se duse să ia alt creion.

Ryan veni la ea şi îi smulse creionul din mînă.

– Ar trebui să investeşti într-un panou pentru trageri la ţintă, zise el zîmbind.

– N-o să fie nevoie dacă o să tot vii pe-aici, murmură ea.

El o bătu uşor pe obraz.

– Mă bucur întotdeauna să te văd, Abigail.

Ea se încruntă.

– Eşti bine dispus.

– Vezi ce-i pot face unui bărbat cîteva zile în deşert? spuse el aşezîndu-se pe marginea biroului ei şi îi atinse genunchii cu fluierul piciorului. Tot mai găseşti că sînt diabolic de atrăgător?

Ea nu putu să nu zîmbească. Ryan îşi strecură un deget sub bărbia ei şi rîse. Ea îi atinse mîna uşor şi îi căută privirea. El îi atinse buzele cu degetul.

– Micul tău ordin de restricţie n-o să rezolve nimic, scumpo. Pe oamenii din Boston îi interesează mai mult locurile de muncă şi progresul decît salvarea unui hotel dărăpănat. Zilele lui s-au sfîrşit, Abigail, spuse el luîndu-şi degetul de pe buzele ei. La fel şi ale tale, mă tem. Nu uita ca sîntem încă duşmani, scumpo.

Se dădu jos de pe birou şi ieşi repede. Cînd auzi uşa care dădea spre scări deschizîndu-se, Abigail luă un pumn de creioane şi le azvîrli prin birou.

Dar Ryan nu putea face nimic pentru ca ea să fie concediată în ziua aceea. Robert Timothy Lawrence era plecat din nou într-un weekend prelungit în Berkshire. Orchestra Simfonică din Boston dădea un concert Mahler.

O oră mai tîrziu, Thomas McGee intră în biroul

ei fără să bată la uşă şi se opri în faţa ei. Abigail se prefăcu că se concentrează asupra unei pagini de însemnări, dar McGee îşi propti mîinile pe marginea biroului şi se aplecă spre ea.

– Am vrut doar să te anunţ, Abigail, spuse el rar. Ryan Davis are de gînd să ceară să fii concediată de la această firmă.

Ea zîmbi sarcastic.

– Eram sigură.

– Ai fost o proastă, Abigail, spuse McGee îndreptîndu-se, dar sper că ai învăţat ceva din asta.

– Lasă prelegerile, Tom. Încă n-am fost concediată.

– O să fii.

După aceea se întoarse şi ieşi.

Abigail încă mai încerca să facă distincţia între durere şi furie cînd un mesager personal îi aduse o scrisoare. Aceasta era scrisă de mîna unei bătrîne:

„Dragă Abigail,

Am vorbit cu doamna Ahearn despre cufăr. Se pare că acesta se află în camera nepotului meu, la etajul trei al acestei casei. În plic este cheia de la intrare. El nu ştie că Parcul Tillson *a fost pro-*

iectat de Charles Bulfinch şi, deci, nu are de unde să cunoască importanţa lucrurilor care se află în cufăr.

Bănuiesc că e suspicios. Cu toate acestea, i-am promis că voi pleca astăzi după-amiază ca să mă odihnesc puţin în casa mea de pe Cape Cod. Trebuie să iei tu însăţi planurile.

Şi, după cum ştii foarte bine, Ryan nu trebuie să afle că mă amestec în afacerile lui.

Salutările mele,

Margaret Tillson"

Abigail citi biletul de trei ori. Şi-o imagină pe Margaret Tillson, în vîrstă de nouăzeci de ani, îmbrăcată în negru şi furişîndu-se în camera nepotului ei, şi izbucni în rîs.

Se opri din rîs, însă, cînd se închipui pe sine îmbrăcată în negru şi furişîndu-se în camera lui Ryan Davis în toiul nopţii. Asta voia bătrîna aceea nebună să facă!

Ei bine, de ce nu? El făcuse acelaşi lucru – ba chiar mai rău. Îşi aminti de teama pe care o simţise cînd stînd în cadă, auzise uşa apartamentului ei închizîndu-se, panica ce o cuprinsese cînd pusese mîna pe prosop, apoi apariţia lui Ryan...

Clătină din cap. Era ilegal. Nu era etic. Era periculos. Oftă adînc. Era, de asemenea, singura ei şansă.

În seara aceea, Abigail stătu în faţa oglinzii din baia ei dezgustătoare şi îşi privi costumul pentru pătrundere prin efracţie. Nu arăta ca o delincventă. Renunţase la ideea de a se îmbrăca în negru; era mult prea melodramatic şi evident. În schimb, îşi pusese o pereche de blugi, un bluzon şi adidaşi. Îşi strînsese părul bine în creştet. Nu se fardase. Nu îşi luă poşeta. Nici un act de identitate (singurul element melodramatic). Nimic care să o ajute în misiunea aceea nebunească decît mintea ei şi cheia casei lui Margaret Tillson.

Soarele tocmai apunea şi era o seară caldă de iulie care, în mod obişnuit, ar fi făcut-o pe Abigail să se ducă pe Esplanadă să asculte un concert. Taxiul o aştepta. Urcă şi se întrebă cîţi tîlhari de rînd luau taxiul pentru a se duce la ţintele lor.

Aceea era singura ei şansă, îşi aminti ea. Nu trebuia decît să se furişeze în camera lui, să găsească planurile şi să iasă din nou. Nu făcea decît să îndeplinească dorinţa clientei ei. Cînd Margaret Tillson avea să spună că descoperise

planurile printre lucrurile ei – aşa cum ştia că avea să facă – Ryan nu avea să bănuiască nici o neregulă.

Totul era foarte melodramatic şi de necrezut – poate chiar o fantezie a unei bătrîne – dar Abigail era decisă să se convingă singură.

Coborî din taxi pe Malborough Street la un bloc distanţă de Casa Tillson. Abigail merse degajată, fredonînd uşor o melodie, zîmbind la vederea ghivecelor de flori şi a tufelor de trandafiri şi uitîndu-se după un *Audi Quattro* gri metalizat.

Se opri în faţa casei lui Margaret Tillson şi se uită în sus. Camera lui Ryan se afla la etajul al treilea. În faţă sau în spate? Nu ştia, dar avea să aibă destul timp pentru a afla.

Ca să fie mai sigură, sună la sonerie. Aşteptă un minut. Nici un răspuns. Sună din nou şi aşteptă două minute. Tot nu-i răspunse nimeni.

– E o nebunie, murmură ea vîrînd cheia în broasă.

Uşa se deschise. Ştiuse că se va deschide. Margaret Tillson era o femeie eficientă şi nu i-ar fi dat lui Abigail o cheie greşită.

Bătu în uşa din interior. Iarăşi nici un răspuns. Îşi muşcă buzele şi îşi spuse că ar fi trebuit să

vină însoțită de un cameraman ca să poată vinde episodul din seara aceea pentru un film de televiziune. *Răzbunarea avocatei.*

Chicoti uşor isteric şi deschise uşa interioară.

Razele soarelui pătrundeau prin uşa deschisă a elegantului salon din față, dar scara din lemn de mahon părea întunecată şi rău prevestitoare. Abigail se strîmbă cînd paşi pe podeaua de lemn şi atinse balustrada lucioasă, însă elimină aerul încet, calmîndu-se cînd ajunse cu bine la primul etaj. Margaret Tillson îi dăduse cheia şi era casa ei, nu a nepotuui ei.

Îşi spuse că nu avea de ce să fie nervoasă. Nu era nimeni acasă. Ryan stătea la *Ritz*. Abigail respiră încet şi începu să urce scara din nou cu prudență. Ajungînd la al doilea etaj, îşi umezi buzele şi observă că mîinile îi tremurau.

Dacă o prindea Ryan, punea să fie arestată. Cei de la baroul din Massachusetts nu aveau să fie încîntați, pentru a nu mai vorbi de *Lawrence, Lawrence and McGee*.

La al treilea etaj, uşile unei băi şi a unui dormitor din spate erau deschise. A treia uşă era închisă. Abigail se apropie de uşă în vîrful picioarelor şi ciocăni din nou ca să fie mai sigură.

– Intră, Abigail.

Ea încremeni, îşi încleştă pumnii şi înjură.

– La naiba!

Apoi o rupse la fugă în jos pe scări, sărind cîte două, trei trepte, odată, fără să-i pese cît zgomot făcea.

Ryan era acolo. Tocmai atunci. Auzi uşa deschizîndu-se şi furia rece din glasul lui cînd strigă:

– Abigail!

Ea nu se opri să-i răspundă, ci începu să coboare scara care ducea în holul de la intrare. Îl auzi pe Ryan ajungînd la etajul de deasupra ei. Probabil că sărea cîte şase trepte odată.

Ştia că nu putea să fugă mai repede ca el. Tensiunea din ultimele cîteva ore şi sperietura pe care tocmai i-o trăsese Ryan o slăbiseră. Nu avea de gînd să se predea, dar cînd sări ultimele trei trepte şi ateriză în patru labe, nu se miră cînd două braţe puternice o apucară de mijloc şi o ridicară.

– Bună, Abigail, ce puneţi la cale tu şi bunica mea? întrebă el ca un mîrîit în urechea ei.

Ea se uită la braţele bronzate care îi înconjurau mijlocul şi se rezemă de trupul tare din spatele ei. Era bucuroasă că nu ţipase. Îşi puse

capul pe pieptul lui şi îl privi. Furia i se citea pe chip şi în ochi.

– Ştii, n-am mai cunoscut un bărbat ca tine, spuse ea calmă.

El o strînse şi mai tare.

– Abigail.

– Nu pot să respir cînd mă ţii aşa.

– Ai noroc că nu te strîng de gît.

Dar îşi slăbi strînsoarea, astfel ca ea se întoarse în braţele lui, înconjurîndu-i mijlocul cu ale ei.

– N-ar fi stilul tău. Mai degrabă m-ai tortura încetul cu încetul.

– Abigail, ce cauţi aici?

– Nimic.

El se întunecă la faţă.

– Abigail...

– De fapt, stau aici şi îmi doresc să am curajul să te sărut, îl întrerupse ea.

Un zîmbet încercă să apară pe buzele lui.

Îşi puse mîinile pe umerii lui şi ştia că nu voia doar să scape din încurcătura aceea. Voia cu adevărat să-l sărute.

– Ryan...

– Aş putea să pun să fii arestată.

– N-ai putea să dovedeşti nimic, spuse ea încrezătoare. Am intrat folosindu-mă de o cheie.

– Pe care ţi-a dat-o bunica mea în mod ireproşabil...

– E casa ei.

Degetele lui pătrunseră şi mai adînc în spatele ei, însă expresia i se mai înmuie.

– Nici una din voi n-ar trebui să-şi forţeze norocul.

Abigail zîmbi.

– Cred că eu am făcut-o deja.

– Pînă la limită, spuse el apropiindu-şi gura de a ei.

Abigail îi primi încîntată atingerea gurii, dar sărutul se aprofundă imediat cum ea se lipi de trupul lui, explorîndu-i gura cu o pasiune egală cu a lui. El îşi desprinse atunci gura de a ei şi îi scoase acele din păr unul cîte unul, lăsîndu-le să cadă pe podea. Apoi îşi strecură degetele prin părul ei bogat care i se revărsa pe spate şi amîndoi ştiură că voiau acelaşi lucru.

Ea zîmbi şi îi atinse obrazul uşor cînd el răsuci pe deget cîteva şuviţe din părul ei.

– Se pare că nu putem să ne lăsăm în pace, nu?

El rîse, dîndu-şi capul pe spate şi ţinînd o mînă pe ceafa ei, cu degetele în părul ei.

– Mă întreb de ce.

– Eu nu, zise ea şi zîmbi din ce în ce mai mult pînă cînd începu să rîdă.

Ryan zîmbi şi o sărută din nou, lăsîndu-şi mîinile să se strecoare pe sub bluzonul ei. Ea se cutremură cînd îi simţi degetele atingîndu-i pielea caldă de deasupra şoldurilor.

– Hainele tale de spărgătoare? întrebă el, dar nu-i lăsă timp să răspundă lipind-o de sine.

Gurile li se contopiră, explorîndu-se reciproc.

El îi ridică bluza şi îşi strecură degetele mari în interiorul sutienului, atingîndu-i uşor sînii. Abigail gemu şi îşi ascunse faţa în umărul lui.

– Ryan...

– Nu începe să-mi înşiri motivele pentru care n-ar trebui să facem asta, o rugă el cu o voce îngroşată. Le cunosc pe toate, dar nu fac cît motivul pentru care ar trebui s-o facem. Ne dorim reciproc, Abigail, spuse el desfăcîndu-i sutienul, aşa încît flamele lui îi acoperiră sînii şi îşi ţinu respiraţia. Te doresc de atîta timp.

Dar îşi coborî mîinile din nou pe mijlocul ei şi se retrase, oftînd.

– Bănuiesc că ar fi ca şi cum Anne Boleyn s-ar fi culcat cu Henric al VIII-lea cu o noapte înainte ca el să pună să i se taie capul, zise el rîzînd scurt şi se aşeză pe trepte. De fiecare dată cînd mă gîndesc să-ţi rup gîtul, sfîrşesc prin a-l săruta.

Ea îşi încheie repede sutienul şi îşi vîrî bluza în pantaloni.

– Trebuie neapărat să fim duşmani, Ryan? întrebă ea rezemîndu-se de balustradă.

– Cum ai reuşit s-o păcăleşti pe bunica mea ca să-ţi dea cheia?

Ea oftă, ştiind că fusese prinsă la mijloc din nou.

– N-am păcălit-o, spuse ea cu un glas stins.

– N-are importanţă, mormăi el. Eu am trimis-o la Cape, ca să n-o mai poţi deranja. Abigail, nu-mi vine să cred că te-ai coborî atît de mult încît s-o amesteci pe bunica mea în treaba asta!

Măcar dacă ar fi putut să-i explice! Dar bănuia că ea ar fi putut să suporte mai bine furia lui Ryan decît o femeie de nouăzeci de ani.

– Iar mie nu-mi vine să cred că te-ai coborî atît de mult încît să insişti să fiu concediată, după tot ce s-a-ntîmplat între noi.

El închise ochii pe jumătate.

– Nu mi-ai dat de ales, scumpa mea.

– Eforturile mele de a salva hotelul nu sînt o răzbunare personală, Ryan, spuse ea încet.

El o privi cu atenție.

– Abigail, nu pot să accept să fiu reprezentat de o firmă care are ca angajată o avocată ce acționează împotriva mea. Asta nu e o răzbunare personală. Sînt afaceri.

– Atunci, nu există nici o cale de a ne rezolva problemele?

El se prinse de un stîlp şi se ridică, venind lîngă ea.

– Alți bărbați în locul meu ar ajunge la o înțelegere cu tine, zise el rar. Mai ales dacă te-ar dori atît de mult ca mine. Ştii în ce ar consta înțelegerea asta, nu-i aşa, Abigail? Te culci cu mine şi uiți de *Tillson,* iar eu te las să-ți păstrezi slujba.

Abigail vru să-i tragă o palmă, dar el o prinse de încheietura mîinii.

– Numai că eu nu ți-aş face aşa ceva, Abigail, spuse el printre dinți. Nu trebuie decît să uiți de hotel. Să le spui prietenilor tăi conservatori că nu mai poți lucra cu ei în problema asta şi, pe urmă, să declari acelaşi lucru şi presei. E singurul lucru pe care-l vreau.

Îi dădu drumul mîinii şi ea îşi frecă locul de unde o ţinuse el.

– Of, Ryan, spuse ea obosită. Ştii ce s-ar întîmpla dacă aş accepta! McGee te-ar scăpa de conservatori şi tu ai demola hotelul. Foarte bine. Şi cu noi cum ar rămîne?

Şi, de asemenea, cu Margaret Tillson? Aceasta nu voia să piardă, la fel cum nu voia nici Abigail.

– Am fi liberi să ne cunoaştem mai bine...

– Aş fi înfrîntă, spuse ea tristă.

– Nu putem să cîştigăm amîndoi, Abigail.

– Există o diferenţă între a pierde după ce ai luptat cît ai putut şi a te retrage încheind o înţelegere cu duşmanul.

Margaret Tillson nu i-ar fi dat voie să încheie nici o înţelegere!

– Nu pot s-o fac, Ryan. Ar fi egal cu o abandonare.

Şi nu şi-ar fi abandonat numai principiile, ci şi clienta. Nu credea că bunicul ei ar fi fost de acord cu aşa ceva. Se întrebă pentru a suta oară care era strategia lui.

– Nu-ţi foloseşti capul, Abigail, spuse Ryan pierzîndu-şi răbdarea.

– Ah, ba da, spuse ea zîmbindu-i. Altfel aş fi fost în pat cu tine acum.

El o privi nevenindu-i să creadă, iar ea se întoarse şi porni spre uşă. Spera să nu pară la fel de şovăitoare cum se simţea.

– Abigail.

Ea se strîmbă şi deschise uşa.

– Cheia.

Ea întoarse capul.

– Bunica ta mi-a dat-o. O să i-o înapoiez cînd o să mi-o ceară.

El se rezemă de balustradă şi zîmbi încrezător.

– Dacă nu mi-o dai, o să vin să o iau singur.

– Vino.

Trecu pragul uşii interioare şi o închise cu fermitate, dar Ryan apăru lîngă ea înainte să apuce să pună mîna pe clanţa uşii de la intrare. Îi înconjură mijlocul cu un braţ şi vîrî mîna liberă în buzunarul blugilor ei. Ea ştia că era cu mîna pe cheie şi, totuşi, el nu o scoase.

– A fost adevărat tot ce ţi-am spus săptămîna trecută pe plajă, zise el încet, după care scoase mîna, aruncă cheia în aer şi o prinse, zîmbindu-i. Mai ales partea legată de curajul tău.

Abigail zîmbi uşor.

– Pe mîine dimineaţă, domnule Davis.

El se înclină uşor.

– Domnişoară Lawrence.

Ea zîmbi larg cînd deschise uşa masivă.

– Şi indiferent ce pui la cale împreună cu bunica mea, zise Ryan, ar fi bine s-o laşi baltă.

– Nici gînd!

Închise uşa cu putere în urma ei şi crezu că avea să vină după ea, dar el nu o făcu. Oftă. Cufărul şi planurile lui Charles Bulfinch pentru *Parcul Tillson* se aflau tot în dormitorul lui Ryan Tillson Davis.

Şi el îi luase cheia. Se uită în sus la fereastra dormitorului.

În clipa aceea, gîtlejul i se contractă şi simţi cum păleşte.

El o aşteptase. Poate că un lucru din ce îi spusese bunica lui la plecare îi dăduse de bănuit. Nu era sigură, dar ştia că prezenţa ei în casa bunicii lui nu îl luase prin surprindere. O aşteptase. O urmărise de la fereastră şi nu deschisese cînd sunase pentru a vedea ce căuta.

Şi ea se dusese fără nici o ezitare spre camera lui.

Acum, el ştia că lucrul după care o trimisese bunica lui se afla în dormitorul din faţă de la etajul al treilea. Avea să caute pînă cînd avea să găsească acel ceva de care Abigail Lawrence ar fi putut să se folosească pentru a împiedica desfiinţarea hotelului şi parcului Tillson.

Abigail aruncă încă o privire ferestrelor de la etajul al treilea. Oare căuta chiar în clipa aceea? Îşi scoase un ac de păr şi îl azvîrli în sus, după care, furioasă pentru că fusese învinsă din nou, porni spre casă.

Capitolul 8

A doua zi dimineață, Abigail Lawrence, Ray Davis şi Tom McGee se întîlniră în biroul lui Robert Timothy Lawrence.

Şeful lui *Lawrence, Lawrence and McGee*, părînd odihnit după weekend- ul lung, îşi împreună mîinile pe mapa de birou din piele şi spuse cu vocea lui de avocat:

– Domnule Davis, înțeleg că nu te-ai răzgîndit în legătură cu nepoata mea.

Abigail îşi ţuguie buzele plină de sine, pentru că ştia că n-ar fi spus „nepoata" dacă n-ar fi vrut să-i amintească lui Ray cine era.

– Nu, nu m-am răzgîndit deloc, spuse Ryan degajat.

– Domnule Davis, nu vrem să pierdem firma *Davis Enterprises* de client. Înțeleg că Margaret Tillson dorește să rămînă clienta acestei firme indiferent ce hotărăşti dumneata să faci, nu?

– Exact.

Abigail zîmbi slab, ştiind că Ryan o văzuse. Acesta îşi ținu respirația.

– Cu toate acestea, continuă Robert Lawrence, nu vrem să o pierdem nici pe Abigail. Aşa cum ai văzut şi dumneata, este o avocată foarte bună. Tenace, eficientă, încăpățînată.

– Da, spuse Ryan sec, ştiu.

– Acestea sînt nişte calități foarte bune la un avocat, dar îți înțeleg supărarea față de faptul că şi-a utilizat talentele împotriva dumitale, zise el, după care se rezemă de spătarul fotoliului şi luă un creion între degetul mare şi cel arătător, făcînd o pauză.

Expresia i se mai înmuie.

– Ryan, în cinci ani, Abigail n-a implicat firma în nici una dintre acțiunile ei personale. A avut mare grijă. Acum a făcut prima greşeală de acest gen.

– Nu este vina mea, domnule Lawrence.

– Ah, ba cred că este – cel puțin în parte.

Ryan se aplecă în față şi Abigail observă că

brațele i se încordaseră sub costum.

– Poftim?

– Înainte ca acea întrunire să aibă loc, ai ştiut că Abigail va lua cuvîntul şi ai ştiut şi că lucrează la această firmă, spuse Robert Lawrence pe un ton din ce în ce mai aspru. Ai fi putut să o contactezi şi să o informezi că *Davis Enterprises* a apelat la serviciile firmei *Lawrence, Lawrence and McGee* şi că ai fi preferat să nu vorbească la întrunire. Dar ai ales să nu o previi, ai ales să nu-i spui că eşti un Tillson, ai ales să nu afli dacă ea ştia că firma la care lucrează reprezenta *Davis Enterprises*. Dacă aş fi ştiut că avea de gînd să ia cuvîntul la întrunire, i-aş fi spus eu însumi. Dumneata ai ştiut şi nu i-ai spus.

– Domnule Lawrence...

– I-ai întins o cursă, Ryan, adăugă Robert Lawrence încet. Ai pus la cale acea prezentare dramatică în fața camerelor de luat vederi pentru a distrage atenția de la întrunire. Ai făcut- o pe Abigail să apară într-o lumină proastă şi ai oferit o mulțime de motive pentru care se vă răzbunați amîndoi.

– Nu este vorba de răzbunare, domnule Lawrence, interveni Ryan, abia stăpînindu-şi furia.

Însă, Robert Lawrence nu fu impresionat.

– Nu apăr acțiunile lui Abigail de dinainte sau de după întrunire. Îți spun doar de ce sînt mai puțin înțelegător față de tine. Dacă Abigail ar fi fost prevenită de unul din noi şi tot ar fi luat cuvîntul, aş fi concediat-o imediat – fără să fie nevoie de şantajul tău.

Abigail îşi privea unghiile. În cei cinci ani de cînd lucra cu bunicul ei nu învățase nici măcar jumătate din ce avea el să o învețe. Dar nu îndrăznea să-l privească, ca să nu îl facă să-şi îndrepte dezgustul în direcția ei.

Urmă un moment de tăcere aprobatoare.

– Domnule Lawrence, începu Ryan calm, dar Abigail îi sesiză furia reținută, în ultimele două săptămîni, nepoata dumneavoastră a continuat să nu-mi dea pace...

– Şi crezi că o să înceteze dacă tot ceri să fie concediată? întrebă bunicul ei nevenindu-i să creadă. Ar avea un motiv în plus să „nu-ți dea pace".

– Asta e treaba mea, spuse Ryan cu răceală.

– Şi a noastră, zise Robert Lawrence, după care făcu o pauză şi bătu cu creionul în mapa de birou, iar cînd vorbi, din glasul său dispăruse o

parte din duritate. Vezi tu, Ryan, dacă o concediezi pe Abigail, o să fie liberă să se dedice salvării hotelului *Tillson* cu şi mai mult zel şi noi vom fi nevoiţi să ne luptăm cu acest caz. Iar dacă va hotărî să te dea în judecată pentru acest şantaj, va trebui să luptăm şi împotriva acestui caz. Şi este nepoata mea, Ryan.

Thomas McGee se mişcă uşor în scaun.

– Robert, cred că domnul Davis are o nemulţumire întemeiată la adresa domnişoarei Lawrence, dar chiar şi fără acest lucru, părerea mea este că ar trebui să ne gîndim în mod serios la concedierea ei. Nu s-a comportat profesional, iar acţiunile ei de săptămîna trecută nu au absolut nici o scuză. A pus într-o situaţie jenantă firma *Davis Enterprises* şi pe noi la fel.

Abigail se încruntă. Şi Thomas McGee învăţase de la bunicul ei.

Dar Ryan Davis îşi întinse picioarele lungi şi oftă.

– Domnule Lawrence, înţeleg că doriţi să ajungem la un compromis.

– Exact.

Abigail îşi înălţă capul imediat.

– Să auzim, spuse Ryan sec.

– Aş vrea ca Abgail să-ţi preia cazul împotriva lui *Boston Preservationist Society* şi tu să renunţi la acest şantaj ridicol.

McGee ţîşni imediat în picioare.

– Robert, nu poţi să faci aşa ceva! Nu se poate să ai încredere în ea!

– Ţi-am spus deja, Ryan, că am deja încredere în aptitudinile ei de avocată şi ştii bine că este foarte familiarizată cu tacticile conservatorilor din acest oraş. M-a asigurat că îşi poate menţine separate vieţile personală şi profesională, zise el aruncîndu-i lui Abigail o privire cu subînţeles înainte de a se adresa din nou lui Ryan. Îţi sugerez să te foloseşti de aptitudinile şi cunoştinţele ei.

Abigail simţi cum i se usucă gîtlejul. Ce făcea bunicul ei? Doar ştia că ea lucra în numele lui Margaret Tillson. Cum ar fi putut să îndeplinească dorinţele ei pe de o parte şi ale lui Ryan pe de altă parte? Nu avea sens!

Îi aruncă o privire bunicului ei, dar acesta nu se uita la ea. Poate că şi el şi Margaret Tillson deveneau senili! Dar ştia că nu era aşa. Ştia că bunicul ei trebuia să aibă un motiv...

Bineînţeles.

Aceea era şansa ei de a dovedi că poseda

isteţimea necesară pentru a deveni o avocată foarte bună, că avea înclinaţia familiei Lawrence pentru drept, că era pregătită pentru a deveni parteneră în cadrul firmei. Se întrebă cu cîte asemenea situaţii complicate se confruntase bunicul ei în ultimii cincizeci de ani. Îi punea în braţe conflictul dintre Ryan Davis şi Margaret Tillson şi se aştepta să-l rezolve.

Dar Ryan nici măcar nu ştia că avea un conflict cu bunica lui – şi ea nu putea să-i spună!

Îi aruncă o privire pe furiş şi văzu că se uita la ea. Îi zîmbi plin de sine. Ştia că avea de cîştigat din afacerea aceea.

– Domnule Lawrence, este un compromis cu care sînt de acord, spuse calm.

– Abigail?

– Ce se întîmplă dacă nu sînt de acord?

Bunicul ei făcu ochii mici ca un ultim avertisment.

– Abigail, Ryan este în poziţia de a accepta sau a refuza compromisul. Tu nu. Îţi dau o sarcină. Ori accepţi, ori suporţi consecinţele.

– N-am de ales, nu? spuse ea veselă şi se ridică, uitîndu- se la Ryan. O să discutăm la masa de prînz. Să fii la mine la birou la douăsprezece.

Ieşi din birou fără să mai arunce o privire înapoi. Nu voise să trîntească uşa în urma ei, dar aşa se întîmplă.

– Ce compromis! murmură ea.

Mai tîrziu în după-amiaza aceea, Abigail se duse la *Tillson Hotel,* se prezentă ca fiind avocata lui Ryan Davis şi se îndreptă spre curtea cea mare – *Tillson Park* – din spatele elegantei clădiri. Buruienile crescuseră foarte mult, doi pomi erau uscaţi, tufele de trandafiri erau neglijate. Abigail se aşeză pe o bancă de marmură care se afla în jurul unui cerc din pietre. O fîntînă de marmură cu o statuie în stil grecesc stătea nefolosită şi murdară în centrul cercului. Porumbeii fîlfîiau din aripi şi ciuguleau frunzele uscate de la poalele unui arţar uriaş şi bătrîn. Abigail n-ar fi fost surprinsă dacă ar fi văzut un şobolan.

La prînz, sugerase – subtil – ca Ryan să-şi viziteze bunica la Cape şi să o lase pe ea să se ocupe de treburile lui juridice. Spera să deschidă o cale de comunicare între bunică şi nepot, dar Ryan nici nu voia să audă. Nu avea încredere în Abigail.

Aşa că ea încercă să afle – din nou, subtil –

dacă el descoperise planurile lui Bulfinch pentru *Parcul Tillson* în cufărul din camera lui. El nu reacționă în nici un fel la aluziile ei atente. Astfel că îi dădu un sfat juridic: să-şi pună arhitectul să facă nişte planuri preliminarii, trecînd costul şi procedeul pentru renovarea şi restaurarea hotelului. El o acuză că era prea generoasă cu banii lui: tarifele lui Stuart Malcolm erau exorbitante.

Abigail îi spuse că o bătălie prelungită cu *Boston Preservationist Society* l-ar fi costat mai mult. Nu îi zise nimic de bunica lui. Se contraziseră şi, în final, ea habar nu avu dacă învinsese în vreun fel, Aruncîndu-i un zîmbet care făcu să-i apară gropița din obraz, Ryan plecase pentru a-şi vedea în continuare de distrugerea hotelului. Abigail se întoarse în birou pentru a o suna pe Margaret Tillson.

Potrivit Maurei Ahearn, bătrîna bea limonada cu gheață la umbră şi ceruse să nu fie deranjată.

Abigail mai privi porumbeii timp de cîteva minute, după care se întoarse în hotel, îi spuse la revedere paznicului şi porni spre Back Bay, nu spre casă.

Nimeni nu răspunse cînd sună la sonerie. Se duse înapoi pe trotuar şi se uită în sus la ferestrele dormitorului lui Ryan, dar nu văzu nici un

semn că acesta s-ar fi aflat acolo. Sună din nou şi aşteptă, dar tot nu primi nici un răspuns.

Luă un taxi spre Union Park, îşi puse cîteva lucruri în geanta de plajă şi coborî repede. Aruncă geanta în *Saab* şi, în cîteva secunde, se îndreptă spre Northeast Expressway.

Patruzeci de minute mai tîrziu, parcă în spatele maşinii lui Ryan Davis. Rămase nemişcată la volan, gîndindu-se dacă să dea înapoi cît mai putea sau nu. Nu avea ce căuta acolo. Ryan nu o voia. Era un spin în coastele lui. O pacoste. Îl obseda.

Curajoasa Abigail!

Zîmbi, îşi luă geanta şi sări din maşină.

Soarele care apunea se oglindea portocaliu în apa oceanului. Cînd ocoli căsuţa, se opri puţin şi ascultă cum se spărgeau valurile de stînci. Trase în piept aerul sărat. Liniştea şi spaţiul deschis o copleşiră. Apoi îl văzu pe Ryan stînd pe nisip şi lăsînd valurile să-i atingă picioarele. Purta o pereche de blugi vechi şi razele soarelui îi jucau în păr. Abigail îşi lăsă geanta pe verandă şi se duse lîngă el. Pe drum îşi aruncă sandalele.

– Bună, spuse ea veselă intrînd cu picioarele în apă în faţa lui. M-am gîndit că o să te găsesc aici.

El îi aruncă o privire deloc surprinsă.

– Ai afaceri de discutat?

– Nu.

– Atunci de ce ai venit?

Ea îi răspunse din privire şi Ryan ezită doar o clipă înainte de a o îmbrăţişa.

– Stau aici de o oră şi mă uit la afurisitul ăsta de ocean, dar nu te văd decît pe tine, spuse el cu o voce îngroşată şi o sărută apăsat. Eşti transpirată, Abigail, aşa că ar trebui să luăm lucrurile pe rînd. Ai un costum de baie pe sub rochie?

Ea scutură din cap.

El zîmbi larg.

– Perfect.

Apoi îi apucă rochia de la poale şi i-o trase peste cap împreună cu furoul. Ea zîmbi şi, după ce îşi scoase sutienul şi bikinii, se întoarse repede şi se cufundă într-un val. Se aştepta să simtă trupul puternic al lui Ryan lîngă ea, dar cînd ieşi la suprafaţă, nu îl văzu. Strigă speriată, dar el îi făcu cu mîna de pe verandă. Ea zîmbi şi îi făcu cu mîna, de asemeni, după care se scufundă din nou. Apa era rece şi înviorătoare după o zi de încordare şi Abigail uită totul în afară de nevoia de a-l avea pe Ryan alături. Ieşi pe mal şi îşi puse doar rochia.

– Nu încerci să fugi, nu?

El rîse şi o trase de coada udă.

– Nu chiar, zise el cu un licăr în ochi şi o trase mai aproape.

Rîsetele şi împunsăturile lor se opriră brusc în clipa în care privirile li se întîlniră. Ryan o ţinu pe după mijloc cu un braţ, iar cu mîna cealaltă, îi mîngîie obrazul uşor.

– Pentru ce-ai venit aici, Abigail?

– Pentru asta, spuse ea răguşită fără să-şi ferească privirea şi extrem de conştientă de faptul că el ar fi putut să- i facă mult rău.

El îi cuprinse ceafa uşor.

– Mă bucur, zise apoi şi intrară în casă.

Ryan se duse la baie de unde veni cu un prosop alb. Abigail stătea lîngă pat şi se uita la cuvertura în diverse tonuri de albastru, în timp ce apa picura de pe ea.

– Mama obişnuia să se ocupe de cuverturi, spuse el punîndu- i prosopul pe umeri.

– E frumoasă.

– Şi tu la fel, spuse el încet, tamponîndu-i faţa cu prosopul, iar ea zîmbi.

Îl iubea pe acel om. Atinse uşor degetele care ţineau prosopul lipit de faţa ei.

– Nu pot... nu pot să gîndesc bine cînd mă

atingi, zise ea încet.

– Scumpo, ce crezi că simt eu cînd te ating? întrebă el cu o voce groasă şi, aruncînd prosopul, începu să rîdă de rochia ei udă. Nu ţi-am mai scos rochia asta o dată?

Rîse şi ea şi ridică braţele pentru ca el să i-o scoată din nou, însă acum nu mai putea să fugă în apă. El îşi coborî mîinile uşor pe şoldurile ei şi-şi lăsă capul în jos încet, apropiindu-şi gura de a ei.

– Vreau să facem dragoste, Abigail, şopti el.

Ea zîmbi şi buzele lui erau aproape lipite de ale ei.

– Şi eu vreau.

Îşi desfăcu buzele cînd ale lui se frecară uşor de ale ei şi limba lui îi pătrunse în gură cu mişcări agile. Mîinile lui îi alunecară în sus pînă la mijloc şi ea simţi cum i se întăresc sînii în aşteptarea atingerii lui.

Desprinzîndu-şi gura de a lui, ea îi sărută buzele, obrazul şi, apoi, îşi lăsă capul pe umărul lui, simţindu-şi goliciunea lipită de trupul lui. El o înconjură cu braţele, trăgînd-o şi mai aproape.

– Nu suport să mai stau cu hainele astea nici un minut! spuse el rîzînd uşor.

Abigail îşi înălţă capul de pe umărul lui şi îi

privi zîmbind.

– Nici eu, dragul meu, zise ea cu un licăr de neastîmpăr în ochi. Vreau să văd dacă ai coadă roşie de drac.

El rîse şi o aruncă în joacă pe pat.

– Ar trebui să ştii asta deja.

Ea se întinse şi îşi propti capul într-un cot, privindu-l.

– Ar fi trebuit să-ţi crească una în ultimele zile.

Cu o încetineală îngrozitoare, el îşi scoase cămaşa, zîmbind cînd i-o aruncă pe faţă.

– Nu e un spectacol de striptease, spuse el rîzînd.

Ea aruncă atunci cămaşa pe jos şi zîmbi.

– Nu ştiu, Ryan, cu gropiţa aia din obraz şi cu umerii ăştia laţi...

Se cutremură ca şi cum n-ar mai fi putut să continue, după care făcu un gest de mînă şi zise:

– Continuă.

El se apropie foarte încet de pat şi îşi desfăcu centura foarte încet, trăgînd-o prin fiecare bridă, după care o aşeză pe măsuţa de toaletă.

Abigail oftă.

– Sînt gata să adorm.

El se aplecă şi o sărută, frecîndu-i şoldul cu palma.

– Asta te-a trezit? o întrebă el cu o umbră de amuzament în ochi.

Ea gemu şi se întinse pe spate, dar, într-o clipă, se întoarse iarăşi pe o parte, sprijinîndu-şi capul. Ryan îşi scoase blugii.

Ea îşi ţinu respiraţia.

– N-ai coadă roşie.

El rîse şi se strecură în pat lîngă ea.

– N-am coadă roşie, confirmă el. Sînt chiar atît de diabolic, Abigail?

Ea scutură din cap, atingîndu-i obrajii cu vîrfurile degetelor.

– Nu.

El îi luă mîna într-a lui şi îi sărută fiecare deget, după care începu o explorare amănunţită a corpului ei. Cu ambele mîini, o mîngîie senzual şi încet, de la gît pînă la degetele de la picioare. Apoi făcu acelaşi lucru cu buzele şi limba, dezvăluind cît de aproape era de a-şi pierde controlul. O lăsă tremurînd de dorinţă.

Ea îi apucă umerii şi îl trase mai aproape, împreunîndu-şi mîinile pe spatele lui şi ţinîndu-l lipit de ea.

– Acum e rîndul meu, spuse ea zîmbind.

Dar explorările ei fură mai puţin controlate şi, cînd îi simţi degetele strîngîndu-i şoldul, se în-

toarşe imediat pe spate.

– Te vreau, Abigail, murmură el.

– Ah, te rog!

Se întinse deasupra ei şi o penetră chiar în clipa în care ea se arcui sub el. Gemură amîndoi în acelaşi moment. Dar nu începură să grăbească lucrurile. Dimpotrivă, rămaseră nemişcaţi deodată. Îşi cercetară ochii reciproc căutînd ceva mai mult decît pasiune. Ryan îi atinse buzele cu ale sale. Ea zîmbi, atingîndu-i părul şi îşi lăsă degetele să lunece senzual pe spatele lui.

El se mişca în ea şi ceea ce fusese atît de liniştit şi de tandru erupse deodată într-o frenezie plină de pasiune. Era ca şi cum nici unul n-ar fi avut de ajuns din celălalt, indiferent cît de mult ar fi încercat, de parcă ar fi ştiut că acel moment împreună era mai preţios şi mai trecător decît oricare altul.

Abigail îl trase şi mai adînc în ea şi îşi strigă iubirea fără nici un cuvînt. Mintea i se goli şi nu mai ştiu nimic în afară de emoţia explozivă a actului lor de dragoste, nu mai simţi nimic în afară de fierbinţeala trupului lui în ea.

După aceea rămaseră mult timp înlănţuiţi, fără să vorbească.

– E atîta linişte aici, spuse ea într-un tîrziu,

atingîndu-i obrazul uşor cu vîrfurile degetelor. Ştiu de ce n-ai vrut să renunţi la locul ăsta.

– Şi nici la tine nu vreau să renunţ – vreodată, zise el. Cînd sînt cu tine am impresia că în viaţa mea n-a existat nici o altă femeie.

Abigail zîmbi mulţumită. Nu era doar o aventură sexuală trecătoare – nici pentru el, nici pentru ea. Era mai mult – mult mai mult – şi acest lucru în sine era mai important decît orice act fizic de iubire.

El o sărută pe frunte, zîmbind ca şi cum i-ar fi ghicit gîndurile.

– Nu ştiu ce simţi tu, scumpa mea, zise el ridicîndu-se în capul oaselor dar mie mi-e foame. Mă tem că rochia ta nu poate fi îmbrăcată. Presupun că n-ai alta, nu?

Ea zîmbi şi se ridică lîngă el.

– Mi-am adus nişte schimburi, recunoscu ea. Pentru orice eventualitate.

El îi zîmbi.

– Ce fel de eventualitate?

– Invoc Amendamentul Cinci, spuse ea degajată şi sări din pat.

În douăzeci de minute, amîndoi erau îmbrăcaţi. Rochia din bumbac bej se cam şifonase în geantă, dar ea o scutură puţin şi o îmbrăcă, după

care îşi puse o pereche de sandale. Îşi împleti din nou părul în coadă, acesta fiind încă ud după baia în ocean şi se dădu din nou cu ruj şi cu fard de pleoape. Toate celelalte cosmetice erau acasă, iar rujul era cel slab pe care îl folosea de obicei la serviciu. Se duse pe verandă, lîngă Ryan.

– Asta e tot ce pot să fac, zise ea.

El purta o pereche de pantaloni verzi şi o cămaşă albă şi arăta superb, dar, după zîmbetul lui, Abigail bănui că nici ea nu arăta rău.

– Eşti frumoasă, spuse el, chiar şi cînd eşti îmbrăcată.

Rîseră amîndoi şi se îndreptară spre maşini. Abigail propuse să o ia pe a ei, dar el îi aruncă o privire şi refuză categoric. Insistă ca ea să o dea înapoi ca să poate scoate *Audi*-ul. Ea îi spuse că era un elitist, dar el răspunse clătinîndu-i cheile în faţă.

– Poţi să conduci.

Ea nu mai putu să zică nimic.

Găsiră un restaurant pe malul oceanului care servea raci proaspeţi. Abigail sări repede din maşină şi rîse de Ryan, care ieşi mai încet.

– A fost grozav, zise ea.

– Conduci ca o nebună.

– Sînt o şoferiţă atentă.

– Eşti o şoferiţă de Boston. Nu poţi să fii atentă. Să-mi aduci aminte să conduc eu la întoarcere.

Restaurantul nu era aglomerat, din moment ce era marţi seara, şi ei se aşezară la o masă cu vedere spre ocean.

Se priviră şi ştiură că nu aveau să vorbească despre *Tillson Hotel*, noua lor relaţie de afaceri, ceea ce căutase Abigail cînd fusese în casa de pe Marlborough Street sau ceea ce găsise sau nu găsise Ryan în dormitor după plecarea ei. Vorbiră numai despre priveliştea superbă, despre mîncarea excelentă şi despre lucrurile care le plăceau să le facă atunci cînd nu lucrau. Abigail îi spuse ce voia să facă arhitectul din casa ei.

– Probabil că va trebui să mă mut la părinţii mei în timpul lucrărilor, adăugă ea. Nu mă văd stînd fără apă şi lumină, chiar dacă lipsa pereţilor nu m-ar deranja prea mult.

El zîmbi şi gropiţa îi apăru în obraz.

– Ar fi trebuit să renovezi casa înainte să te muţi.

– N-am avut banii necesari.

– Sau răbdarea necesară.

Abigail rîse.

– Răbdarea nu e unul din punctele mele forte.

– Avocaţii n-ar trebui să fie răbdători?

– Reținuți, înțelepți, tenaci și eficienți, potrivit lui Robert Timothy Lawrence, spuse Abigail. N-a pomenit niciodată cuvîntul „răbdător".

– Atunci înseamnă că e trăsătură de familie, zise Ryan, după care schimbă subiectul.

El conduse la întoarcere. Apoi se descălțară și se plimbară pe malul mării ținîndu-se de mînă. Nu vorbiră aproape deloc. Cînd se întoarseră spre casă, luna răsărise și stelele licăreau deasupra oceanului, dar ei se opriră pentru scurt timp pe verandă ca să privească cerul.

După ce intrară, se așezară pe pat și începură să se dezbrace reciproc încet, tandru, incapabili să găsească niște cuvinte potrivite pentru a explica ceea ce simțeau. Abigail puse un deget în mijlocul maxilarului lui și zîmbi, știind că nu voia să aducă în discuție problemele care existau între ei și care ar fi putut să-i despartă. Ar fi putut, își spuse ea întinzîndu-se lîngă el, dacă le-ar fi lăsat ei.

După aceea nu se mai gîndi nici la trecut, nici la viitor, ci doar la momentul acela, care era atît de perfect. Senzația pe care i-o dădea trupul lui Ryan lîngă al ei, în al ei, dărîma zidul de rezerve pe care Abigail îl ridicase în jurul ei și, cu fiecare mișcare, dacă nu prin cuvinte,îi spuse că îl iubea

mai mult decît ar fi bănuit vreodată – decît ar fi îndrăznit vreodată să spere – că putea iubi un bărbat. După ce se desprinseră unul de celălalt, epuizați și satisfăcuți, Abigail îi acoperi mîna cu a ei și îl văzu cum îi zîmbi, iar în clipa următoare, adormi.

Atunci ea se întinse pe spate și privi în tavan ascultînd marea cum se spărgea de stînci și de țărm și întrebîndu-se ce avea să le mai ofere viitorul. Înainte să se lase pradă oboselii, își promise că avea să găsească o modalitate în care fiecare din ei să facă tot ce avea de făcut fără ca acest lucru să-i despartă.

Abigail se trezi cînd razele soarelui pătrunseră pe fereastră și descoperi că era singură în pat. Se uită în baie, în bucătărie, pe verandă. Apoi cuprinsă de un început de panică, se duse în spatele casei.

Ryan punea o valiză în portbagajul *Audi*-ului.

– Ce faci? îl întrebă ea mai speriată decît ar fi vrut.

– Ah, Abigail, te-ai trezit, spuse el zîmbind. Ai dormit bine?

Ea încuviință.

El zîmbi și se duse spre ea, luîndu-i mîinile

într-ale lui.

– Văd că tot n-ai încredere în mine, zise el. Credeai că fug?

– Mi-a trecut prin minte, zise ea relaxîndu-se.

– Ei bine, trebuie să plec.

Abigail se înalță puțin și îl sărută pe buze.

– Și eu ar trebui să mă duc la birou, zise ea. Avem treabă, știi foarte bine, domnule Davis.

– Nu astăzi, spuse el. Abigail... trebuie să plec la Phoenix pentru cîteva zile

– Ryan! exclamă ea regretînd vădita dezamăgire din glasul ei.

Oftă răsucindu-și degetele în mîinile lui.

– Iartă-mă. E legat de afacerea cu hoteluri?

– Nu chiar.

– Pentru că dacă este, ar trebui să-mi spui, spuse ea zîmbind. Doar sînt avocata ta.

– Da, și tu te poți ocupa de treburi în lipsa mea, zise el trăgînd-o ușor de o șuviță de păr. Nu că aș avea încredere deplină în tine, Abigail Lawrence. Promite-mi doar că n-o să-ți pui în aplicare planurile de a mă ruina înainte de a mă întoarce.

Ea îi aruncă cea mai inocentă privire, luptîndu-se să nu zîmbească.

– Ryan, dar niciodată n-am plănuit să te ruinez!

El pufni neîncrezător și o sărută apăsat.

– Stai aici cît vrei, scumpa mea, dar eu trebuie să plec.

Porni, dar ea îl apucă de braţ şi i se aruncă repede de gît.

– Ryan, cînd o să te întorci, va trebui să discutăm serios despre unele lucruri.

Prin lucruri se referea la Margaret Tillson, în primul rînd.

– Nu există lucruri despre care să nu putem vorbi, scumpa mea.

O sărută în creştet, după care, desprinzîndu-se din îmbrăţişarea ei, plecă.

Ea aşteptă pînă cînd praful se aşeză din nou în urma lui, după care se întoarse în casă. Cămăruţele păreau atît de pustii. Ca şi ea, îşi spuse atunci cu inima grea.

Capitolul 9

Cînd ajunse la birou la zece şi jumătate, Abigail află că Margaret Tillson sunase deja de trei ori. Oftă şi formă numărul din Cape Cod.

– Ah, draga mea, aşteptam să suni, zise bătrîna repede. Ai găsit cufărul?

– Nu, dar, doamnă Tillson...

– Nu era în camera lui?

Abigail şovăi.

– Nu cred. Cel puţin, nu ştiu sigur. Ryan... nepotul dumneavoastră era acolo şi m-a surprins.

– Ce ghinion, spuse doamna Tillson calmă. Scuză-mă o clipă.

Abigail aşteptă un minut.

– Am întrebat-o pe doamna Ahearn, zise

doamna Tillson din nou în receptor. Îşi aminteşte perfect că a şters de praf cufărul înainte ca nepotul meu să vină în oraş.

Deci fusese acolo şi Ryan trebuia să-l fi cercetat şi să fi găsit planurile lui Charles Bulfinch. Şi nu-i spusese nimic. Abigail oftă, simţindu-se deprimată deodată.

– Abigail, zise bătrîna în continuare, n-am apucat să-ţi scriu în bilet dar s-ar putea ca Ryan să fi mutat conţinutul cufărului. Doamna Ahearn nu l-a deschis cînd l-a şters de praf.

– Înţeleg, spuse Abigail recăpătîndu-şi optimismul. Credeţi că le-a dus în Arizona?

– Nu.

Părea atît de sigură.

– Sînteţi sigură?

– Absolut.

Abigail se întrebă de ce.

Totuşi, Margaret Tillson continuă să se concentreze asupra problemei.

– Ar trebui să verifici cufărul întîi. Apoi eu o să iau legătura cu bunicul şi cu unchiul tău. S-ar putea ca el să fi dat unuia din ei documentele pentru a le păstra. Dacă nu, poate celor de la *Boston Athenaeum.*

Abigail oftă.

– Nu mai am cheia dumneavoastră.

– Nu?

– Mi-a luat-o nepotul dumneavoastră.

– Înțeleg, spuse doamna Tillson și Abigail avu senzația că bătrîna înțelegea mai multe decît ar fi vrut Abigail să înțeleagă. I-am promis nepotului meu că n-o să mă amestec, dar... Felix Lawrence are o cheie.

– Poftim!?

– O zi bună, Abigail.

Abigail încercă să-i sugereze să stea de vorbă cu nepotul ei, dar bătrîna închisese deja. Abigail făcu același lucru.

– Fir-ar să fie!

Tot mai trebuia să facă treburile murdare pentru Margaret Tillson – nu că Abigail ar fi obiectat împotriva eforturilor acesteia de a salva hotelul. Cu siguranță că nu se răzgîndise cu privire la împiedicarea distrugerii acestei clădiri vechi! Dar ar fi vrut ca Margaret Tillson să încerce o altă tactică: să stea de vorbă cu nepotul ei între patru ochi.

Abigail îl găsi pe Felix Lawrence în solarium-ul spitalului, citind încruntat ziarul de dimineață. Co-

loritul îi era mai bun şi se mai îngrăşase puţin. Doctorii îi promiseseră că putea să plece acasă la sfîrşitul acelei săptămîni. Abigail îl felicită.

– Ne lipseşti la firmă, îi spuse ea.

– McGee este furios pentru că-l reprezinţi pe Ryan Davis, spuse el morocănos.

Era burlacul familiei Lawrence şi nu la fel de rafinat ca fratele său mai mare.

– Cred că nici Tim n-are încredere în tine, să ştii.

Cei trei fraţi ai lui Robert Timothy Lawrence erau singurii care îi spuneau acestuia Tim. Abigail zîmbi.

– Cred că e un fel de test.

Felix ridică dintr-o sprînceană albă şi Abigail îi explică repede despre conflictul dintre ultimii membri ai familiei Tillson.

– Margaret a fost furioasă încă de cînd a auzit că Ryan vrea să dărîme afurisitul ăla de hotel – adică de mai bine de un an, zise Felix gînditor.

– De ce nu-i spune, pur şi simplu, că e contra demolării? întrebă Abigail nevrînd să-l întrebe şi de ce nu-i spusese nimic despre planurile lui *Davis Enterprises* privitoare la *Tillson* cu „mai bine de un an în urmă".

– Crede că el ar fi de acord numai din milă față de o femeie bătrînă, fără îndoială, zise Felix. Bănuiesc că Margaret Tillson vrea să-i dea o lecție nepotului ei.

– Dar eu aş putea să-mi pierd slujba!

– Numai dacă greşeşti.

Ea se încruntă.

– Parcă ai fi bunicul.

Felix ignoră remarca.

– McGee vrea să te vadă concediată şi, dacă lucrurile ies aşa cum vrea el, Tim ar putea să-şi ia adio de la firmă.

– Dar e firma ta, zise Abigail.

– Numai pînă la întîi septembrie. Bine, n-ai încălcat programul de vizită doar ca să-mi ții predici. Cu ce pot să te ajut?

Ea îşi umezi buzele.

– Ştii cumva dacă Ryan Davis ți-a dat ție sau bunicului ún cufăr plin cu tot felul de documente referitoare la *Tillson Hotel* – lucruri pe care bunicul lui le-a păstrat cînd a construit hotelul?

Unchiul ei făcu ochii mici şi o studie cu atenție.

– Abigail, vrei să-mi spui şi mie ce pui la cale?

– Nu eu! Doamna Tillson!

Felix Lawrence îi aruncă o privire severă.

– Eşti o adevărată Lawrence, Abigail, spuse el cu afecţiune. Nu vrei să cedezi deloc. Tu şi Margaret aveţi de gînd să-l trageţi pe sfoară pe Ryan, nu-i aşa?

– Nu să-l tragem pe sfoară, să fim mai deştepte decît el – şi eu sînt de acord numai datorită doamnei Tillson...

El rîse uşor şi împături ziarul, punîndu-l pe genunchi.

– Nu, Abigail, Ryan Davis n-a dat firmei nimic legat de construirea hotelului.

– Nu?

– Asta e tot?

– Păi, nu prea, spuse ea, dar ezită să continue.

– Abigail, ai face bine să-mi spui.

Ea oftă.

– Ştii cumva unde pot găsi cheia ta de la casa lui Margaret Tillson?

– Cheia mea? întrebă el privind-o uimit. Oare e adevărat ceea ce cred?

– Probabil.

– Şi ai de gînd să intri în casa lui Margaret Tillson?

– Nu pentru prima oară, spuse Abigail cu în-

drăzneală. Dar Ryan m-a surprins înainte să găsesc cufărul.

– Cufărul?

– Exact. Cu planurile lui Charles Bulfinch pentru *Tillson Park.*

Unchiul ei arăta chiar mai bine decît la sosirea ei.

– Charles Bulfinch a murit în 1844, Abigail.

– Ştiam eu că pe-atunci, spusese ea degajată.

– Abigail, cred că firma are nevoie de doi Lawrence bătrîni ca să ţină în frîu un Lawrence tînăr, zise Felix. O să-i spun secretarei mele să-ţi dea cheia.

Ea îl sărută pe obraz şi îi promise să-l viziteze curînd, dar cînd dădu să plece, Felix o apucă de mînă.

– Să ştii că tu şi Ryan Davis vă meritaţi unul pe altul, spuse el grav.

– Sper, zise ea şi plecă repede.

Vineri dimineaţa, Abigail răspunse somnoroasă la telefon şi primi ordin de sus, adică de la Robert Timothy Lawrence, cum că trebuia să-l ia de la aeroport pe Ryan Tillson Davis şi să-l aducă la el la birou. Leşul ei, adăugă el, trebuia să-l însoţească.

Abigail nu îl întrebă ce anume îl făcuse pe Ryan să se întoarcă mai devreme. Ştia: felul în care o anumită Abigail Lawrence se ocupase – sau nu se ocupase – de cazul lui. Ştia, de asemenea, că bunicul ei îi acorda o ultimă şansă să-şi rezolve problemele cu preşedintele lui *Davis Enterprises*.

Conduse spre aeroport perfect conştientă că acela pe care se ducea să-l întîmpine avea să fie furios pe ea şi, poate, chiar pe bună dreptate.

Eşuase. Bunicul ei îi acordase o ultimă şansă şi ea eşuase. Numărul acuzaţiilor aduse împotriva ei era pe cît de mare pe cît de exagerate erau acele acuzaţii. Abigail ştia acest lucru şi bănuia că şi bunicul ei ştia. Dar Thomas McGee şi preşedintele lui *Davis Enterprises* nu aveau să-i asculte dezvinovăţirile.

Şi, în clipa aceea, nu avea altceva.

Bănuia că oricine ar fi vrut să o facă ar fi putut dovedi că ea cinase cu Howard Fuller miercuri seara, dar acesta era un lucru pe care nu l-ar fi negat.

El îi explicase că o săptămînă nu era de-ajuns pentru a se găsi ceva semnificativ legat de *Tillson Park* şi o rugase pe Abigail să încerce să mai obţină o păsuire de o săptămînă. Ea îi promisese

că avea să stea de vorbă cu clientul. Howard înțelesese că, în adîncul sufletului, ea era de partea conservatorilor, dar că profesia o obliga să reprezinte firma *Davis Enterprises*. Avea să facă tot ce îi stătea în putință pentru a găsi o soluție acceptabilă de ambele părți.

Nu pomenise nimic despre proiectul lui Charles Bulfinch. Tocmai se întorsese de la locuința lui Margaret Tillson şi, în investigațiile ei, găsise cufărul şi cheile maşinii lui Ryan.

Conținutul cufărului se dovedise destul de interesant, dar nu descoperise nimic ce ar fi semănat cu planurile originale ale lui Bulfinch pentru un parc şi un hotel. În schimb, găsise planurile detaliate ale lui Stuart Malcolm pentru hotel şi o mulțime de fotografii făcute înainte, în timpul şi după construcție, inclusiv imagini din interior şi exterior. Strînsese toate acele lucruri şi le lăsase pe biroul lui Stuart Malcolm. Arhitectul mai în vîrstă fusese impresionat şi promisese să se apuce să facă un studiu de fezabilitate pentru renovarea hotelului. Întrebarea era dacă aceasta avea să coste mai puțin decît construirea altei clădiri.

Aceasta era altă acuzație pe care Abigail nu avea să o nege. Îi pusese pe cei de la *Malcolm Associates* să facă un lucru ce nu fusese auto-

rizat de clientul ei, dar ea făcea aceasta în interesul lui.

Mai mult sau mai puțin.

Era, oare, vina ea că, venind cu acele documente originale, îl convinsese pe Stuart Malcolm că se putea avea încredere în ea, aşa încît acesta se apucase de palnuri înainte să-l contacteze pe Ryan Davis?

Nu, nu chiar.

Dar toate acestea se puteau ierta.

Ceea ce nu se putea ierta era decizia neaşteptată a primăriei din Boston de a anula autorizația de demolare acordată lui *Davis Enterprises.*

Ceea ce nu se putea ierta era răspîndirea unor zvonuri cum că Charles Bulfinch proiectase un hotel şi un parc înainte de a muri şi că fiul prietenului său încorporase parcul în construirea hotelului *Tillson"*

Ceea ce nu se putea ierta era tăcerea fiemei *Davis Enterprises* cu privire la cazul hotelului *Tillson.* Toată ziua de joi, Abigail Lawrence nu fusese de găsit pentru a face comentarii. Nu se dusese la primărie, nu protestase, nu dăduse explicații, nici măcar nu apăruse în biroul ei.

De neiertat, dar lesne de înțeles, îşi spuse ea parcînd maşina şi aşteptîndu-l pe preşedintele lui

Davis Enterprises. Încercase să-şi dea seama ce avea să facă acum Margaret Tillson şi cum să facă să nu fie învinuită ea.

Ryan apăru îmbrăcat cu o pereche de pantaloni albi şi un sacou bleumarin sport şi, în ciuda nervozităţii, Abigail simţi o emoţie deja familiară văzîndu-l. Însă el o privi furios şi, apucînd-o cu brutalitate de cot, porni să străbată coridorul fără să scoată un cuvînt.

Reporterii îi urmară.

– Domnule Davis, ce părere aveţi despre faptul că primăria din Boston a hotărît să vă anuleze autorizaţia de demolare?

– Ce aveţi de gînd să faceţi în această privinţă, domnule Davis?

– Credeţi că felul în care domnişoara Lawrence s-a ocupat de caz a avut vreo influenţă? Ştiaţi că este avocata voluntară a lui *Boston Preservationst Society?*

– Ce părere aveţi despre zvonurile cum că Charles Bulfinch ar fi proiectat parcul din spatele lui *Tillson?*

Ryan o strînse şi mai tare pe Abigail de cot, aruncîndu-le reporterilor o privire furioasă.

– N-am nimic de comentat.

Luţi pasul şi reporterii renunţară. Abigail practic

alerga pentru a ține pasul cu el, însă el nu își slăbi deloc strînsoarea. În cele din urmă, cînd ajunseră pe scara rulantă care ducea spre parcare, el îi dădu drumul.

Abigail zîmbi stins.

– Bun venit înapoi.

– Eşti concediată, Abigail.

– Am acționat în interesul lui *Davis Enterprises,* spuse ea inocentă.

El era prea livid ca să răspundă. Abigail ridică din umeri şi îl conduse la maşină.

– Aş fi venit cu *Audi,* dacă mi-ai fi lăsat cheia, spuse ea descuind portiera din dreapta.

– De ce n-ai furat-o?

Ea îi zîmbi cu îndrăzneală.

– Nu m-am gîndit.

– Să te ia naiba, Abigail Lawrence!

– Aş prefera să mă săruți.

El o apucă de coate şi o trase la piept. Ea îşi ținu respirația şi depărtă buzele uşor pentru a-i primi sărutul, însă el o respinse, şi, urcînd în maşină, trînti portiera.

Nu pentru prima oară în ultimele două zile, Abigail se întrebă dacă putea să continue. Nodul din stomac îi spunea să dea toată vina pe bunica lui, să-i spună cum bunicul ei o împovărase cu cei

doi Tillson ca ea să-i poată dovedi că era o avocată bună. Dacă Ryan o iubea, avea s-o ajute. Dar ea nu putea să-i spună, nu numai din cauza bunicii lui şi a ei înseşi, ci şi din cauza Ryan însuşi. Dacă o iubea, avea să înţeleagă ce făcea, chiar dacă nu era de acord cu ea. Dacă nu o iubea, însă...

Atunci nimic nu mai avea importanţă. Nimic. Aveau să fie duşmani pe vecie.

Urcă la volan şi porni motorul.

– Cum a foat în Arizona?

– Foarte cald.

– Mi-a fost dor de tine.

El o privi cu răceală în timp ce ea dădu înapoi, după care se uită în altă parte.

– Ryan, vorbeşte-mi, te rog.

– Nu mai avem ce să ne spunem, Abigail, zise el aruncîndu-i o privire şi ea văzu durerea şi furia în ochii lui negri. Hai să uităm de ziua de marţi.

Ea îşi încleştă mîinile pe volan.

– Nu pot.

– Eu pot.

– Ryan...

El se mişcă uşor pe scaun şi se uită pe geam. Abigail îşi înghiţi un suspin. Nu putea să-i spună acum că îl iubea, nu atîta timp cît el clocotea de

furie, nu atîta timp cît treceau prin Sumner Tunnel cu *Saab*-ul ei ruşinos. Aşa că merseră spre Boston fără să scoată o vorbă.

Cînd ieşiseră din tunel, Abigail îl întrebă unde voia să meargă mai întîi.

– La *Lawrence, Lawrence and McGee,* spuse el. Ca să te concediez.

– Începi să semeni cu o placă defectă, zise Abigail. Ar trebui să ai o gîndire mai creatoare. Să pui să mă biciuiască. Să-mi dai foc cărţilor de drept. Să-mi vîri aşchii de bambus sub unghii...

– Ţi-ai folosit cele nouă vieţi, Abigail.

– Dar dumneata, dragul meu domn Davis, eşti la mîna *Saab*-ului meu.

Şi ea trecu de intrarea pe Storrow Drive care i-ar fi dus direct la sediul lui *Lawrence, Lawrence and McGee,* intrînd, în schimb, pe Copley Square.

– Ce faci, Abigail?

– Trec prin frumosul Back Bay. Doar ai crescut în Boston. Ar trebui să recunoşti Back Bay cînd îl vezi.

Cinci minute mai tîrziu, opri în faţa casei ei din South End.

– Abigail, spuse el mai mult mîrîind.

Ea zîmbi uşor şi sări din maşină.

– Trebuie să mă schimb înainte să merg la

birou. N-aş vrea să fiu concediată în pantaloni scurţi. Bunicul nu mi-ar ierta-o niciodată.

– Abigail, n-am timp pentru asta.

Ea urcă treptele de la intrare.

– Atunci, ia-o pe jos.

– Abigail!

Ea trecu pragul uşii de la intrare, dar Ryan o urmă şi o ajunse la etajul al doilea. O apucă de coate şi o răsuci, trăgînd-o la pieptul lui şi împreunîndu-şi mîinile la spatele ei.

– Ai o mulţime de explicaţii de dat, spuse el.

– Şi sînt sigură că o să asculţi tot ce o să am de spus, zise ea sarcastic. Deja m-ai judecat şi m-ai găsit vinovată, Ryan. Acum nu-ţi mai trebuie decît un loc unde să mă spînzuri.

– Biroul bunicului tău e foarte bun, spuse el cu amărăciune şi o împinse uşor.

Abigail urcă în fugă restul scărilor.

– Cred că o familie întreagă de şoareci locuiesc jos, îi strigă ea peste umăr. Sau de şobolani.

– Vorbesc serios, Abigail, spuse el. De data asta, ai mers prea departe.

Ea nu-i răspunse, ci continuă să urce şi descuie uşa apartamentului. Telefonul tocmai suna. Ea îl ignoră. Sunase tot timpul de o zi şi jumătate, dar ea ascultase mesajele şi le şterse imediat.

Se părea că toată lumea voia să-i vorbească. Bunicul ei, părinții ei, Hower Fuller, unchiul ei. Toată lumea, îşi spunea ea cu tristețe, în afară de Ryan Tillon Davis. Lăsă uşa deschisă şi se duse în dormitor.

Cînd îşi scoase tricoul, ridică privirea şi îl văzu pe Ryan stînd în prag şi privind-o atent, cu brațele încrucişate. Ea lăsă tricoul să cadă pe jos şi se duse la dulap.

– Credeam că ai uitat de ziua de marți, spuse ea mohorîtă.

Îi auzi paşii în spatele ei, dar refuză să se întoarcă. Degetele lui îi descheiară sutienul cu îndemînare şi i se plimbară pe spatele gol, strecurîndu-i-se pe sub brațe, spre sîni. Ea se rezemă de pieptul lui.

– Ryan, trebuie să vorbim...

– Nu vreau să vorbim, zise el cu voce groasă şi o întoarse cu fața, coborînd o mînă pe mijlocul ei şi, cu cealaltă, ținîndu-i un sîn.

Deodată, îi atacă gura lacom, strecurîndu-şi limba în fiecare ungher, iar mîna îi coborî de pe mijloc strecurîndu-se în interiorul pantalonilor scurți, unde degetele îi strînseră şoldul. Ea gemu şi îşi lăsă brațele să-i înconjoare umerii lați, lipindu-se de el cu totul.

Apoi, cu o şovăială pe care ea fu sigură că o simţi, el se desprinse din îmbrăţişare, fixînd-o cu privirea.

– Cum e cînd eşti folosit, Abigail?

Ea îi privi nevenindu-i să creadă, dar faptul că era aproape goală o împiedică să vorbească. Îşi încheie repede sutienul şi îi întoarse spatele. Rămase nemişcată pînă cînd îi auzi paşii în camera din faţă. Atunci luă o rochie de in, o pereche de pantofi fără toc, un dres şi se îmbrăcă. Îşi strînse părul cu grijă, se fardă puţin, ca de obicei, şi se privi în oglindă cîteva clipe. Trebuia să-l facă să înţeleagă. Într-un fel, trebuia să-l facă să înţeleagă.

Se duse şi ea în camera din faţă unde îl găsi privind pe fereastră.

– Nu m-am folosit de tine, Ryan Davis.

El nu o privi.

– N-are nici un rost să discutăm asta, Abigail, zise el apoi aruncînd o privire plină de răceală. Te-am rugat să-mi laşi ceva timp. Te-am rugat să nu încerci să mă ruinezi în absenţă. Dar..., spuse el încleştînd pumnii şi ridicîndu-şi bărbia. Dar tu m-ai aruncat în gurile lupilor. Fără ca măcar să auzi varianta mea, ai căutat să te răzbuni. Ţi-ai bătut joc de mine, Abigail.

– Ryan, aş vrea să mă asculţi...

– Nu.

– Ryan!

– Orice ai avea de spus, poţi să spui şi în faţa bunicului tău, zise el, după care se îndreptă spre uşă, deschizînd-o larg şi, rezemîndu-se de ea, îi zîmbi cu amărăciune, zicînd: Eu am vorbit deja cu el şi e de acord cu mine în privinţa faptului că, de data asta, ai mers prea departe.

– Dar n-a fost vina mea!

– Bineînţeles că nu, spuse el ieşind şi trîntind uşa.

Ea dădu fuga şi o deschise.

– La naiba, Ryan Tillson Davis, nu ştiu mai mult decît tine ce se petrece! strigă ea pe scară. Ryan!

Auzi numai ecoul propriei voci.

– Ryan, să te ia naiba!

Dădu fuga la un geam.

– Ryan, te iubesc!

El se opri pe trotuar, se uită în sus şi apoi privi în altă parte.

Ea lovi furioasă cu pumnii în tocul geamului şi îl văzu deschizînd portiera din stînga şi urcînd la volan. Ea se îndreptă. O aştepta! Dar chiar cînd

zîmbea uşurată, auzi zgomotul familiar al motorului.

– Ticălosul mi-a furat cheile!

Privi uluită cum *Saab*-ul ei ieşi din parcare şi porni pe strada îngustă. Zîmbetul îi reapăru pe chip şi, deodată, începu să rîdă.

– Nu-mi pasă dacă o să fie nevoie să-l urmăresc încă zece ani de-acum încolo, bombăni ea, uitîndu-se la locul de parcare gol. Pînă la urmă tot o să-l fac să înţeleagă!

După aceea îşi puse iarăşi pantalonii scurţi, luă cheia casei lui Margaret Tillson şi se duse să ia *Audi*-ul lui Ryan Tillson Davis.

Capitolul 10

Abigail nu se duse la *Lawrence, Lawrence and McGee,* ci se îndreptă spre Cape Cod. Porni instalaţia de aer condiţionat şi se relaxă, savurînd senzaţia plăcută pe care i-o dădea maşina aceea puternică.

Ryan nu avea să o creadă că nu avusese nici o legătură cu decizia primăriei de a-i anula autorizaţia şi nici cu răspîndirea zvonului legat de Bulfinch.

Nu fără o dovadă, îşi spuse ea.

Parcă *Audi*-ul pe aleea casei de vară a lui Margaret Tillson şi se duse în spate, unde o găsi pe proprietară întinsă într-un hamac, citind un roman poliţist.

– Doamnă Tillson? spuse ea încet, sperînd să nu o sperie.

– Ah, Abigail, zise bătrîna, lăsînd cartea jos, te aşteptam.

Abigail zîmbi.

– Mi-am închipuit.

– Ajută-mă să mă dau jos, spuse bătrîna pe un ton imperios. Doamna Ahearn prepară limonada. Un pahar n-o să-ţi strice silueta.

– Nu, zise Abigail, deşi doamna Tillson nu-i ceruse părerea.

O ajută să se dea jos din hamac şi se îndreptară împreună spre terasa de unde se vedea oceanul.

– E foarte frumos aici.

– Mulţumesc, spuse doamna Tillson, aşezîndu-se încet. Îmi aduc aminte cum se juca Ryan pe plajă cu părinţii lui. Era un neastîmpărat şi atunci. Eu stăteam aici şi îi priveam.

Abigail îşi coborî privirea stînjenită.

– Părinţii lui plecaseră de aici şi se duceau acasă cînd au avut accidentul, ştii, zise ea, deşi Abigail nu ştia acest lucru. Ryan rămăsese aici în weekend.

– Doamnă Tillson...

Bătrîna nici măcar nu o auzi pe Abigail. Privea

nisipul alb şi apa albastră, cu părul răsfirat de briza uşoară.

– Emily şi David se certaseră, continuă ea. Din cauza proprietăţii. Întotdeauna se certau din cauza proprietăţii. Emily avea prea multe – era singurul nostru copil şi o răsfăţam – iar David nu avea de ajuns, dar se iubeau foarte mult şi, de cele mai multe ori, se împăcau repede. În ziua aceea au pornit spre casă tot supăraţi. Nu ştiu dacă asta a avut vreo legătură cu accidentul.

Se întoarse spre Abigail cu lacrimile şiroindu-i pe obraji, dar nu şi le şterse.

– Aceea a fost cea mai groaznică zi din viaţa mea, spuse ea cu o voce limpede şi puternică în ciuda lacrimilor. Mai groaznică şi decît cea în care a murit soţul meu şi decît cea în care mi-au murit gemenii. N-o să uit niciodată ziua aceea, spuse ea după care făcu o pauză şi zîmbi cu afecţiune. Te întrebi, probabil, de ce-ţi spun toate astea.

– Nu, nu, eu...

– Mă ajută să-ţi explic comportamentul nepotului meu, spuse ea simplu. Părinţii lui au fost nebuni după proprietăţi şi el s-a chinuit foarte mult să nu le calce pe urme. A moştenit toate proprietăţile mamei lui şi a făcut avere de pe urma

vînzării lor sau dărîmîndu-le şi ridicînd clădiri noi. A recunoscut foarte clar că nu e ataşat emoţional de nici una din ele.

Abigail încuviinţă, neştiind ce să spună. Doamna Ahearn aduse limonada într-o carafă de cristal şi două pahare de cristal pline cu gheaţă. Umplu paharele şi le dădu lui Abigail şi lui Margaret Tillson. Abigail îşi dădu seama că femeia ştia despre ce vorbea bătrîna.

– Nu m-am gîndit niciodată că o să aibă aceeaşi atitudine şi faţă de hotelul construit de propriul lui bunic. Nu m-am simţit niciodată atît de lipsită de energie – atît de neputincioasă – ca în ziua în care am aflat că nepotul meu avea de gînd să demoleze cea mai mare realizare din viaţa soţului meu.

Abigail era şi stînjenită şi mişcată de mărturisirea bătrînei, dar rămaseră tăcute amîndouă şi îşi băură limonada. Abigail tot nu ştia ce să spună.

Margaret Tillson zîmbi şi clătină din cap.

– Îl iubesc pe băiatul ăsta, spuse ea aruncîndu-i o privire lui Abigail. Şi tu îl iubeşti.

Abigail roşi, dar nu negă.

– Tu mi-ai dat puterea să mă ridic împotriva

lui, Abigail, spuse doamna Tillson şi în ochii ei apăru un licăr. De ani de zile nu m-am mai simţit atît de plină de viaţă.

– Deci dumneavoastră i-aţi convins pe cei de la primărie să-i retragă autorizaţia, spuse Abigail, deloc surprinsă.

– Ryan uită că am fost o cetăţeancă activă a oraşului Boston timp de aproape nouăzeci de ani.

– Şi zvonurile?

– Tot opera mea.

Abigail oftă.

– El dă vina pe mine.

– M-am aşteptat, dar niciodată nu..., zise ea căutînd cuvîntul potrivit, te-aş fi manipulat dacă n-aş fi fost absolut sigură că te iubeşte şi că nimic din ce aş fi făcut n-ar fi distrus această dragoste.

Abigail se hotărî să nu strice fantezia bătrînei spunîndu-i care era realitatea.

– Draga mea, trebuia să fac ceva ca să mai cîştigăm timp înainte ca Ryan să apuce să demoleze hotelul, zise doamna Tillson. Acum, că am acest timp, intenţionez să rezolv problema.

– Cum?

Dar, în clipa aceea, se auzi o frînă puternică pe alee, o portieră trîntiă şi, după cîteva secunde,

Ryan Tillson Davis apăru pe terasă.

Margaret Tillson îi zîmbi şi îi oferi un pahar de limonadă. Abigail încercă să uite de cheile *Audi*-ului, care se aflau în buzunarul pantalonilor ei.

El le aruncă o privire furioasă.

– Vreau să ştiu imediat ce puneţi la cale.

– Ryan, să-ţi fie ruşine, spuse bunica lui. Domnişoara Lawrence a venit doar în vizită la o femeie bătrînă şi singură.

– Nu-mi spune baliverne din astea. Tocmai am vorbit cu Stuart Malcolm şi am aflat că a ţinut legătura cu amîndouă.

Abigail rămase cu gura căscată.

– *Amîndouă?*

Ea şi Ryan se uitară atunci la Margaret Tillson, care îşi puse paharul de limonadă pe tavă şi îşi împreună mîinile în poală.

– Da, cred că am vorbit cu el ieri dimineaţă, recunoscu ea netulburată.

– Şi lucrează la planurile preliminare pentru renovarea lui *Tillson Hotel*, în timpul *meu*, graţie vouă! spuse Ryan încleştînd pumnii şi Abigail era sigură că ar fi vrut să lovească în ceva. Propria mea bunică vrea să mă ruineze!

– M-am gîndit că ai avea un caz mai bun dacă

ai dovedi că ai făcut deja un studiu de fezabilitate, murmură Abigail.

– Sau că aş putea fi convins să renovez? întrebă el.

– Posibil.

– Ryan, spuse Margaret Tillson cu o voce liniştită, dar care îi făcu pe amîndoi să tacă şi să se uite la ea. Ryan, dacă aş fi în locul tău, nu m-aş plînge de felul cum te tratez, din moment ce tu mă tratezi în felul în care mă tratezi.

El o privi nedumerit.

– Poftim?

– Nu vreau să dărîmi hotelul *Tillson,* Ryan, spuse bătrîna îndreptîndu-se şi nu îl aşteptă să-i răspundă. Nu poţi să-ţi schimbi trecutul dărîmînd clădiri care-ţi poartă numele. Viaţa ta a fost atinsă de tragedie şi, din cauza asta, ţi-am suportat atîtea în ultimii ani. Dar gata. Eşti ultimul membru al familiei Tillson, Ryan, indiferent dacă-ţi place sau nu.

– Bunico, ce tot spui?

În clipa aceea, doamna Ahearn veni şi spuse încet că taxiul doamnei Tillson aştepta. Margaret Tillson se ridică încet.

– Cînd terminaţi, vă rog să încuiaţi.

– Buni!

Ea îi zîmbi.

– Ţinem legătura.

Ryan privi în urma ei şi Abigail văzu pe chipul lui că îşi dădea seama că orice insistenţă ar fi fost inutilă. Taxiul se auzi depărtîndu-se şi el îşi încleştă pumnii, oftă, umplu paharul bunicii lui cu limonadă şi se aşeză pe fotoliul ei. Abigail îi întîlni privirea.

– Tu ştii la ce se referea? întrebă el nerăbdător, dar nu furios.

– Nu în întregime.

– Unde a plecat?

– N-a spus.

El făcu ochii mici.

– Dacă ai şti, mi-ai spune?

– Depinde.

Ryan făcu ochii şi mai mici, dar îşi lăsă capul pe spate şi oftă adînc.

– Aş vrea să-mi fi spus acum un an că nu vrea să dărîm hotelul, mormăi el. Am băgat atîţia bani în treaba asta...

Oftă şi se uită la Abigail.

– Ce-a fost chestia aia despre ultimul din familia Tillson şi că nu pot să-mi schimb trecutul?

Abigail se îndreptă în scaun şi îşi lipi genunchii.

– Nu sînt sigură că ar trebui să-ţi spun.

– Parcă ai fi o afurisită de aristocrată din Beacon Hill! izbucni el şi luă o înghiţitură zdravănă de limonadă. Aş vrea să fi fost pe jumătate vodcă. Ştii prin ce m-ai făcut să trec în după-amiaza asta, Abigail Lawrence?

– Numai ce meriţi, spuse ea cu un aer de superioritate, exagerînd tonul aristocratic.

– Numai ce merit eu! Pentru Dumnezeu, Abigail, am stat în biroul ăla afurisit cu bunicul tău şi cu Tom McGee, aşteptîndu- te şi, cînd n-ai apărut, au dat vina pe mine. Bunicul tău a spus că ar fi trebuit să am destulă minte încît să-ţi leg o frînghie de gît şi să te aduc la firmă, nu să te las de capul tău. A zis să nu apari în biroul lui pînă cînd n-o să găseşti o cale de a ieşi din încurcătura în care ai intrat, zise Ryan făcînd o pauză şi privind-o pe deasupra paharului. Eu zic că nu există cale de ieşire din încurcătura în care te afli.

– Şi Tom? întrebă Abigail cu nonşalanţă.

– A zis că, dacă apari la lucru luni dimineaţă, îşi dă demisia.

– Foarte bine, spuse ea zîmbind.

Ryan țîșni în picioare, lăsînd paharul să cadă și să se spargă, și o apucă de coate.

– Nu-i un afurisit de joc! Vrei să știi cîți bani m-ai costat pînă acum?

Ea îi susținu privirea sfidătoare.

– Nu tocmai.

– Mai mulți decît valorezi, spuse el abia deschizînd gura, după care o sărută apăsat.

Îi dădu drumul coatelor, dar vocea lui își pierdu din răceală.

– Am fost îngrijorat pentru tine, Abigail.

Ea observă că nu mai avea cravată și haina sport, că primii trei nasturi ai cămășii erau descheiați și că părul îi asudase la tîmple. *Saab*-ul ei nu avea instalație de aer condiționat.

– De unde ai știut unde să mă cauți? întrebă ea încet, atingînd unul din nasturii descheiați.

– Am fost la tine acasă – și în cartier, adăugă el sec. M-ai lăsat cu vreo două galoane de benzină...

– Te-am lăsat?

– Nu mă întrerupe, spuse el gata să zîmbească. Așa că m-am dus să-mi iau mașina și am văzut că dispăruse. Știind că, prin oraș, mergi pe jos sau cu metroul, mi-am închipuit că ai ieșit din

oraş. Şi, ştiind şi că eşti al naibii de curajoasă, mi-am închipuit că ai plecat spre unul din două locuri posibile: Rockport sau Cape. Ţinînd cont de starea în care te-am lăsat, mi-am dat seama că ai venit la bunica mea ca să mai pui ceva la cale cu ea.

Abigail îşi încrucişă braţele sub piept şi clătină din cap.

– Am venit să aflu ce pune la cale simpatica ta bunică, explică ea. Nu eşti singura ei victimă, domnule Ryan Davis.

– Cum?

– A convins primăria să-ţi retragă autorizaţia şi a răspîndit zvonurile legate de Bulfinch. Eu n-am avut nici o legătură cu asta, deşi recunosc că am fost fascinată. Dacă vrei să ştii adevărul, într-un moment de naivitate şi prostie, m-am gîndit că te-ai dus în Arizona să faci planuri ca să-ţi construieşti hotelul de lux în altă parte şi ai lansat zvonurile şi ai pus să ţi se retragă autorizaţia pe ascuns, ca să nu te faci de rîs. N-am vorbit cu nimeni ieri ca să stau de vorbă întîi cu tine. Dar cînd te-am văzut azi-dimineaţă, mi-am dat seama cît de naivă şi de proastă am fost.

– Şi, ca să nu te faci de rîs, nici n-ai încercat

să-mi explici, spuse el nu tocmai amuzat.

– Nu aveai chef să asculți nici o explicație.

– Aş fi crezut că minți, spuse el. Nici acum nu sînt sigur că nu minți.

Abigail oftă furioasă, se întoarse şi se îndepărtă în grabă. Se săturase de suspiciunile şi de încăpățînarea lui. Traversă peluza, trecînd pe lîngă hamacul lui Margaret Tillson şi se îndreptă spre plajă. Spera că el avea să înțeleagă aluzia şi să plece.

Dar umbra lui căzu asupra ei şi îl simți înconjurînd-o cu brațul şi vîrînd mîna în buzunarul pantalonilor ei.

– Refuz să mai conduc acel lucru pe care tu îl numeşti maşină chiar şi o milă, îi şopti el la ureche.

– Ryan, ți-am spus adevărul, zise ea posomorîtă.

– Poate, spuse el. Dar am de gînd să aflu cu certitudine.

– Nu mă crezi pe cuvînt?

El rîse neîncrezător şi îi trase o palmă peste şezut.

– În nici un caz, zise el continuînd să rîdă.

Abigail dădu cu piciorul în nisip azvîrlindu-i-l

pe pantaloni şi îl privi furioasă. El rîse doar, aruncă cheia în aer, o prinse şi, după ce îi făcu cu ochiul, porni spre casă.

– Eşti frumoasă, îi strigă el peste umăr, şi vreau tare mult să fac dragoste cu tine!

Ea trase iarăşi un picior în nisip în semn de protest, dar îşi dădu seama că rîdea. Cu toate acestea, cînd se întoarse pe terasă, descoperi că Ryan plecase şi ea se întoarse la Boston fără aer condiţionat.

Capitolul 11

La două minute după ce ajunse acasă şi se prăbuşi pe fotoliu, Abigail auzi nişte bătăi în uşa de spate. Se strîmbă şi se întrebă care din numeroasele persoane pe care nu dorea să le vadă o aştepta dincolo de uşă. Coborî scara îngustă şi, oftînd resemnată, deschise uşa.

Robert Timothy Lawrence intră în hol şi aruncă o privire în jur dezgustat.

– Chiar locuieşti aici, zise el de parcă ar fi confirmat un zvon care circula demult. E mai rău decît mi-am închipuit.

Abigail îşi ţuguie buzele.

– Bună ziua, bunicule.

– Da, spuse el îndreptîndu-se.

Era îmbrăcat cu un costum de un maron-deschis şi pantalonii îi erau puţin şifonaţi în zona genunchilor. Broboane de sudoare i se vedeau pe tîmple şi pe părul alb şi rar. Îşi privi nepoata cu severitate.

– N-ai venit la birou două zile, Abigail.

– Pot să-ţi explic.

– Bineînţeles că poţi. De aceea eşti o avocată atît de bună, draga mea – şi o nepoată atît de groaznică, spuse el fără să ridice glasul, dar oftă şi clătină din cap. Idila asta a ta provoacă tulburări serioase la firmă, Abigail.

Ea roşi furioasă.

– Bunicule, începu ea cu un glas stins. Ryan şi cu mine... noi...

– Sînteţi nişte proşti, încheie el în locul ei. I-ai spus că-l iubeşti?

Abigail avu impresia că i se înroşeşte tot trupul. În viaţa ei nu discutase cu bunicul ei ceva mai personal decît notele de la *Radcliffe*. Niciodată. Acum, el voia să ştie dacă ea îi spusese lui Ryan Tillson Davis, duşmanul ei declarat, că era îndrăgostită de el! Scutură din cap, apoi încuviinţă şi, în cele din urmă, murmură:

– Oarecum.

– Parcă aţi fi nişte adolescenţi, pufni el.

– Bunicule, te rog!

– Există vreo posibilitate să rezolvați problema asta până luni dimineața?

Abigail ridică din umeri, teribil de jenată, incapabilă să-și privească bunicul în ochi. Dacă ar fi fost vorba de oricine altcineva, ar fi găsit repede cuvintele potrivite.

– Îți sugerez să faci toate eforturile posibile, pentru că, luni, s-ar putea să fie prea tîrziu ca să mai faci ceva. Azi-dimineață a cerut, deloc în mod absurd, ținînd cont de felul cum privește el întreaga afacere, că, pînă luni dimineață, firma să aibă o strategie de luptă contra conservatorilor – și acum, fără îndoială, și contra bunicii lui.

– Contra bunicii lui? întrebă Abigail uimită, uitînd pe moment de stînjeneala ei. Ce vrei să spui?

– A recunoscut totul, Abigail. Mîine dimineață se întîlnește cu Felix ca să pună la punct împiedicarea demolării hotelului, spuse Robert Lawrence. Se pare că Felix e încîntat să se întoarcă la lucru.

– N-ar trebui să muncească cel puțin o lună de-acum încolo!

– Spune-i lui asta. Asta o să fie altă problemă cu care va trebui să se confrunte firma. Știu că

sînt oarecum vinovat pentru dilema ta, Abigail, dar am avut încredere în capacitatea ta de avocată şi în mintea ta, acum, însă...

Tăcu şi oftă.

– Luni dimineaţă, mă voi vedea nevoit să te concediez, cel puţin pînă cînd se va rezolva această criză.

– La cererea lui Ryan? întrebă ea încet.

– Nu vrea nici măcar să te apropii de cazul lui, lucru pe care-l înţeleg, dar nu pot ignora presiunile lui Tom...

– Dar pot să-ţi explic.

– Ai mai spus asta, zise el, după care zîmbi vizibil relaxat. Îmi voi petrece întregul weekend în Berkshire. Orchestra Simfonică va interpreta Simfonia a Patra de Brahms mîine seară.

Abigail ştia că, în mintea bunicului ei, nu exista decît o singură orchestră simfonică, cea din Boston.

– Nu rămîi să mă ajuţi?

El se întoarse brusc şi deschise uşa.

– Ai un weekend la dispoziţie, Abigail.

Ea deschise gura să mai spună ceva, dar o închise la loc. Avea un weekend. Dacă ar mai fi zis ceva, bunicul ei i-ar fi spus că avea noroc că avea şi atît. Oftă. Dacă nu avea decît un weekend

la dispoziție, ar fi făcut bine să se pună pe treabă, se gîndi ea. Așa cum spusese bunicul ei atît de frumos, trebuia să lămurească idila ei cu Ryan Tillson Davis.

Începu prin a se duce sus în apartamentul ei unde era o căldură insuportabilă și făcu o baie călduță pentru a se relaxa și a se răcori. La cinci minute după ce își pudră corpul și își puse o cămașă de noapte subțire din bumbac, îi era din nou cald. Deschise o cutie de supă și se trînti pe fotoliu, încercînd cu disperare să gîndească.

În clipa aceea sună telefonul.

– Abigail?

Recunoscu imediat vocea lui Margaret Tillson.

– Da?

– Mă gîndeam că, poate, tu și nepotul meu v-ați hotărît să petreceți weekend-ul la Cape, zise bătrîna visătoare, fără să aștepte un răspuns, și Abigail ascultă răbdătoare. Înțeleg că, deocamdată, n-ați reușit să vă rezolvați problemele.

Abigail se încruntă. Bătrîna începea să semene din ce în ce mai mult cu Robert Timothy Lawrence.

– Ca să nu spun mai mult, murmură ea.

– Faptul că m-am amestecat n-a ajutat la nimic, continuă bătrîna, dar iarăși nu așteptă nici un

răspuns din partea lui Abigail. Ryan mi-a spus asta deja – şi i-am promis că n-o să mă amestec. Ei bine, Abigail, înţelegi şi accepţi sacrificiile pe care s-ar putea să fii nevoită să le faci pentru salvarea hotelului?

Ca, de exemplu, pierderea lui Ryan?

– Le înţeleg, dar nu le şi accept neapărat, spuse ea simplu.

– În cele din urmă, totul se va rezolva.

– Păreţi atît de sigură.

– Draga mea, nu mă apuc niciodată să fac ceva decît dacă ştiu că pot să cîştig. Te-am sunat să te invit să vii cu mine mîine dimineaţă cînd mă voi întîlni cu unchiul tău Felix.

Ryan avea să le spînzure pe amîndouă, dar Abigail nu putu să-şi reţină un zîmbet.

– Mi-ar face plăcere, spuse ea fără urmă de regret în glas.

– Bine. La unsprezece, la el acasă. Ne vedem acolo, spuse bătrîna, după care făcu o pauză şi vocea îi fu mai asemănătoare cu cea a unei bunici cînd vorbi iarăşi. Abigail, Ryan nu mai stă la mine. Cred că stă în Rockport. M-am gîndit că ai vrea să ştii.

Ultima frază păru să atîrne în aer şi Abigail se întrebă dacă Margaret Tillson regreta cumva ho-

tărîrea de a lupta împotriva nepotului ei, dacă nu cumva vioiciunea aceea era mai mult de suprafață.

– Doamnă Tillson, vă simțiți bine? întrebă ea îngrijorată.

– Bineînțeles, spuse bătrîna. Ryan şi cu mine sîntem duşmani doar temporar, Abigail. Deci, ne vedem mîine dimineață?

– La unsprezece.

Doamna Tillson îi ură noapte bună şi închise.

Abigail stătea pe marginea fotoliului. Rockport. Ar fi putut să se ducă să-şi ceară scuze şi să-i dea explicații. Poate că, în clipa aceea chiar, el stătea pe plajă, aşteptînd-o. Se cutremură cînd îşi aminti cum o strîngeau brațele lui şi cum o țineau lipită de trupul lui vînjos.

– Nu.

Se ridică brusc de pe fotoliu. Nu, nu avea să se ducă. Era epuizată. A doua zi la unsprezece trebuia să fie înapoi la Boston. Ryan nu avea încredere în ea şi n-ar fi crezut-o fără nici o dovadă. Şi, cu siguranță, nu o iubea. Nimic din ce spusese sau făcuse de cînd se întorsese din Arizona în dimineața aceea, nu îi arătase că seara de marți însemnase pentru el ceva mai mult decît o eliberare fizică. La asta se rezuma toată tensiunea

sexuală dintre ei. Dragoste? El dorea să fie concediată. Credea orice spuneau oamenii împotriva ei. Ce fel de om ar fi fost în stare să lupte cu propria lui bunică în vîrstă de nouăzeci de ani?

Cu siguranță nu genul de om la care ea era în stare să fugă în toiul nopții.

Stinse luminile repede, înainte să se răzgîndească, şi se duse la culcare. Mult timp îşi închipui că adierea ventilatorului era un vînticel care sufla dinspre ocean şi, în cele din urmă, fu gata să adoarmă, cînd auzi telefonul.

Răspunse furioasă.

– Ce e?

Vocea groasă şi familiară de la celălalt capăt al firului o trezi la fel de repede ca o palmă peste față.

– Deci eşti acasă, spuse Ryan.

– Unde altundeva aş fi putut să fiu? întrebă ea trează, dar nervoasă.

– Vreau să stăm de vorbă.

– Bine, şi eu vreau. Putem să cinăm mîine seară împreună...

– Acum.

– Dorm.

– Vorbeşti cu mine.

– Mîine dimineață n-o să-mi mai amintesc ni-

mic. Unde eşti?

– În Rockport. Doar ştiai asta, Abigail, zise el cu o voce egală, dar deloc amuzată.

Abigail ar fi vrut să pară mai puţin trează.

– Ai vorbit cu bunica ta?

– Ca şi tine.

– Şi ai bănuit că o să vin repede după tine, cu limba atîrnînd, spuse căscînd în receptor. Te-ai înşelat.

– Speram, zise el şi ea parcă îi văzu dinţii încleştaţi, că o să vrei să mă vezi. Te-am aşteptat.

– Ştii unde locuiesc, spuse ea şi închise.

Se culcă la loc, dorind să uite conversaţia aceea pînă dimineaţă. Dar ştia că nu avea să o uite.

Încă se mai răsucea cînd pe o parte cînd pe cealaltă, încercînd să se răcorească şi să uite, cînd auzi nişte bătăi în uşa de spate. Un interfon avea să fie unul din primele lucruri instalate după renovare, dar acum, vizitatorii trebuiau să bată cu putere ca să-i audă.

Acel vizitator bătea suficient de tare.

Se ridică imediat în capul oaselor.

– Nu se poate, murmură ea şi dădu cearceaful la o parte. Trebuie să fie un hoţ.

Dar hoţii nu băteau la uşă şi, cu siguranţă, nu

alegeau casa ei înaintea altora din vecinătate.

Oftă şi străbătu holul întunecat bîjbîind. Cu dexteritatea căpătată după săptămîni de practică, aprinse becul din hol şi se duse în camera din faţă. Bătăile încetaseră. Dacă îl cunoştea bine pe Ryan Tillson Davis, acum avea să arunce cu pietre în geam.

Coborî desculţă şi în cămaşă de noapte subţire cele trei etaje şi, deschizînd uşa de la intrare, spuse „Sper să-ţi fi jupuit degetele", înainte să-l vadă pe Ryan.

– N-ar fi trebuit să-ţi dau cheia, murmură el şi intră pe lîngă ea.

Abigail lăsă uşa să se închidă singură.

El îi aruncă o privire în întuneric, dar ea nu-i văzu decît silueta în lumina slabă dinspre stradă. Se întrebă cît putea să o vadă el şi îşi încrucişă repede braţele. Acum ar fi vrut să-şi fi pus capotul.

– Ce doreşti? întrebă ea îmbufnată.

El zîmbi.

– Pe tine.

Apoi rîse uşor şi începu să urce scările. Abigail nu îl urmă imediat. Negă senzaţia plăcută care o copleşi şi îşi spuse că ar fi trebuit să iasă pe uşă şi să se ducă la o prietenă.

Bineînțeles, se afla în South End și avea pe ea doar o cămașă de noapte subțire. Și ce prietenă ar fi primit-o în toiul nopții?

În plus, voia să stea de vorbă cu Ryan.

Își aminti că și bunicul ei îi dăduse un week-end ca să-și limpezească idila cu președintele lui *Davis Enterprises*.

Alergă pe scară după el.

El era deja în apartament, aprinsese lumina în bucătărie și cotrobăia prin frigider.

– Cum poți să trăiești așa? întrebă el aruncînd la gunoi o bucată de brînză mucegăită.

– A fost o săptămînă foarte plină. Ryan, ce cauți?

– Ceva de băut. Apartamentul ăsta e un adevărat cuptor, zise el scoțînd un borcan de suc de caise și îl deschise înainte ca ea să-l poată preveni. Dumnezeule! zise el și borcanul ajunse lîngă brînză.

– Căldura se ridică, zise Abigail.

El o privi nedumerit.

– Poftim?

– Îți explicăm de ce e atît de cald aici. Poți să bei apă.

– Ai gheață?

– Congelatorul e defect.

El scoase un geamăt de exasperare şi îşi umplu un pahar cu apă, după care se rezemă de chiuvetă şi începu să bea, studiind-o pe Abigail.

– De ce n-ai fugit?

– Ar fi trebuit?

– Ai noroc că am avut timp să mă calmez pe drum încoace, spuse el golind paharul.

Abigail observă că, acum, avea o pereche de pantaloni scurţi şi o bluză de trening, amîndouă lăsînd să i se vadă membrele musculoase şi bronzate. Îşi dădu seama deodată ce trebuie să se vadă prin cămaşa ei de noapte şi se aşeză pe fotoliu.

– Te înfurii prea repede, zise ea. Şi, pe urmă, stai şi te gîndeşti. Ar trebui să te descarci, să te eliberezi.

– Zii mulţumesc că pot să mă stăpînesc, spuse el venind spre fotoliu şi, aşezîndu-se pe braţ, îi atinse părul ud de sudoare de deasupra urechii. Nu te-ai gîndit că o să vin.

– Nu, dar nu ştiu ce dovedeşte faptul că te afli aici, spuse ea încercînd să ignore degetele care îi mîngîiau obrazul şi pulpa lui care se freca uşor de braţul ei.

El se aplecă, atunci, proptindu-şi o mînă peste ea pe celălalt braţ al fotoliului.

– Dovedeşte faptul că tot nu pot să mi te scot din minte, zise el aproape în şoaptă.

Abigail îşi lăsă capul pe spate şi încercă să-şi controleze respiraţia anevoioasă din cauza scărilor, căldurii şi apropierii unui bărbat pe care mintea îi spunea să-l gonească. Dar cînd el îi atinse buzele cu limba, ele se depărtară de bună voie. Ea închise ochii şi rămase nemişcată, lăsîndu-şi trupul să freamăte de o dorinţă din ce în ce mai mare în timp ce limba lui îi explora gura.

El se lăsă în genunchi pe podea, aşa încît ochii li se aflau la acelaşi nivel. Ea îi zîmbi şi îşi strecură degetele prin părul lui.

– Diavolul meu frumos, şopti ea.

El îi răspunse cu un zîmbet şi îi lăsă în jos bretelele cămăşii de noapte, privind cum materialul subţire căzu moale în jurul mijlocului ei.

– Credeam c-o să văd mai mult striptease, zise el zîmbind tachinator, dar va trebui să aştept o altă ocazie.

– Întotdeauna atît de răzbunător.

Cu un geamăt care abia se auzi, el se aplecă şi îi sărută sînii pînă cînd ea îşi simţi sfîrcurile întărindu-se sub limba lui care trecea uşor peste ele.

El se îndreptă apoi deodată şi Abigail încetă

să mai respire, aşteptîndu-se să o scuipe în faţă. Dar el zîmbi şi îşi scoase bluza.

– O să vorbim mai tîrziu, zise el cu o voce îngroşată şi se îndreptă spre dormitor.

Abigail îşi lăsă cămaşa de noapte lîngă fotoliu şi îl urmă. El se dezbrăcase de pantaloni şi stătea pe loc, aşteptînd-o.

– Fără striptease în seara asta, scumpa mea, murmură el.

– Slavă Domnului, spuse ea. Cred că n-am prea multă răbdare în seara asta.

El o cuprinse după mijloc şi o îmbrăţişă.

– Nici eu, spuse el frecîndu-se de ea pentru a o face să simtă cît de nerăbdător era.

Se frecă şi ea de el, excitîndu-l şi mai mult, şi zîmbi cînd îl sărută.

– N-am făcut niciodată dragoste în picioare.

– Stricato, murmură el.

Buzele le erau încă unite, dar ea îi văzu licărul din ochii negri.

El îşi lăsă mîinile deodată pe şoldurile ei şi o ridică.

– Ryan, ce faci?

El o ridică şi mai mult, după care o lăsă în jos uşor, îndemnînd-o cu trupul lui să-l înconjoare cu picioarele. Ei i se tăie respiraţia cînd el o lăsă în

jos şi cînd, în cele din urmă, o penetră. Se ţinea de braţele lui şi închise ochii datorită unei plăceri atît de mari încît o lăsă fără suflare.

– Dacă vezi bine, spuse el gîfîind uşor, eu sînt cel care stă în picioare.

Şi, ţinînd-o ferm de şolduri, fără să iasă din ea, se lăsă să cadă în patul răcorit de ventilator. Ea se arcui deasupra lui şi părul ei negru îi atingea faţa uşor.

– Nu ştiam că gimnastica poate fi atît de plăcută, spuse ea gîfîind şi zîmbind.

El îşi plimbă palmele pe braţele ei.

– Scumpa mea, ultimul lucru pe care vreau să-l fac acum e să discut despre gimnastică.

Ea rîse şi îşi mişcă şoldurile, plăcîndu-i cum îl simţea înăuntru ei.

– Cred că nişte flotări...

– Abigail!

Îşi lăsă mîinile să alunece repede pe mijlocul ei şi, după ce o ridică aproape total de pe el, o trase cu putere înapoi. Ea icni şi se prăbuşi pe pieptul lui, după care nu mai pomeni nimic de gimnastică.

Se agăţară unul de altul aproape cu disperare şi pasiunea lor ajunse rapid pe o culme care Abigail nu îşi închipuise niciodată că exista. Apu-

cîndu-i umerii şi lăsîndu-se şi mai mult asupra lui, Abigail îşi strigă iubirea, uitînd de orice rezervă şi de orice altceva în afară de fierbinţeala trupului lui Ryan care se afla în ea.

Cînd se deprinseră unul de celălalt respirînd greu şi asudaţi, ea era mai satisfăcută ca oricînd. După cîteva minute, Ryan o atinse iarăşi şi ea trecu deasupra lui, cu o dorinţă reînnoită.

Zîmbi şi îl sărută, simţindu-i mîinile cum urcau pe pulpele ei spre şolduri. Acum nu aveau să mai spună nimic. El o penetră încet, gemînd în clipa în care trupurile li se contopiră, plăcerea fiind imensă. Abigail îşi afundă degetele în umerii lui pe măsură ce pasiunea devenea din ce în ce mai intensă.

După aceea, se şterseră reciproc cu un burete cu apă rece, porniră ventilatorul şi adormiră. Nici unul nu spuse că nu stătuseră de vorbă.

Capitolul 12

Dimineața, Ryan refuză să mănînce ceva din frigiderul lui Abigail şi merseră să ia micul dejun la cafeneaua ei preferată de pe Newbury Street. Luară maşina lui. Abigail sugeră să meargă pe jos, dar el nu vru să riște să-şi lase *Audi*-ul în cartierul acela. Cînd îşi dădu seama că trebuise să parcheze pe una din străzile cel mai puțin sigure, ea spuse că înțelegea.

– E ceva nou, spusese el aruncîndu-i o privire plină de subînțeles.

Cînd ajunseră la a doua ceaşcă de cafea, aduseră vorba de Margaret Tillson.

– Se sinucide, spuse Ryan.

– Se distrează, zise Abigail. După părerea mea, acum are pentru ce să trăiască mai mult decît avea acum un an – chiar acum o lună.

– Are nouăzeci de ani, pentru Dumnezeu.

Abigail zîmbi pe deasupra ceştii.

– Asta înseamnă că are mai multă experienţă decît tine şi, dacă aş fi în locul tău, aş fi mai atent.

El făcu ochii mici, dar nu putu să ascundă licărul din ei.

– Probabil că e numai vina ta. Era bine pînă să te cunoască pe tine.

– Ba nu era bine deloc, insistă ea. Era pasivă. Stătea în grădina ei de trandafiri şi aştepta să moară. Îşi pierduse ultimul copil şi, după părerea ei, nepotul ei nu valora nici cît o ceapă degerată. Acum şi-a recăpătat pofta de viaţă.

– Exact.

Abigail îşi ridică o sprînceană şi lăsă ceaşca jos.

– Ce vrei să spui?

– Din pasivă – atît de pasivă încît nu mi-a spus nici măcar ce părere avea despre planurile mele privind hotelul – a devenit extrem de activă.

Îşi sorbi cafeaua şi Abigail se bucură văzînd că era calm şi relaxat, deloc furios.

– Hotărîtă să mă ruineze, s-ar putea spune.

– Ryan, îl întrerupse ea, cuprinsă deodată de panică, dacă... dacă n-o să poți construi hotelul ăsta, n-o să fii ruinat, nu?

El îi aruncă o privire severă, dar nu rezistă mult şi, la un moment dat, zîmbi.

– Eşti avocata mea. Ar trebui să ştii lucrurile astea.

– McGee e avocatul tău, spuse ea, după care întoarse privirea spre fereastră deodată. Eu sînt doar pionul tău.

Ryan rîse.

– N-o să mă faci să mă simt vinovat, Abigail Lawrence. Dar, ca răspuns la întrebarea ta: nu, indiferent ce s-ar întîmpla cu hotelul *Tillson*, n-o să fiu ruinat.

– Atunci, de ce n-o laşi pe bunica ta să cîştige?

– Fără luptă? spuse el zîmbind larg. I-aş strica distracția.

– Dar ai de gînd s-o laşi să cîştige?

– Dacă e după mine, nu.

Abigail fu cît pe ce să-şi verse paharul cu apă cînd lovi cu pumnii în masă.

– Ryan, nu poți să-i faci aşa ceva!

– Draga mea, dacă ea poate să mi-o facă, şi eu pot să i-o fac. De ce s-a transformat dintr-o

bunicuță care aştepta să moară într-o bătrînă plină de energie care utilizează tot ce-a învățat în timpul vieții ca să mă ruineze?

– Nu ştiu, spuse Abigail abătută.

– Atunci o să-ți spun eu de ce, zise el netulburat. Ca şi mine, scumpa mea bunică nu intră niciodată într-o luptă dacă nu ştie sigur că o să cîştige. Aşa că bănuiesc că în ultimele două săptămîni ceva a convins-o că mă poate împiedica să dărîm hotelul.

Abigail îl privi în ochi.

– Sau poate că a făcut din salvarea hotelului ultima ei luptă înainte de moarte şi nu s-a gîndit prea bine dacă o să cîştigi sau nu.

– Nu fi prea sigură. Bătrîna are mai multă putere în ea decît mulți dintre noi, spuse el rîzînd, dar deveni serios dintr-o dată. Abigail, singura mea îngrijorare e că nu joacă tocmai cinstit. Ce-a fost cu chestia aia legată de faptul că nu pot să-mi schimb trecutul dărîmînd clădiri?

– Că, dacă dărîmi hotelul *Tillson* nu poți să-ți schimbi – sau să-ți uiți – trecutul, îl corectă ea. Cred că ai ales acel loc pentru a construi noul hotel datorită – nu în ciuda – a ceea ce a fost acolo.

Apoi, fără să se gîndească la consecințe, îi

relată discuția pe care o avusese cu bunica lui în după-amiaza precedentă.

– Prostii! exclamă el în final. Sînt mîndru că sînt un Tillson.

– Dar ai suferit, spuse ea încet.

– Da! zise el șuierător, însă expresia de pe chip i se înmuie cînd își plimbă degetul arătător pe buza ceștii goale. Da, am suferit. Tu n-ai suferit nu-i așa, Abigail?

Ea scutură din cap.

– Bunica mea a murit în mod tragic, dar asta s-a-ntîmplat înainte să mă nasc.

– Atunci, înseamnă că poți doar să ghicești ceea ce vreau să spun – ce simt – cînd spun nu numai că nu pot să uit ce au fost părinții mei pentru mine, dar și că nu vreau să uit niciodată. Nu vreau. Nu mi-a fost deloc ușor să mă împac cu ideea morții lor – sau chiar să-mi explic ce au însemnat pentru mine. Bănuiesc că, într-adevăr, strîng emoțiile în mine, zise el privind-o, dar zîmbi și gropița îi apăru în obraz. Cu riscul de a face ulcer.

Abigail roși cînd își aminti de prima lor întîlnire în biroul ei, dar nu spuse nimic.

– Bunica mea se înșeală în ceea ce mă privește, spuse el fără nici o inflexiune în glas. În

aceşti ultimi zece ani, s-ar putea să fi devenit mai ticălos decît sînt în realitate, dar asta numai pentru că am trăit numai pentru afaceri şi, mai ales de cînd căsnicia mea a eşuat, n-am dorit să mă mai împart cu nimeni. N-am uitat niciodată, şi nici n-am vrut să uit, că sînt un Tillson.

– Spune-i bunicii tale, îl sfătui ea.

– Nu m-ar crede. Abigail, nu ştiu de unde i-a venit ideea asta absurdă – sau cea legată de planurile lui Bulfinch.

Abigail păli uşor.

Ryan zîmbi plin de sine.

– Deci asta era, spuse el rîzînd. Şi nu le-ai spus prietenilor tăi conservatori pentru că aşteptai dovada – despre care bunica mea ţi-a relatat că se afla în cufărul pe care mi l-a dat, zise el şi rîse şi mai tare. Oh, Doamne, nu ştiu pe cine a-ncercat să păcălească, pe mine, pe tine sau pe ea însăşi. Abigail, scumpa mea, nu Charles Bulfinch a proiectat parcul ăla. Nu înţelegi? Aş fi ştiut.

– Nu neapărat.

– Ba da, neapărat! Scumpa mea bunica ne-a dus pe amîndoi cu treaba asta. Proiectul ăla e rodul imaginaţiei ei. O aiureală, Abigail, spuse el rezemîndu-se de spătarul scaunului şi oftînd. Întrebarea e dacă ştie sau nu.

– Ce vrei să spui?

– Ştii foarte bine ce vreau să spun, zise el serios. E într-o ureche sau nu? E senilă? E nebună? Nu ştiu. Trebuie să aflu ce are de gînd şi, dacă e nevoie, să o apăr de ea însăşi. Nu vreau să moară ştiind că s-a făcut de rîs.

– Sau că şi-a rîs de tine? întrebă Abigail încet.

El făcu ochii mici şi, de data aceasta, nu se mai văzu nici un licăr în ei.

– Crezi că e o şmecherie din partea mea ca să te fac să spionezi pentru mine.

– Nu...

El bătu cu pumnul în masă şi un cubuleţ de gheaţă sări din paharul lui de apă începînd să se topească pe faţa de masă albă.

– La naiba, Abigail! Nu ţi se pare că purtarea ei e cam ciudată?

– Asta nu înseamnă că e nebună, spuse ea refuzînd să se sperie în faţa furiei lui.

– Nu înseamnă nici că nu e! Sau că nu e cel puţin senilă. Dar tu nu mă crezi. Crezi că spun asta doar ca să te atrag de partea mea. Ei bine, credeam că eşti deja de partea mea!

Abigail înghiţi în sec.

– Sînt de partea ta, Ryan. Dar sînt în continuare împotriva distrugerii hotelului *Tillson*.

– Şi o să faci tot ce-ţi va sta în putinţă ca să mă împiedici!

– Nu chiar tot.

Dar el nu ascultă. Se ridică imediat şi aruncă o mînă de bani pe masă.

– Mai bea o cafea, spuse el cu asprime, şi rîzi zdravăn pe seama mea.

– Ryan, eşti un prost! strigă ea. Pune-ţi mintea la contribuţie.

– Asta şi fac, spuse el şi ieşi din cafenea.

Abigail se întoarse să strige după el, dar văzu că oamenii o priveau. Închise ochii dezgustată şi achită nota. Cînd ieşi, văzu că *Audi*-ul dispăruse. Oftă.

Margaret Tillson nu era nici senilă, nici nebună.

Ryan Tillson Davis era cel mai minunat bărbat din cîţi cunoscuse vreodată, dar nu credea că putea să gîndească şi să vadă limpede cînd era vorba de *Tillson Hotel*.

Proiectul lui Bulfinch era o plăsmuire sau o realitate? Dacă exista în realitate, Ryan ar fi putut să ştie de el tot timpul şi, pur şi simplu, se folosise de Abigail pentru a pune mîna pe el. Nu credea că noaptea precedentă făcuse parte din planul lui de a pune mîna pe proiectul original, dar dimi-

neața aceea, cel puțin, ar fi putut să fie.

Dacă era plăsmuire, însemna că Margaret Tillson ori avea un motiv serios pentru a o născoci, ori...

Nu. Abigail scutură din cap cu vehemență. Margaret Tillson nu își imaginase acel proiect. Și nici nu era într-o ureche, cum spusese Ryan. Dacă povestea pe care i-o relatase nu era adevărată, Margaret Tillson știuse tot timpul acest lucru și a o face pe Abigali să o creadă era o parte din strategia ei.

Oricum, își spuse Abigail, fusese folosită ori de Ryan, ori de bunica acestuia.

Ori de amîndoi.

Se uită la ceas. Unsprezece fără un sfert. Abia dacă mai avea timp să ajungă acasă la Felix Lawrence în Beacon Hill.

Margaret Tillson și Felix Lawrence își beau ceaiul cînd Abigail apăru în biroul îmbrăcat în panouri din lemn de nuc. Menajera lui Felix de o viață o urmă, o așeză pe un fotoliu din piele și îi dădu o ceașcă de ceai. Abigail îi zîmbi unchiului ei. Acesta își pusese un costum din trei piese pentru ocazia respectivă și, în afară de faptul că era puțin tras la față și că hainele îi păreau puțin

cam mari, părea un om într-o formă bună deşi suferise o operaţie pe cord deschis cu numai trei săptămîni în urmă. Îşi salută nepoata scurt din cap, după care îşi îndreptă din nou atenţia asupra clientului lui. Cît despre aceasta, părea cu douăzeci de ani mai tînără. Purta un costum negru, o bluză albă şi pantofi negri cu talpă ortopedică. Ţinuta ei de afaceri, îşi spuse Abigail.

– Ştii, bineînţeles că firmei *Lawrence, Lawrence and McGee* nu i-ar plăcea să participe la o luptă juridică prelungită între doi dintre clienţii săi, spuse Felix cu vocea lui blîndă şi cultivată.

– Asta-i problema voastră, zise Margaret Tillson.

Felix nu păru tulburat de tonul ei sever şi Abigail îşi aminti că el îşi cunoştea clienta de patruzeci şi cinci de ani.

– Acest lucru ar putea provoca o scindare în cadrul firmei, adăugă el pe acelaşi ton.

– Asta înseamnă că s-ar putea să-mi spui să-mi caut alt avocat, zise doamna Tillson.

Abigail se aplecă puţin, în aşa fel încît Margaret Tillson să-i vadă faţa.

– Vrea să spună că McGee ar putea să demisioneze şi să ia *Davis Enterprises* cu el, zise ea.

Felix îşi drese glasul, singurul semn de iritare.

– Pe doamna Tillson nu o interesează problemele interne ale firmei, Abigail, spuse el fără să ridice glasul. Doreşte ca firma să acţioneze în interesul dumneaei fără să ţină seama de alt client. Doamnă Tillson, vă sugerez să încercăm să rezolvăm problema fără să ajungem în instanţă. Avem ocazia să reunim toate părţile implicate şi...

– Domnule Lawrence, nu vreau să vorbesc cu nepotul meu, spuse doamna Tillson pe un ton superior. Nu vreau decît să salvez hotelul *Tillson* de insensibilitatea lui şi să-i dau o lecţie.

Felix puse ceaşca şi farfurioara pe masa Queen Anne.

– *Lawrence, Lawrence and McGee* nu-şi va asuma responsabilitatea de a-i da o lecţie lui Ryan Davis, spuse el sec. Ne ocupăm doar de chestiuni juridice.

Doamna Tillson strînse din buze şi nu spuse nimic. Abigail îşi amesteca ceaiul şi privea.

– Doamnă Tillson, eu unul v-aş sfătui să staţi de vorbă cu nepotul dumneavoastră, continuă el. Dacă problema nu se poate rezolva după dorinţa dumneavoastră, atunci vom apela la alte metode.

Margaret Tillson îşi puse ceaşca lîngă cea a lui Felix şi îşi împreună mîinile în poală.

– Domnule Lawrence, ți-am pus o întrebare, una singură, şi n-am primit răspuns. Îți voi lua în considerare sfatul, dar mai întîi trebuie să-mi răspunzi la întrebare.

Felix Lawrence se rezemă de spătarul fotoliului său şi oftă, dar nu înfrînt sau resemnat. Abigail ştia că se gîndea la modul în care problemele de la firmă ar fi putut fi ținute în control.

– Da, doamnă Tillson, există o clauză în contractul de vînzare potrivit căreia aveți drept de veto asupra soartei hotelului *Tillson* cît timp sînteți în viață, spuse el cu vocea lui de avocat.

Doamna Tillson se ținu de brațul fotoliului şi se ridică încet. Cu douăzeci de ani în urmă s-ar fi ridicat vioaie şi victorioasă. Acum, puțin cocoşată, făcu un semn din cap spre avocatul ei.

– Mulțumesc.

– Ce aveți de gînd să faceți cu această informație? întrebă Felix.

Margaret Tillson porni încet spre uşă.

– Să i-o vîr pe gît nepotului meu, spuse ea într-un mod foarte nearistocrat.

Abigail ştia că, dacă clienta lui n-ar fi fost cu spatele, Felix Lawrence n-ar fi zîmbit.

– Înțeleg că nu te mai retragi de la 1 septembrie, nu? întrebă ea.

– Mai vedem.

Margaret Tillson se opri în faţa uşii şi se întoarse.

– Îţi mulţumesc pentru timpul acordat, Felix. Abigail?

Aceasta îi mulţumi repede unchiului ei pentru ceai şi o urmă pe Margaret Tillson!

– Nu-i vei spune nepotului meu ce s-a vorbit aici, nu?

Margaret Tillson îi poruncea într-o formă politicoasă. Abigail se întrebă ce ar fi făcut dacă ea ar fi refuzat. Dar nu află. Îşi ţuguie buzele şi scutură din cap dorindu-şi să fi avut o experienţă de patruzeci şi cinci de ani de lucru cu femeia aceea.

– Bine.

– Doamnă Tillson, cred că ar trebuit să staţi de vorbă cu el.

Ea făcu un semn indiferent din mînă.

– Am alte planuri. Pot să contez pe ajutorul tău dacă va fi nevoie?

– Păi, eu..., zise Abigail, după care oftă. Desigur.

– Bine, spuse bătrîna şi zîmbi. Îţi mulţumesc că ai venit.

– De ce aţi vrut să vin?

Bătrîna făcu doi paşi prin hol şi se întoarse.

– Ca să te convingi că nu sînt senilă, spuse ea, dar un licăr îi apăru în ochi cînd zîmbi. Încă.

– Bine, dar povestea cu proiectul lui Bulfinch...

– Asta am născocit-o, recunoscu ea sinceră, fără nici un regret. Trebuie să fac rost de timp. Şi nu mai sînt la fel de sprintenă ca pe vremuri. Acum te rog să mă scuzi, dar am foarte multă treabă.

Abigail ieşi cu ea şi o ajută să urce într-un taxi care aştepta.

– Doamnă Tillson, spuse ea înainte să închidă portiera, sper că ştiţi ce faceţi.

Bătrîna zîmbi încrezătoare.

– Ai încredere în mine, Abigail.

Capitolul 13

Abigail fu cît pe ce să lase baltă problemele ultimilor membri ai familiei Tillson, să-şi facă bagajul şi să se ducă în Berkshire să asculte Orchestra Simfonică din Boston pe pajiştile din Tanglewood cu bunicul ei.

În schimb, se duse să cumpere de mîncare.

Cînd se întoarse, încercă pentru a patra oară să dea de Ryan Tillson Davis la Rockport, dar iarăşi nu-i răspunse nimeni. Se gîndi să-l sune pe Thomas McGee să-l întrebe unde era Ryan – şi ce punea la cale – dar se răzgîndi. Nu era chiar atît de disperată.

Apoi aruncă bucăţile vechi de ţelină şi le înlo-

cui cu altele proaspete. Nimeni nu putea să mănînce atîta ţelină cîtă se vindea într-un pachet, îşi spuse ea. Puse două feluri de salată deasupra ţelinei, după care scoase primele roşii din acel sezon care se puteau numi roşii în adevăratul sens al cuvîntului. Le puse de asemeni, în sertarul pentru legume, hotărîtă să le mănînce pe toate înainte să se strice. Se întrebă pentru o clipă dacă n-ar fi trebuit să renunţe la avocatură şi să deschidă în schimb o băcănie pentru celibatari.

Cîteva afine îi căzură printre degete. Sigur! Se lăsă în genunchi şi se apucă să le adune una cîte una.

Legal, nu mai făcea parte din criza Tillson. Thomas McGee reprezenta firma *Davis Enterprises*. Felix Lawrence o reprezenta pe Margaret Tillson. Abigail Lawrence era doar o simplă asociată prinsă la mijloc.

– Ei bine, poate nu chiar simplă, murmură ea ridicîndu-se şi punînd afinele într-o strecurătoare, spălîndu-le cu apă rece. Luă una şi o mîncă. *Boston Preservationist Society* se retrăsese. Ea nu făcuse nici un rău firmei *Davis Enterprises* de douăzeci şi patru de ore.

Atunci de ce voia toată lumea să o conce-

dieze? Nu era vina ei că Margaret Tillson se hotărîse să lupte împotriva nepotului ei, să răspîndească zvonuri şi să ceară cîteva favoruri politice.

Abigail nu avusese intenţia să-şi abandoneze clientul. Care nu mai era clientul ei. Pe care nu îl abandonase niciodată.

Vîrî cîteva afine în gură. Partenerii firmei *Lawrence, Lawrence and McGee* aveau să găsească o modalitate de a-i face pe Margaret Tillson şi pe *Davis Enterprises* să-şi rezolve problemele. Nu o mai privea pe Abigail.

Ea era elimiată.

Dar nu asta voise bunicul ei. El nu voia ca nepoata lui să se retragă şi să-i lase pe ceilalţi să-i facă treaba. Voia ca ea să-i demonstreze că merita să fie o parteneră a acelei firme. Dar cum ar fi putut să facă acest lucru? Margaret Tillson era de-a dreptul imposibilă şi Ryan nu voia să asculte nici o explicaţie.

Mîna îi încremeni cînd dădu să mai ia cîteva afine din strecurătoare. Trebuia să-l facă pe Ryan să priceapă cît de mult îl iubea şi cît de mult dorea ca el să o iubească.

Poate că, totuşi, exista un licăr de speranţă. Îl voia pe Ryan, voia să-şi păstreze slujba şi voia să salveze hotelul *Tillson*. Îi plăcea să obţină ceea

ce dorea, recunoscu în sinea ei. Poate că, la urma urmei, „amestecul" lui Margaret Tillson avea să o ajute.

În clipa aceea sună telefonul. Ridică receptorul cu inima uşoară. Nimic nu mai putea să meargă prost acum. Nu mai era implicată...

– Abigail, naiba să te ia!

Furia rece din glasul lui Ryan Tillson Davis îi dădu fiori.

– Ce-am mai făcut? întrebă ea stupefiată.

– Ai fost tare ocupată astăzi, nu? o acuză el cu înverşunare.

– Am fost să cumpăr afine, salată...

– Asta ai de gînd să serveşti la cocktail-ul de mîine?

– La ce?

– Abigail, nu face pe nevinovata cu mine! Dacă a existat vreodată o persoană vinovată, aceea eşti tu, scumpa mea. Nu renunţi niciodată, şi eu ar fi trebuit să ştiu asta.

După aceea închise.

Abigail puse receptorul la loc în furcă şi termină de despachetat cumpărăturile. Oare despre ce era vorba? Formă numărul din Rockport pentru a cincea oară. Numără douăzeci de apeluri şi renunţă.

– Ce cocktail? întrebă ea cu glas tare.

Nu răspunse nimeni nici la locuința lui Margaret Tillson de pe Marlborough Street. Abigail se trînti pe fotoliu, repetîndu-şi de cîteva ori că dacă avea să-şi petreacă weekend-ul în casă, lucrurile aveau să se clarifice. Ryan avea să-şi dea seama în curînd că ea nu era implicată în conflictul dintre el şi bunica lui.

Cel puțin nu mai era.

Douăzeci de minute mai tîrziu, cineva bătu la uşă. Abigail dădu fuga la fereastră, dar nu văzu cine stătea pe trepte. Nu se vedea nici un *Audi Quattro.*

Deschise uşa de la intrare cu respirația puțin întretăiată şi se uită la un curier personal, care îi dădu un plic şi o rugă să semneze de primire. Ei i se păru că pocnise din călcîie cînd plecase.

Recunoştea un curier al lui Margaret Tillson cînd vedea unul.

Muşcîndu-şi buzele, deschise plicul. Înăuntru era o invitație scrisă caligrafic: *„Margaret Tillson şi Abigail Lawrence vă invită cu plăcere să luați parte la cocktail-ul care va avea loc mîine seară la ora şase în sala de bal a hotelului* Tillson".

Pentru prima oară în viață, Abigail simți că leşină.

În interiorul invitației era un bilet pe care Margaret scrisese tremurat: *„Îți mulțumesc că te-ai oferit să mă ajuți. MT."*

Abigail scoase un geamăt de uimire amestecată cu panică.

Dădu fuga sus şi formă din nou numărul lui Margaret Tillson. Tot nu primi nici un răspuns. Încercă la numărul de la Cape Cod. Nici un răspuns. Încercă la Rockport. Nici un răspuns. Sună la unchiul ei Felix, dar acesta dormea şi, deci, nu putea fi deranjat.

Cînd termină cu telefoanele, o sună Thomas McGee, care clocotea de furie şi promise că oricine avea să pună piciorul în hotelul *Tillson* avea să fie arestat.

– Ryan nu şi-ar aresta propria bunică! izbucni ea.

Parcă îl şi văzu pe McGee roşind puternic.

– A acceptat să-mi urmeze sfatul întru totul.

– Deci e cu tine în Dover?

El închise fără să-i răspundă.

Arestată. Bunicului ei i-ar fi plăcut asta. Abigail oftă şi se trînti iarăşi în fotoliu cu biletul şi cu invitația. Ochii i se umplură de lacrimi. Nu era vina ei! Apoi, continuînd să se uite la cele două bucăți

de hîrtie, îşi şterse lacrimile şi, cu ceva ce începea din străfundul pieptului, aproape ca un suspin, izbucni într-un hohot de rîs urmat de un altul. În curînd, nu se mai putu opri din rîs. Nici unul din profesorii ei de la Facultatea de Drept de la *Harvard* nu o pregătise pentru aşa ceva – cu excepţia faptului că spuseseră că dreptul era extrem de uman.

Mult mai tîrziu, Abigail dădu în sfîrşit de Margaret Tillson.

– Nu puteţi să organizaţi un cocktail la *Tillson*, spuse ea. E închis. Ryan a luat toată mobila, pînă şi candelabrele.

– Nu văd nici o problemă, spuse bătrîna stăpînă pe sine.

– Bine, Tom McGee a spus că oricine va pune piciorul în sala de bal mîine seară va fi arestat.

– Prostii.

– Doamnă Tillson...

– Abigail, consideri că acest cocktail este o formă de protest, o întrerupse ea. Dar ar putea fi o sărbătoare.

– A ce anume?

– Totul depinde de nepotul meu.

Abigail încercă să afle mai mult, dar nu reuşi.

Se abţinu cu greu, dar nu o mustră pentru faptul că îi trecuse numele pe invitaţie. Doar se oferise să o ajute.

În cele din urmă, oftă şi o întrebă:

– O să vină şi Ryan?

– L-am invitat, spuse bunica lui.

Bineînţeles.

– Tot îl mai iubeşti, nu-i aşa, Abigail?

Ce legătură avea asta cu toate? se întrebă ea. Ezită, căci o altă imagine a lui Ryan Tillson Davis îi apăru în faţa ochilor. Aproape că îi simţea braţele în jurul trupului. Gîtlejul i se contractă.

– Da.

– Foarte bine.

Mulţumită, Margaret Tillson îi ură o seară plăcută şi spuse că abia aştepta seara următoare.

– N-ar trebui să vin, spuse Abigail încet.

– Prostii.

Legătura se întrerupse. Abigail rîse uşor în sinea ei. Dacă Ryan voia să vadă curaj, nu trebuia decît să se uite la bunica lui de nouăzeci de ani.

Curaj. Zîmbi şi încercă din nou la numărul din Rockport. Tot nici un răspuns.

Un protest sau o sărbătorire. Nimic nu mai avea sens. Derutată, deprimată, amuzată, neli-

nişţită, Abigail îşi prepară o salată uriaşă pentru cină şi îşi petrecu seara la maşina de spălat. Ca să fie mai sigură, rugă două persoane să fie martore că ea se aflase acolo sîmbătă seară.

În seara aceea, dormi cu ventilatorul în funcţiune şi îşi dori ca Ryan să fi fost cu ea.

Abigail îşi petrecu cea mai mare parte a zilei de duminică pregătindu-se pentru cocktail. Renunţase să mai încerce să-l găsească pe Ryan, dar toată ziua se agăţase de speranţa că avea să apară la uşa ei. Acest lucru nu se întîmplă, însă. Astfel că se concentră pentru a arăta superb. Se spălă pe cap, îşi făcu manichiura şi pedichiura, stătu într-o baie de plante cu o mască pe faţă şi îşi unse corpul cu loţiune. În locul machiajului şters pe care îl folosea cînd se ducea la serviciu, se fardă cu culori vesele, aşa cum făcea cînd îşi petrecea serile în oraş. Alese o rochie mulată pe corp cu un decolteu adînc, cu un imprimeu de trestii negru şi albastru-deschis pe un fond alb. Îşi lăsă părul liber.

– Superb, spuse ea privindu-se în oglindă înainte să plece.

Tocmai traversa Columbus Avenue cînd un

Audi Quattro gri-metalizat opri lîngă ea. Ryan coborî geamul şi zise:

– La naiba!

Ea zîmbi.

– E un compliment?

– Urcă.

– Vecinii ar putea să-şi închipuie altceva...

– Urçă.

Ea deschise portiera şi urcă lîngă ei. În maşină era o răcoare plăcută. Ryan schimbă vitezele imediat după ce se închise uşa. Purta un costum crem din trei piese care îi scotea foarte bine în evidenţă trăsăturile şi părul aproape negru. O surprinse privindu-l şi zîmbi.

– Scumpa mea, dacă n-ar trebui să fiu atent la trafic, aş face şi eu acelaşi lucru. Arăţi superb.

– Asta înseamnă că n-o să pui să fiu arestată?

– Numai dacă o să pot să plătesc cauţiunea.

Abigail îşi netezi rochia pe genunchi şi refuză să roşească.

– Bunica ta e perfect sănătoasă mintal, să ştii, spuse ea deodată.

– Din păcate, aprobă el zîmbind slab.

– Ai vorbit cu ea?

– Nu face pe ignoranta cu mine, Abigail, spuse el aruncîndu-i o privire. Ştii perfect de bine ce are

de gînd femeia asta.

Abigail oftă nervoasă.

– Cum vrei, atunci.

– Te-ai întîlnit cu ea şi cu Felix ieri dimineaţă.

– Am fost acolo, recunoscu ea, dar...

– De ce nu mi-ai spus?

– Am tot încercat să dau de tine. Am sunat toată după-amiaza şi seara de ieri şi astăzi toată ziua...

– Înainte, o întrerupse el.

– Înainte?

– Înainte de întîlnire. Am luat micul dejun împreună ieri dimineaţă, îţi aduci aminte?

– Ah.

El aşteptă ca ea să-i explice, dar văzînd că nu o făcea, scoase un şuierat furios printre dinţi.

– N-ai de gînd să-mi spui ce pune la cale înainte să ajung acolo, nu?

– Dacă aş şti, ţi-aş spune, zise ea.

Sigur ştia de clauza referitoare la dreptul de veto, nu? Îşi muşcă buzele şi se întrebă dacă să-i spună sau nu. Nu. Înghiţi în sec.

– A recunoscut că povestea legată de proiectul lui Bulfinch a fost o născocire de-a ei pentru a cîştiga timp.

Ryan era aproape amuzat.

– Zău?

– Deci ăsta nu va fi un motiv pentru a-ţi strica planurile.

Dar Ryan nu păru să înţeleagă.

– Foarte bine. Mi-a fost teamă că s-ar putea să fiu nevoit s-o închid într-un ospiciu.

– Ryan!

– Într-un ospiciu foarte bun pentru bătrîni. Uşurel, Abigail – doar nu crezi că sînt atît de ticălos? spuse el zîmbindu-i şi bătînd-o pe genunchi. Facem o pereche grozavă, scumpo.

– O să spui asta şi dacă bunica ta o să cîştige şi o să te împiedice să dărîmi hotelul? întrebă ea repede cu gîtlejul contractat.

El opri în faţa hotelului.

– N-am de gînd să pierd, Abigail, zise el vesel.

– Bine, Ryan, dar bunica ta ar fi distrusă – umilită – dacă ai face vreo manevră...

– Uiţi că e bunica mea, spuse el, dar ea nu ştiu la ce se referea.

El se aplecă şi îşi atinse buzele de obrazul ei.

– Ai încredere în mine, scumpo.

Abigail deschise gura să spună ceva, dar oftă. Ryan coborî repede. Uitîndu-se după poliţist, Abigail îl urmă. El îşi dădu seama ce făcea şi rîse cu poftă.

– Probabil că ar trebui să-ţi faci apariţia singură. N-aş vrea să te pun într-o poziţie jenantă apărînd lîngă tine.

– Ryan, ce ai de gînd să faci? îl întrebă. Nu, îl rugă ea, cuprinsă deodată de panică.

El urcă treptele repede.

– Trebuie să mă crezi în stare de orice, scumpo!

– Nu-i adevărat! strigă ea.

Tocmai de aceea era cuprinsă de panică.

Prezenţa prietenilor în sala de bal o linişti. Howard Fuller îi aduse ceva de băut. Margaret Tillson angajase o firmă de furnizori foarte scumpă – şi Abigail zîmbi încîntată cînd îşi văzu părinţii. Mama ei vru să ştie de ce organizase o asemenea petrecere cînd nu avea nici măcar o baie ca lumea. Abigail îi spuse, însă, că era o poveste lungă şi o întrebă dacă văzuse vreun poliţist.

– Poliţist? Ce să caute poliţia aici?

– Pentru că Thomas McGee a spus că o să-i cheme, zise Abigail. N-am încredere în el. Probabil că or să facă o razie...

Tatăl ei rîse.

– Parcă îl şi văd pe Ryan Davis, la ştirile de la unsprezece, arestîndu-şi bunica.

Abigail aruncă o privire în jur şi văzu o mulţime

de reporteri şi camere de luat vederi. Îşi aminti perfect experienţele ei anterioare cu preşedintele lui *Davis Enterprises* şi reporterii. Howard Fuller îi puse un alt pahar în mînă şi îi spuse să nu mai pară atît de neliniştită.

– De data asta îi venim de hac ticălosului, spuse el plin de sine.

– Din întîmplare îl iubesc pe acest ticălos, zise Abigail cu răceală.

Howard păli.

– Dumnezeule, Abigail!

Ea se uită la el şi rîse.

– Dar n-am încredere în el.

Howard se depărtă.

– Crede că ţi-ai pierdut minţile, spuse tatăl ei cu blîndeţe.

– Probabil că are dreptate, murmură ea.

– Felix e aici. Cred că el şi Margaret nu s-au mai distrat de ani de zile atît de bine, spuse Jonathan Lawrence, ignorînd privirea sceptică a fiicei lui şi sorbind calm din pahar. Şi bunicul tău trebuie să ajungă dintr-o clipă în alta.

– Poftim! Tată, o să mă omoare. O să dea vina pe mine pentru toate astea...

– Atunci, de ce naiba i-ai trimis invitaţia?

Abigail scoase un geamăt.

Deodată, se făcu liniște. Margaret Tillson, îmbrăcată într-o rochie de mătase neagră, se dusese la microfon. Abigail se uită prin mulțime după partenerii firmei *Lawrence, Lawrence and McGee* și după președintele lui *Davis Enterprises.*

– Bună seara, începu doamna Tillson. Vreau să vă mulțumesc tuturor pentru că ați dat curs invitației, deși a fost făcut totul în pripă. Mulți dintre dumneavoastră m-ați văzut foarte puțin în ultimii cîțiva ani. Eram mulțumită să stau în grădina mea de trandafiri și să aștept să mor. Spiritul aproape că îmi murise deja.

Mulțimea murmură politicoasă dezaprobator.

– Eram și mai mulțumită să stau deoparte și să-l privesc pe nepotul meu cum distruge acest hotel măreț, acest monument al familiei lui. Eram tînără și proaspăt căsătorită cînd a fost construit, dar îmi amintesc foarte bine cît de mîndru a fost soțul meu de această extraordinară realizare. Poate că, dacă ar fi fost în locul nepotului său, și el ar fi căutat să demoleze acest hotel, spuse ea făcînd o pauză și zîmbind. Probabil că m-aș fi hotărît să lupt împotriva soțului meu mai devreme.

Abigail era prea neliniștiă ca să rîdă ușor alături de ceilalți. Robert Timothy Lawrence se afla

în spatele camerelor de televiziune. Ea se uită în altă parte înainte să-i întîlnească privirea.

– Dar am o slăbiciune pentru nepotul meu, continuă Margaret Tillson, şi aveam nevoie de un imbold ca să mă ridic împotriva lui. Aş vrea să-i mulţumesc lui Abigail Lawrence pentru că mi-a dat acest imbold – şi, bineînţeles, lui Ryan.

Se auzi un ropot de aplauze pentru Abigail, care încerca să intre în pământ.

– Acum aş vrea să fac anunţul pentru care v-am invitat în această seară.

Abigail închise ochii. Margaret Tillson avea să-l umilească în public pe Ryan, anunţînd că avea să se împotrivească demolării hotelului. Avea să urmeze o bătălie îndelungată în instanţă.

Ryan avea să dea vina pe Abigail, cel puţin în parte. Şi Abigail nu avea să-l poată face niciodată să uite rolul pe care îl jucase în umilirea lui.

Vocea lui Margaret Tillson se auzi foarte clar la microfon.

– Îi dau nepotului meu o parte dintr-o proprietate pe care o am pe faleză în schimbul hotelului *Tillson* pe care am de gînd să-l renovez cu ajutorul planurilor originale, fotografiilor şi fiului arhitetului său, Stuart Malcolm, spuse ea zîmbind mulţimii. Va fi o mare plăcere pentru mine şi ceva

ce cred că, atît noi cît şi primăria din Boston, ar trebui să sărbătorim.

Se auzi clinchet de pahare şi lumea izbucni în aplauze şi ovaţii în timp ce Margaret Tillson coborа de pe podium. Abigail nici nu mai putea să respire. Mama ei o luă de mînă calmă.

– Nu leşina acum, pentru Dumnezeu.

– Bine, mamă, dar...

Se făcu din nou linişte în clipa în care Ryan Tillson Davis luă locul bunicii lui în faţa microfonului.

– Am plăcerea să vă anunţ că pe terenul de pe faleză se află o clădire pe care primăria din Boston şi conservatorii încearcă să o convingă pe bunica mea să o demoleze de ani de zile, spuse el vesel.

Toată lumea rîse în afară de Abigail. Cel puţin respira din nou.

– *Malcolm Associates* şi cu mine vom colabora cu primăria pentru a face un proiect adecvat locului respectiv, adăugă el. De asemenea, mai am plăcerea să vă anunţ că firma *Davis Enterprises* se va muta la Boston.

Oamenii, inclusiv Abigail, rămaseră cu gurile căscate.

Reporterii îşi făcură loc prin mulţime strigînd

întrebări, majoritatea vrînd să afle de ce.

– De ce? repetă Ryan zîmbind misterios. Deoarece femeia cu care doresc să mă căsătoresc nici nu vrea să se gîndească să locuiască în altă parte.

De data aceasta, Abigail chiar leşină.

Se trezi pe podea lîngă o cutie cu candelabre, cu o bucată de gheaţă pe frunte. Ryan stătea în genunchi lîngă ea, zîmbind.

– Nu credeam că eşti genul de femeie care leşină.

– Nu sînt, zise ea. S-a-ntîmplat din cauza căldurii.

– Acum te simţi mai bine? o întrebă el mîngîindu-i obrazul cu două degete şi zîmbindu-i. Te iubesc, Abigail.

Ea se simţea din ce în ce mai bine.

– Nu mă face să leşin din nou. Voi, cei din familia Tillson, aveţi un simţ al umorului foarte ciudat.

– Ne place dramatismul, spuse el zîmbind şi se întinse lîngă ea pe podeaua sălii de bal, luîndu-i mîna într-a lui. N-am vrut să îndepărtez reporterii dar bunicul tău a insistat. Nepoata lui nu avea să apară în nici un caz la ştirile de la ora unsprezece leşinînd. Cred că tocmai a terminat

de anunțat că firma *Lawrence, Lawrence and McGee* a hotărît să te facă parteneră.

– Ryan...

– E adevărat. Pun pariu că McGee o să se retragă în cursul anului şi tu o să fii partenera principală. Felix nu se retrage, ştii.

– Ryan! Încetează! Putem să vorbim despre toate astea mai tîrziu.

El o luă atunci pe după umeri şi o strînse la piept.

– Asta crezi tu, îi şopti el la ureche. Mă îndoiesc că mai tîrziu o să am chef să discut despre ceva.

– Deci... chiar ai vorbit serios... cînd ai spus...

– Te iubesc, Abigail, şi n-o să te oblig să trăieşti în deşert dacă vrei să te măriți cu mine, spuse el zîmbind. Putem să trăim aici în aerul tău sărat.

Ea îşi puse capul pe pieptul lui şi rîse.

– Mă simt păcălită.

El o sărută pe frunte.

– Şi eu la fel.

– Scumpa ta bunică ne-a zăpăcit pe amîndoi. Ştia că o să-i duc lui Stuart Malcolm lucrurile din cufăr...

– N-a vrut s-o facă ea însăşi. Şi, bineînțeles,

mie nu mi-a spus nimic.

– Şi tu! Ai plecat miercuri dimineaţa spre Arizona ca să te ocupi de mutarea la Boston, nu-i aşa?

El încuviinţă, netulburat.

– Bănuiesc că ar fi trebuit să-ţi spun...

– Ţi-ar fi stricat toată plăcerea, zise ea deloc supărată.

– Cînd mă aflam la Phoenix, am auzit tot ce se petrecea aici...

– Şi ţi-ai închipuit că mă foloseam de tine.

– Eram furios... pe amîndoi.

Abigail îşi strecură mîna într-a lui.

– Habar n-aveam ce puneţi la cale tu şi bătrîna aia nebună, continuă el, dar nu aveam de gînd să vă pierd pe nici una din cauza acestui hotel afurisit. Şi tot cred că e urît.

– Urît! Ryan, este superb! exclamă ea ridicîndu-se în capul oaselor şi întorcîndu-se spre el, dar nu putu să rămînă încruntată şi începu să chicotească. O să ne luptăm, să ştii.

– Doamne, cît de mult sper asta, spuse el rîzînd.

Ea se aruncă de gîtul lui.

– Se uită bunicul?

– Vine încoace.

– Bine, spuse ea şi îl sărută apăsat.

Braţele lui îi înconjurară mijlocul şi el îşi strecură o mînă în părul ei, făcînd-o să simtă fiori în tot trupul.

– Te iubesc atît de mult, declară ea fericită.

– Asta mi-au spus-o de nenumărate ori bunica mea şi bunicul tău, zise el zîmbind.

– Bunicul!

– Exact. Vreau să ştii că aş fi dărîmat hotelul împotriva dorinţei tale, scumpo...

– Asta nu-i o nebunie, îl întrerupse ea.

El o ignoră, dar ea simţi o ciupitură uşoară deasupra şoldului.

– Dar nu l-aş fi dărîmat împotriva dorinţei bunicii mele. Niciodată. Dar nu i-am spus asta ca să nu-i stric plăcerea...

– Să nu-i strici..., spuse ea şi tăcu brusc, dîndu-şi seama cîtă dreptate avea. Este o femeie uluitoare.

– Da. Şi, acum, ultimii ei ani de viaţă or să fie fericiţi şi plini, spuse el uitîndu-se la Abigail cu ochii plini de pasiune şi dragoste, continuînd să o ţină în braţe.

Nu mai aveau nevoie de cuvinte.

Robert Timothy Lawrence ajunse lîngă ei şi clătină din cap.

– Dacă există doi oameni care se merită unul pe altul, aceştia sînteţi voi, zise el. Şi nu o spun din politeţe...

– Bunicule...

El ridică mîna, reducînd-o la tăcere, şi se uită la viitorul lui nepot.

– Cred că o să insişti ca fata asta să locuiască într-o casă respectabilă, nu?

– Am renunţat la Arizona, spuse Ryan cu un licăr în ochi. Şi ea poate să renunţe la South End.

Abigail se îndreptă brusc.

– Dar îmi place South End.

– Nu poţi să obţii întotdeauna ce vrei, Abigail, îi spuse bunicul ei.

– Bănuiesc că vei vrea să dărîmi casa şi să ridici un hotel în locul ei...

– Nu e destul de mare, replică Ryan.

Robert Lawrence zîmbi amuzat.

– S-ar putea să mă gîndesc să locuim acolo după ce va fi renovată, adăugă Ryan şi o privi sarcastic. Lucru pe care îl vei plăti din salariul tău.

Abigail rîse şi se lipi din nou de pieptul lui, dar roşi cînd văzu că privirea bunicului ei era aţintită asupra ei. Trebuia să se gîndească la reputaţia firmei.

– În biroul meu mîine dimineaţă la ora nouă,

spuse el. Vom discuta despre sarcinile – şi comportarea – unui partener al firmei de avocatură a familiei tale.

Abigail încercă să nu se arate prea fericită, dar nu putu să reziste să nu rîdă încîntată şi victorioasă. Bunicul ei îi aruncă o privire dezgustată şi se depărtă. Făcu doi paşi, după care se opri.

– Hai la ora zece.

Abigail zîmbi şi deschise gura să răspundă ceva, dar gura lui Ryan îi înăbuşi cuvintele.

– Nu spune nimic, Abigail, şopti el conspirativ. N-aş vrea să se răzgîndească.

Apoi îi închise gura şi îi arătă ieşirea din spate. Ryan zîmbi şi, luînd-o de mînă, plecară pe furiş de la cocktail-ul lui Margaret Tillson.

SFÎRŞIT